

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

Jennifer Crusie

WHAT
THE
LADY
WANTS

BẤT CỨ
ĐIỀU GÌ
CÔ MUỐN

CHOCOSI

vh

nhà xuất bản văn học

Table of Contents

BẤT CỨ ĐIỀU GÌ EM MUỐN

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

BẤT CỨ ĐIỀU GÌ EM MUỐN

Nguyên tác: What The Lady Wants

Tác giả: Jennifer Crusie

Dịch giả: Rubi Thúy

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Ngày xuất bản: 03-2012

Số trang: 304

Thể loại: Tâm lý; Tình cảm lãng mạn

Soát lỗi và làm ebook: Heoconmtv

Ngày hoàn thành: 08-03-2017

Nguồn: Vietmessenger

Nếu có điều kiện hãy mua sách để ủng hộ tác giả và nhà xuất bản nhé!

Chương 1

Mae Sullivan cau mày nhìn lên toà nhà cũ kỹ đầy bụi bẩn và đối thế đứng từ bàn chân đau nhức trên chiếc giày cao gót nhọn hoắt này sang chân bên kia, cố tránh không đề lên những vết phồng rộp. Vẻ ngoài của khu dân cư này cho thấy cơ hội cô bị cướp ngày có lẽ cũng chỉ cao hơn tí chút so với khả năng toà nhà sẽ đổ sập xuống đầu cô. Chỉ có kẻ thất thế mới làm việc ở một nơi như thế này.

Tốt.

Chẳng dễ gì mới tìm được một tay thám tử tư bất tài bằng một mẫu quảng cáo ngắn cũn tại một thành phố ở miền trung tây như Riverbend. Nhưng giờ đã có Mitchell Peatwick. Cô có thể hình dung ra anh ta đang ngả ngón trên chiếc ghế bành, hói đầu và béo ục ịch, quai hàm trễ xuống và đôi mắt lóe lên sự hiểm độc, trong khi nào thì bé như quả nho.

Anh ta sẽ chiếu cố đến cô vì cô là phụ nữ.

Còn cô sẽ chơi anh ta như chơi đàn piano.

Tất cả những gì cô phải làm là thuyết phục anh ta rằng anh ta đang điều tra một vụ giết người thực sự, rồi anh ta sẽ vác tấm thân phì nộn ấy đi loanh quanh, tạo nên những lời đồn đại và nổi ngờ vực cho đến khi ai đó đã lấy cuốn nhật ký của ông bác cô sẽ buộc phải hoặc từ bỏ nó hoặc phải thủ tiêu nó vĩnh viễn nếu như kẻ đó không muốn bị bắt vì tội giết người. Phải, đó là tất cả những gì cô phải làm. Vậy thì làm thôi. Cô hít một hơi thật sâu và nhăn mặt khi cạp của chiếc váy hồng đi mượn cắt vào da. Rồi cô kéo chiếc mạng trên mũ xuống che ngang mắt và rảo bước về phía cánh cửa kính rạn nứt của toà nhà cũ kỹ, liếc nhìn bóng mình trong đó khi bước lên cầu thang.

Thậm chí là qua lớp mạng màu hồng ngớ ngẩn, trông cô vẫn cực kỳ gợi cảm. Đó là điều kỳ diệu mà váy áo có thể tạo nên.

Giờ nếu cô có thể tiến hành cho xong cuộc nói chuyện khi gió này trước khi cạp váy của June cắt cô thành hai và đôi cao gót nhọn hoắt của bà biến cô thành kẻ tàn tật suốt đời, thì cô sẽ giải quyết được tất cả các vấn đề mà bọn họ đang mắc phải.

Cầu trời để Mitchell Peatwick là một gã ngu như bò và yếu lòng trước phụ nữ mặc váy bó, cô thầm cầu nguyện khi bấm chuông thang máy. Cầu trời để anh ta là bất cứ thứ gì theo ý mình.

Cánh cửa sổ ọp ẹp phía sau lưng anh mở toang, chiếc quạt trần trên đầu xoay xoay phả gió, và Mitch tin chắc rằng nếu như trời còn nóng hơn nữa thì anh sẽ chết. Và đúng là trời đang nóng hơn thật, anh khá chắc điều duy nhất giúp cho anh còn sống sót là vì anh không hề cử động. Nếu như anh nhúc nhích, thân nhiệt của anh sẽ tăng lên, và anh sẽ bị tan chảy ngay trên chiếc ghế bành của mình.

Dù sao thì anh cũng không muốn cử động gì ráo. Anh đang chán chường đến mức chẳng buồn cựa quậy. Anh ngả lưng trên chiếc ghế da đã rạn – tay áo xắn cao, tay vắt ra sau đầu, chân gác lên chiếc bàn kim loại méo mó – và suy nghĩ về những kế hoạch mà anh đã lập ra và về cái cách mà những kế hoạch đó diễn ra. Có sự khác biệt lớn ở đây. Kỳ vọng là sự chuẩn bị tồi tệ trước thực tế. Đó là lý do vì sao anh từ bỏ những mộng tưởng của mình. Mộng tưởng không mang lại hiệu quả đặc biệt gì, cũng chẳng sinh ra chút lợi lộc nào, nhưng mộng tưởng lại dễ dàng hạ gục thực tế.

Thực tế thì thật chó má.

Mộng tưởng làm cho nghề thám tử tư trở thành một thứ nghề nghiệp hoành tráng. Thực tế thì tiếc thương cho nó. Anh nhắm nghiền mắt và cố hình dung lại giấc mơ đó, cái phần mà anh sẽ trở thành Sam Spade^[1] của thập niên 90. Rồi tiếng dây cáp treo thang máy kêu xúng xoảng vọng qua hành lang và Mitch biết rằng một vụ ly dị khác nữa sắp sửa tìm đến mình. Trước đây anh còn ảo tưởng chút ít về các mối quan hệ, anh ảo não nghĩ thầm, nhưng bây giờ thì tuyệt đối không. Ngay cả những kẻ chưa kết hôn cũng thuê anh điều tra xem liệu những người mà họ không kết hôn cùng có

thành thật hay không. Và dĩ nhiên là những người đó không thành thật. Đó là một sự thật không thể thay đổi mà Mitch đã học được trong một năm qua, là điều duy nhất mà giờ đây anh nhận ra là mình có thể tin tưởng được.

Tất cả mọi người đều nói dối.

Hắn là Sam Spade đã hiểu được phần này, nhưng anh ta sẽ phi nhõ vào các vụ ly dị. Mitch có một cảm giác không mấy dễ chịu là lẽ ra anh cũng nên phi nhõ vào công việc này thay vì dựa vào nó để sống tạm bợ. Quá là tạm bợ. Anh vẫn còn một tuần nữa trong năm, một tuần nữa để kiếm được những đồng cuối cùng trong món tiền hai mươi nghìn đô và thắng vụ cá cược ngớ ngẩn rồi quay lại với cuộc sống bình thường của mình, nhưng để làm được điều đó cần phải có một khách hàng sẵn sàng trả cho anh hai ngàn sáu trăm chín mươi bốn đô trước ngày thứ Sáu.

Chuyện đó sẽ không xảy ra. Mọi tiền từ phía khách hàng là điều kém ưa thích thứ hai mà anh đã học được từ cái nghề này.

Vì vậy khi nghe thấy tiếng dây cáp treo thang máy kêu xúng xoảng ở ngoài hành lang đối diện với cửa văn phòng, anh chẳng hề sốt sắng bật dậy. Không chỉ vì nhiệt độ tăng lên sẽ giết chết anh nếu anh cử động, mà còn vì lâu lắm rồi anh đã chẳng hăng hái làm bất cứ chuyện gì, và anh cũng quên mất không biết chuyện tỏ ra nhiệt tình kiểu đó diễn ra như thế nào.

Nếu mình là Sam Spade, thì đây ắt phải là Brigid O'Shaughnessy^[2]. Chiếc quạt trần cũ kỹ kêu kẻo kẹt trên đầu Mitch, ánh mặt trời vàng vọt phủ lên người anh, và thật ngạc nhiên, anh bắt đầu cảm thấy lạc quan trở lại. Có lẽ niềm hi vọng vẫn chưa tắt hết. Có lẽ đây là một vụ Brigid dành cho anh, một người phụ nữ không hứng thú gì với hôn nhân và ràng buộc, sẵn sàng quyến rũ anh để đạt được những gì cô ta muốn.

Chắc như bấp là anh sẵn lòng để bị quyến rũ.

Cô ta sẽ bước vào văn phòng, lạnh lùng, thon thả, duyên dáng và bốc lửa trong một bộ vest trắng cổ rộng và một chiếc váy bó xẻ dọc đến tận hông. Cô ta sẽ có đôi chân tuyệt hảo. Và có thể cô ta sẽ đội một chiếc mũ trên mái tóc xoắn đỏ rực, một chiếc mạng tối che đi đôi mắt xanh thăm

thăm và chiếc mũi thẳng nhỏ xinh bên trên đôi môi căng mọng, ẩm ướt. Và ở giữa đôi môi và đôi chân sẽ là phần đẹp dễ nhất. Chiếc áo vest sẽ bó chặt lấy ngực cô ta. Bộ ngực tròn. Bộ ngực căng, tròn. Bộ ngực cao, căng, tròn.

Mitch cố xua hình ảnh bộ ngực kia ra khỏi đầu.

Thế rồi cô ta bước vào và nói: "Tôi cần anh tìm Chim ưng xứ Manta^[3]." Giọng nói của cô ta hơi khàn và nhẹ nhàng. Và từ lúc nào đó cô ta sẽ bỏ mũ xuống, và họ sẽ có một cuộc mây mưa đầy đam mê, ướt át, trơn trượt và đắm mồi hôi...

Mitch nấn ná một lúc với màn mây mưa.

...và rồi anh sẽ phát hiện ra từ đầu đến cuối cô ta là kẻ có tội. "Anh sẽ không chịu tội thay cho em đâu^[4], bé cưng", anh sẽ nói thế, và họ sẽ giao nộp cô ta vì tội ám sát cộng sự của anh. Thôi được rồi, anh chẳng có cộng sự nào trừ phi anh tính đến Newton, và chẳng ai từng tính đến Newton cả, thế nhưng... Chả trách mà cuốn sách đó lại là một cuốn kinh điển. Sam Spade đã tóm được cô ả mà không cần phải ràng buộc bất cứ điều gì và vẫn cảm thấy rất tuyệt về bản thân khi đá cô ta. Đầu tiên là ăn nằm với nhau cho thoải thích, rồi sau đó anh ta bỏ rơi cô ả, tự do thành thoi như chim trời, như một người anh hùng thay vì một tên sở khanh.

Nào nào, cũng phải có tí mơ mộng chứ.

Rồi cửa phòng mở ra, anh nhìn lên và cô bước vào.

Tóc cô màu nâu sẫm, giống như màu mắt phía sau mạng che mặt, bộ vest màu hồng chứ không phải màu trắng, nhưng tất cả những thứ còn lại khá giống với trong tưởng tượng. Chiếc mũi, đôi môi, bộ...

"Mình sẽ bị đầy xuống địa ngục mất." Với nỗ lực to lớn, Mitch dứt ánh mắt khỏi bộ ngực để nhìn lên mặt cô.

"Chắc vậy." Chất giọng trầm trầm của cô dội thẳng vào sống lưng anh. "Anh là Mitchell Peatwick?"

"Ừ, phải." Mitch vung chân xuống sàn và đứng dậy, quệt lòng bàn tay đắm mồi hôi lên áo trước khi chìa tay cho cô. "Mitch Peatwick, thám tử tư. Nghe này, cô đã bao giờ đọc cuốn Chim ưng xứ Manta chưa?"

"Rồi." Cô phớt lờ tay anh trong khi quan sát căn phòng bẩn thỉu, môi trề ra dè bủ khi nhìn thấy những vết rách trên đệm ghế bọc và lớp bụi bặm. "Có thật đây là văn phòng của anh không?"

Đó là cách mà cái thế giới này vận hành đấy. Sự kỳ vọng lần nào cũng làm anh vấp ngã. Giá như chỉ cần im miệng lại, cô ta sẽ rất hoàn hảo, thế nhưng không...

Thực tế. Sự thất vọng của tạo hóa.

Mitch thở dài và rút tay lại. "Cứ coi đó là không khí. Tôi thường làm vậy." Anh ngã vào ghế và lại gác chân lên mặt bàn. "Thế tôi giúp gì được cô? Mất chó xù à?"

Cô nhướn mày nhìn anh. "Nếu đúng thế thì anh có tìm lại được không?"

"Đúng là những gì tôi cần - một khách hàng kiên kỳ." Mitch cố để giọng mình không lộ ra vẻ khó chịu, nhưng điều đó thật khó. Có gì đó kiểu như bị một cô nàng xinh đẹp với bộ ngực như mơ làm mất mặt giữa cái nóng hừng hực thế này làm cho anh cảm thấy tồi tệ hơn bao giờ hết. Và dù sao đi nữa, cô ta cũng chẳng đẹp đến thế. Chiếc mũi đúng là khá chuẩn, đôi môi không thực sự tự trề ra, và bộ ngực thì... Đừng nghĩ đến ngực ngà gì nữa, Mitch tự nhủ, nó chỉ làm cho mày thấy não nề thêm thôi.

"Xem xét bề ngoài mọi thứ thì anh có thể tiếp nhận bất cứ loại khách hàng nào." Cô sẫm soi đế giày đang vắt vẻo trên mặt bàn ngay trước mặt mình. "Trước đây tôi chưa thực sự nhìn thấy cái đế giày nào mỏng như giấy thế này. Thật đáng kinh ngạc. Từ đây tôi có thể thấy được màu tất anh đang đi đấy. Chúng bị thủng lỗ chỗ nữa này."

"Chuyện lớn đây." Mitch mỉm cười phớt đời và chẳng hề tỏ ra yếu thế. "Giờ hãy nói tôi nghe điều gì đó thật khủng xem, như màu đồ lót tôi mặc chẳng hạn."

"Anh có mặc tí đồ lót nào đâu." Cô nói, và Mitch thả hai chân xuống sàn.

"Cô muốn gì?" Anh trừng mắt nhìn cô qua ánh nắng mờ đục. "Nếu cô chỉ ghé qua và phá hoại ngày làm việc của tôi, thì cô xong việc rồi đấy."

Cô lại nhìn quanh căn phòng và bước về phía giá mắc áo với điệu bộ lắc hông làm căng lớp váy bó và phần nào làm dịu đi đáng kể cơn cáu kỉnh trong người Mitch. Rồi cô nhặt lấy chiếc áo khoác vải lanh của anh, bước trở lại chỗ chiếc ghế anh dành cho khách hàng và dùng chiếc áo đó phủi bụi chỗ ngồi. Mitch lẽ ra đã nổi cáu trở lại, nhưng khi đang cúi người để lau chỗ ngồi, áo ngoài của cô bắt chéo quá cao để lộ ra một cảnh tượng cực kỳ ngoạn mục - mọi thứ dường như đều đổ dồn về phía trước, tì vào lớp vải mềm mại và rộng lòng thùng - và anh nhớ ra rằng dù thế nào thì mình cũng chẳng thích đồ vải lanh đến thế. Thế rồi cô quay lại và treo chiếc áo khoác lên giá. Anh ngấm nhìn cô từ phía sau, lại nghĩ rằng phụ nữ thật là một tạo vật kỳ lạ biết bao và anh sung sướng thế nào khi mình là đàn ông.

Rồi cô ngồi xuống, và anh cố gắng tập trung.

Cô chớp mắt nhìn anh, đôi mắt thật to. "Chuyện này phải được giữ bí mật."

Mitch khịt mũi. "Dĩ nhiên rồi. Chưa ai bước vào đây mà bảo rằng, ‘Nghe này, tôi muốn tất cả mọi người biết điều này.’" Anh lôi ra một tập ghi chú màu vàng và nhặt lên một cây bút. "Hãy bắt đầu bằng tên cô đi nào."

"Mae Sullivan." Cô trả lời, và anh ghi lại.

"Và chuyện gì có vẻ là vấn đề của cô thế?"

Cô trừng mắt nhìn anh: "Dường như ai đó đã giết bác của tôi."

Giọng cô có vẻ kiêu kỳ hơn những gì mà anh đã hình dung là một giọng nói quyến rũ nên có. Thật chẳng dễ chút nào khi đồng thời vừa bị nổi hứng lại vừa thấy bức mình. Điều đó làm anh tiêu hao nhiều năng lượng, trong khi anh cần chỗ năng lượng đó để không nghĩ đến cái nóng xung quanh, đây chính là một lý do khác làm anh không thích cô. "Giết người. Chà, cô biết đấy, những vụ thế này thì cảnh sát tài lắm. Cô đã cho giám định tử thi chưa?"

"Đám tang sẽ cử hành vào ngày kia."

"Vậy đây không phải là tin mới với cảnh sát."

"Bên cảnh sát không có hứng thú." Đôi mắt nâu của cô đối chọi ngang ngửa với đôi mắt xanh của anh. "Còn anh thì sao?"

Mitch nhìn vào đôi mắt ấy và nghĩ đến một vụ giết người thay vì một vụ ly dị rồi thở dài. "Có. Tôi sẽ hối tiếc cho xem, nhưng có, dĩ nhiên là tôi có hứng thú."

Cô cựa mình trên ghế, tất cả những phần cơ thể đang di chuyển quyen lại thành một cử động duyên dáng, mời gọi, và Mitch nghĩ, Ông Chúa là mình không có cộng sự, nếu không cô nàng cầm chắc sẽ xử cậu ta.

Nói dối không phải là sở trường của Mae, nhưng những gì vừa được chứng kiến đã làm cô rất phấn khởi. Nhấp nháy mắt với cô, loạng choạng vì cái nóng tràn ngập cả căn phòng, Mitchell Peatwick không có vẻ gì là sẽ hiểu ra dù cho cô có nói với anh cô là một thành viên trong ban nhạc Pointer Sisters^[5] đi chăng nữa. Anh chỉ nằm ườn ra đấy sau chiếc bàn làm việc Goodwill, mái tóc bồm xồm rủ xuống che đôi mắt, và đối đáp xấc xược với cô khi cô làm anh mất mặt. Khi không nói gì, trông anh ta còn có vẻ dễ mến theo cái kiểu khù khờ ngờ nghệch, nhưng cái văn phòng mà anh ta sở hữu dứt khoát là được lôi ra từ một cuốn tiểu thuyết rẻ tiền, và đầu óc chủ nhân của nó thì rõ ràng là vẫn đang ở trong đấy. Chim ưng xứ Manta ư? Đúng là đồ mơ ngủ.

Thế nhưng điều đó lại tốt. Sẽ cần đến một kẻ mơ ngủ để tin vào câu chuyện của cô. Và trông anh thì không hoàn toàn hết thuốc chữa. Quần áo anh đang mặc vừa cũ kỹ vừa chẳng theo một kiểu cách nào, mái tóc thì cần phải được cắt tỉa, và gương mặt có nhiều góc cạnh hơn là cần thiết, nhưng anh là một người đàn ông thực thụ, tuýp có bờ vai rộng, không đeo xích vàng lòng thông và phát ngôn câu để-tôi-lấy-xe-cho-quý-cô với một vẻ gọi cảm ngây ngô làm cho phái đẹp nghĩ rằng có lẽ mình đã quá hấp tấp với phong trào bình quyền nam nữ.

Rồi sau đó, dĩ nhiên, anh ta mở miệng lên tiếng, và thế là toàn bộ phái đẹp lung tìm ngay cột đèn gần nhất để treo ngược anh ta lên đó. Giá như anh ta chỉ cần im miệng lại...

"Kể tôi nghe về ông bác của cô nào." Anh nói bằng giọng kiên nhẫn, và cô nghĩ rằng mình đã nhìn thấy sự cảm thông trong đôi mắt kia, điều đó làm cô cảm thấy tội lỗi khi lợi dụng anh. Dĩ nhiên, có thể nó chỉ giống như sự cảm thông thôi. Có thể đó chỉ là tàn dư của bia rượu cũng nên.

"Ông ấy đã bị giết." Mae hơi chồm về trước, chỉ đủ để ngực cô dịch chuyển bên dưới lớp áo vest. Cách này đã hiệu quả với anh trước đó, mặc dù cô cũng phải cẩn trọng để không quá trớn. Đôi khi cánh đàn ông trở nên phát chán với việc mất quá nhiều thời gian thay đổi quần là áo lượt. Hoặc là họ sẽ cứ chờ mặt ra mà nhìn ngăm. Cô liếc nhìn mắt anh. Vẫn còn khá tỉnh táo. Hoàn toàn nhanh nhạy. "Nhưng không ai chịu tin khi tôi nói với họ điều đó."

"Kể cả cảnh sát à?"

Mae cố tỏ ra trông thất bại và yếu đuối. Anh ta trông giống tuýp người sẽ đứng về phía những người như thế. Brigid O'Shaughnessy đã thành công với cái vẻ thất bại và yếu đuối đó. "Tôi vẫn chưa báo cảnh sát. Họ hẳn sẽ không tin lời tôi. Bác sĩ đã kí vào giấy chứng tử. Cảnh sát không thể làm gì cả."

Anh lại nhặt cây bút lên. "Tên ông ta là gì?"

"Armand Lewis." Mae nhìn theo bàn tay đang chuyển động và tạo nên những nét bút hằn thật sâu trên tập ghi chú màu vàng, . Anh có đôi tay to khoẻ, động tác kiên quyết dứt khoát, và trong lúc đang lang thang trên con đường tưởng tượng của chính mình thì cô nhận thức được chuyện gì đang xảy ra, liền ngay lập tức đặt dấu chấm hết cho việc tưởng tượng đó. Quá nhiều thứ có nguy cơ tan tành vì một đôi tay đẹp, nhất là khi nó đi đôi với một bộ óc thiếu năng đến mức tin vào câu chuyện của cô.

Anh ngẩng lên nhìn cô. "Bác sĩ đã viết gì trong giấy chứng tử?"

"Đau tim."

Anh ghi lại điều đó rồi hỏi tiếp, "Bác cô có vấn đề gì về tim không?"

"Có."

"Ông ta bao nhiêu tuổi?"

"Bảy mươi sáu."

Khi lên tiếng trở lại, có vẻ như anh đã chọn lựa câu chữ rất cẩn thận. "Rõ ràng là cô không cho rằng bác cô chết vì một cơn đau tim ở độ tuổi bảy mươi sáu."

"Hiển nhiên rồi." Mae mỉm cười với anh, đúng kiểu Brigid đến tận răng.

"Cô có lý do nào để nghĩ rằng bác cô bị giết không?"

"Không." Mae hơi nhoài người về phía trước và liếm ướm môi. "Tôi chỉ biết là ông ấy đã bị giết. Đôi khi tôi có giác quan thứ sáu về mọi chuyện."

Anh mỉm cười với cô, kiểu cười mà người ta thường dùng với lũ trẻ con không biết điều và mấy kẻ loạn trí. "Và đây là một trong những khi đó?"

"Phải."

"Được rồi." Anh quay lại với tập ghi chú, và Mae cảm thấy dễ chịu hơn tí ti. "Ông ấy có để lại nhiều tài sản không?"

"Có. Tài sản của ông ấy đâu khoảng chừng hai mươi triệu đô."

"Khoảng chừng khá đấy. Ai sẽ thừa kế?"

"Tôi, một khi di chúc được công bố."

Anh ngẩng phắt lên, "Tất cả à?"

Mae gật đầu, "Một nửa số cổ phần của ông ấy và tất tần tật những thứ khác."

"Ai sẽ nhận nửa số cổ phần còn lại?"

"Em trai ông ấy, Claud Lewis."

"Claud có cần số cổ phần đó không?"

"Không."

Mitch cau mày, "Và không có gì để lại cho người giúp việc, không gì cho từ thiện, không những chiếc hộp khoá kín dành cho họ hàng xa à?"

Mae lại bắn cho anh một nụ cười Brigid khác để kéo anh quay lại đúng hướng. "Thực ra chuyện này chẳng cần thiết đâu. Có một khoản nho nhỏ cho quản gia, nhưng họ sẽ không hại bác tôi."

"Nho nhỏ thế nào?"

"Mỗi người năm mươi nghìn."

Anh nhìn vào mắt cô. "Trong khoảng chừng của tôi, năm mươi nghìn không hề nhỏ chút nào."

Kiên nhẫn lẽ ra chẳng phải là thế mạnh của một quả bom sex, nhưng Mae không có nhiều lựa chọn. Hóa ra Mitchell Peatwick lại trở nên chuyên tâm hơn là cô đã tưởng. Điều này không ổn chút nào. "Khoản đó không đủ cho họ nghỉ hưu và an dưỡng tuổi già. Nếu như bác Armand còn sống, họ có thể kiếm được khoản lương gần như thế mỗi năm, cộng với nơi ăn chốn ở miễn phí. Họ đã hơn sáu mươi rồi, và họ sẽ không tìm được nơi nào khác như ở với bác tôi. Cái chết của ông ấy đúng là một thảm họa cho họ. Giờ, về phần bác tôi..."

"Tôi không nghĩ rằng ngày nay người ta còn cần nhiều đến quản gia." Mitch đồng ý. "Tuy vậy, cứ đọc tên họ cho tôi."

Mae hít vào thật sâu. Tại sao đám đàn ông luôn nói rằng họ muốn giúp đỡ cô rồi sau đó lại không chịu lắng nghe cô? Là do cô, hay do một thứ phụ phẩm vớ vẩn nào đó của kích thích tố sinh dục nam? "Họ không giết ông ấy."

"Đọc cho tôi tên của họ."

Cô lại mỉm cười, lần này thì lạnh nhạt hơn một chút. "Harold Tennyson và June Peace."

"Họ đang sống ở đâu?"

"Trong nhà." Mae cố nói kể rằng ra. Sự nóng nực làm cô cáu tiết, đôi giày chật cũng làm cô cáu tiết, nhưng phần lớn là Mitchell Peatwick đang làm cô điên tiết. "Ngôi nhà của bác tôi."

"Vậy là cô vẫn giữ họ ở lại."

"Ồ, dĩ nhiên rồi." Sự kiên nhẫn của Mae cuối cùng đã đạt đến giới hạn. "Tôi không thể quăng họ ra ngoài trời tuyết được."

Anh mỉm cười nhìn cô. "Giờ là tháng Bảy. Cô sẽ chỉ phải quăng họ ra bãi cỏ thôi. Và bởi vì cô vẫn chưa làm thế, họ chả mất gì khi bác cô qua đời."

Mae nén lại cơn giận. "Họ không biết là tôi sẽ không đuổi họ đi."

"Họ không quen biết gì cô à?"

"Dĩ nhiên là họ biết tôi chứ. Nhưng tôi chưa bao giờ hứa sẽ giữ họ lại nếu như có chuyện gì đó xảy ra với bác Armand. Chúng tôi chưa bao giờ đề cập đến chuyện đó."

"Họ biết cô bao lâu rồi?"

"Điều đó thì có gì khác biệt?"

"Nếu họ biết cô càng lâu, thì hẳn là họ sẽ đoán được cô định làm gì. Họ và cô biết nhau bao lâu rồi?"

"Hai mươi tám năm."

Mắt anh ta hơi mở lớn. "Từ lúc cô sinh ra à?"

"Không, từ lúc tôi lên sáu và chuyển đến sống với bác tôi."

"Cô ba mươi tư tuổi rồi?"

"Ừ."

"Trông cô chẳng giống cái tuổi ấy gì cả."

"Đó là vì tôi chưa lập gia đình." Mae mỉm cười như thể điều đó là chân lý. "Hôn nhân thường làm phụ nữ già đi."

"Việc đó chả ảnh hưởng đến đàn ông lắm."

"Thực ra là có đấy. Những người đàn ông có vợ thường sống lâu hơn mấy anh chàng độc thân."

"Chỉ có vẻ là lâu hơn thôi." Anh ngả người ra ghế và quan sát cô. "Vậy là Harold và June đã chơi trò tung hứng trên đầu gối với cô và bón bánh cho cô ăn, nhưng cô lại cho rằng họ không biết là cô sẽ lo cho cuộc sống của họ nếu như họ làm thịt ông bác Armand của cô."

Mae nhắm mắt lại trong giây lát. "Họ không làm thịt bác Armand."

"Chúng ta sẽ quay lại với họ sau. Được rồi, ngoài cô, Harold, June và ông bác Claud, không còn ai trong di chúc nữa chứ?"

"Không."

"Bác cô có sở hữu công ty nào không?" Anh gõ bút lên tập giấy. "Ông ấy có dính dáng đến cái gì mà ai đó có thể muốn tiếp quản không?"

"Ông ấy là người chung phần với bác Claud."

"Còn người chung phần nào khác nữa không?"

"Không. Chỉ có bác Claud thôi."

Anh lại mở miệng, và Mae ra tay chặn lại trước khi anh lại đi nhằm hướng. "Ông ấy cũng không giết bác Armand."

"Họ thân nhau chứ?"

"Không. Bác Claud không thích bác Armand vì ông ấy cho rằng Armand quá phóng đảng, trác táng và là một mối nhục cho tên tuổi của dòng họ Lewis."

"Nghe có vẻ là một trích dẫn nguyên văn nhỉ."

"Chuẩn đấy."

"Điều đó đúng chứ?"

"Đúng."

Mitch nhướn mày, "Trác táng ở tuổi bảy mươi sáu á?"

Mae thở dài. Mitchell có thể là một tên đàn độn, nhưng anh ta là một tên đàn độn dằng dai. "Ông ấy có một cô nhân tình. Trên thực tế, họ đã ngủ với nhau vào cái đêm mà ông ấy chết. Cô ta kể cho tất cả mọi người nghe chuyện đó dù họ có hỏi hay không. Rồi cô ta than khóc."

Anh ngồi thẳng người trên ghế. "Chúng ta có thể lạc đề chút được không?"

Mae nhìn anh với vẻ bức tức, "Tôi có được lựa chọn không?"

"Không. Ông ta đã bảy mươi sáu tuổi, bị bệnh tim và ông ta đã ngủ với cô nhân tình mới chỉ... bao nhiêu? Năm mươi à?"

"Hai trăm. Tên cô ta là Stormy Klosterman. Điều này chẳng liên quan gì..."

"Klosterman?"

Mae đầu hàng. "Nghệ danh của cô ta là Stormy Weather. Dĩ nhiên, cô ta tạm thời giải nghệ khi cặp với bác tôi."

"Dĩ nhiên." Anh ta chớp mắt. "Họ cặp với nhau bao lâu rồi?"

"Bảy năm." Mae đáp không chút e dè. "Ông ấy đã bắt được cái ô của cô ta khi nó lặn khỏi đường tàu một đêm nọ. Thật là thần kỳ."

Anh cười toe toét. "Cô không phải là fan của Stormy. Tôi có thể thấy điều đó."

Mae nhún vai. "Cô ta thì ổn. Ít ra tôi không nghĩ rằng cô ta giết bác tôi. Cô ta chẳng kiếm được một xu từ chuyện đó."

"Cô ta biết điều đó trước khi ông ta chết chứ?"

"Biết. Ông ấy rất rõ ràng về chuyện này với tất cả các cô nhân tình."

"Còn có những người khác nữa à?"

"Chà, trước Stormy thì có. Từ nhỏ đến lớn tôi đã có rất nhiều bà bác."

"Cô lớn lên cùng với ông bác Armand à?"

Mae thoáng nghĩ đến chuyện với người qua cái bàn, túm lấy cổ áo anh và hét lên, "Chúng ta có thể nói luôn về cuốn nhật ký được chứ?" nhưng điều đó hẳn sẽ phản tác dụng. Chiều theo ý anh ta vậy. "Bố mẹ tôi đã qua đời trong một tai nạn xe hơi lúc tôi lên sáu. Trong di chúc, họ chỉ định ba ông bác của tôi là người giám hộ và thực hiện di chúc. Bác Armand, bác Claud và bác Gio. Cả ba người đều muốn chăm sóc tôi, thế nên họ đã rút thăm."

"Ông Gio à?" Giọng anh có vẻ ghen ghét.

"Tất cả chúng tôi đến văn phòng của luật sư, rồi họ rút thăm, và bác Armand thắng. Giờ chúng ta có thể trở lại với cái chết của bác Armand được chứ?"

"Thế ông bác Gio của cô có họ là...?"

"Donatello."

"Tuyệt." Anh quăng cây bút xuống bàn và nhìn chòng chọc vào cô với vẻ chẳng thiện cảm tí nào.

Mae cố lái câu chuyện quay trở về đúng hướng. "Tôi thấy là anh đã nghe những lời đồn đại về bác Gio của tôi. Đừng lo. Những lời đồn đại đó không đúng đâu. Giờ, về chuyện..."

"Tôi đã nghe chuyện về toàn bộ gia đình kia. Ông anh họ Carlo của cô thế nào rồi?"

"Anh ấy được thả rồi." Mae trả lời. "Đó là một vụ bắt nhầm."

Anh ngồi im lặng một lát, và Mae cảm thấy đôi mắt kia đang dò xét cô, và cho đến lúc này cô mới nhận ra rằng có lẽ cô đã sai lầm khi đến gặp Mitchell Peatwick. Anh ta trông như có chỉ số thông minh của một chàng hậu vệ ấy, nhưng có điều gì đó đang diễn ra trong cái đầu láu cá của gã đàn ông này. Chỉ có Chúa mới biết nó là gì, nhưng Mae chắc chắn nó chẳng hay ho chút nào.

Anh chồm người tới trước. "Được rồi, quên ông bác Gio của cô một lát vậy. Ngoài cái giác quan thứ sáu mà tôi cho là cực kỳ chính xác của cô, hẳn cô phải có lý do nào khác để đến đây bởi vì, theo ý cô, bác của cô không bị giết bởi một người mà ông ta quen biết. Vậy hãy nói tôi nghe sự thật. Sao cô lại nghĩ là ông ấy bị giết?"

Đến rồi đây. Mae liếm ướt môi một lần nữa. "Anh không được nói chuyện này cho ai biết đấy." Cô khẽ nhoài người lên trước đối diện với anh. "Nhật ký của ông ấy đã biến mất. Tôi nghe ông ấy đề cập đến nó qua điện thoại vào ngày ông ấy qua đời, và giờ thì nó biến mất. Cuốn nhật ký không quan trọng, nhưng người nào có nó đã giết ông ấy. Tôi chắc chắn điều đó."

Dĩ nhiên là cô đang nói dối. Lòng tin của Mitch đối với con người đã giảm sút đến mức, anh thường cho rằng ai đó sẽ nói dối ngay khi người đó vừa mở miệng, nhưng không nghi ngờ gì là cô đang nói dối về cuốn nhật ký. Hoặc là không hề tồn tại một cuốn nhật ký nào, hoặc là có và nó rất quan trọng. Dù là khả năng nào thì cũng chả liên quan gì cả, điều quan trọng là phải tìm ra lý do vì sao cô nói dối.

Và với người phụ nữ này, điều quan trọng có thể là vì giác quan thứ sáu của cô ta. Hoặc là vì hai mươi triệu đô.

Hai mươi triệu.

Quý tha ma bắt, với hai mươi triệu đô la, cô ta có thể nói dối anh suốt cả đời miễn là cô ta trả anh hai ngàn sáu trăm chín mươi tư đô.

Giá như cô ta không đả động gì đến ông bác Gio của mình.

Thực sự là anh đã có hứng thú tiếp nhận vụ này. Và không chỉ vì số tiền hay vì cô có một thân hình bốc lửa. Chà, được rồi, một phần là vì thế. Nhưng phần lớn là vì cảm giác thật tuyệt khi tiếp nhận vụ điều tra cuối cùng mà không cần phải uống tách cà phê nhạt nhẽo trong bãi đỗ xe bên ngoài mấy khu nhà trọ rẻ tiền. Anh đã dần chấp nhận thực tế rằng vụ cá cược của anh là hậu quả của một cơn khủng hoảng tuổi trung niên, và rằng chuyện mua một chiếc Porsche và hẹn hò với một cô nàng hai mươi tuổi là dễ hơn cả tỷ lần, nhưng vì lý do nào đó anh đã muốn có ít nhất là một lần đấu-tranh-chống-lại-sự-bất-công thực sự trước khi anh bái bai và quay trở lại là Mitchell Kincaid, một nhân viên môi giới chứng khoán đầy hoài bão.

Nhưng giờ lại vớ phải Gio Donatello. Anh liếc lên nhìn người phụ nữ trước mặt và định nói với cô nàng rằng anh không nghĩ là mình sẽ hứng thú, và cô đang nhìn lại anh, tin tưởng và yếu đuối. Anh không biết chắc đó là sự yếu đuối chân thành hay yếu đuối giả vờ, dù theo thiện ý thì anh cho rằng đó chỉ là giả vờ thôi, nhưng khi sự yếu đuối biến mất thì thứ còn lại lại vô cùng hấp dẫn.

"VẬY LÀ," Mitch cựa mình trên ghế, co duỗi cả người khi chiếc áo sơ mi nhóp nhép mồ hôi sau lưng anh. "Tổng kết lại xem nào. Cô có một ông bác bảy mươi sáu tuổi mắc bệnh tim đã ngủ với một cô nhân tình hai mươi tuổi và từ giã cõi đời. Bác sĩ kết luận đó là một cơn đau tim. Cô, người thừa kế một nửa số cổ phần và tất cả những thứ khác mà ông ta sở hữu, lại cho rằng đây là vụ giết người. Nghi can là quản gia và người giúp việc, người em trai sẽ thừa hưởng một nửa số cổ phần còn lại của ông ta, cô nhân tình không thừa kế gì cả và một ông trùm mafia địa phương cùng với gã cháu trai đồ tể của ông ta, nhưng theo ý cô thì không ai trong số họ là thủ phạm."

"Là thế đấy." Cô gật đầu. "Tôi biết những người này. Tôi đã hỏi họ có biết gì về cái chết của ông Armand không, và họ bảo không. Họ không nói

dối tôi."

Mitch lắc đầu trước sự ngây thơ của cô. "Dĩ nhiên là họ phải làm thế rồi. Nguyên tắc đầu tiên trong cuộc sống là ‘mọi người đều nói dối.’ Hãy nhớ kĩ điều đó và cô sẽ trưởng thành hơn."

Cô chớp mắt nhìn anh, rèm mi dày làm cho hành động đó đẹp mắt hơn nhiều so với người bình thường. "Đó là thái độ hoài nghi tiêu cực, anh Peatwick à."

"Tôi là thế đấy. Và hoài nghi không có nghĩa là tôi không đúng. Lấy ví dụ, tôi cược năm mươi đô rằng hôm nay cô đã nói dối tôi."

Ánh mắt họ chạm phải nhau, lần này cô không hề chớp mắt. "Dĩ nhiên là không rồi." Đôi mắt kia mở to, trông có vẻ bị tổn thương. "Sao anh có thể nghĩ thế chứ?"

Mitch cười toe. "Cô khá lắm, cưng ạ. Phải nói là cực khá. Nhưng đến phút cuối cô đã thôi phù cả đi rồi. Đừng trợn mắt lên như thế. Nó làm cô lộ tẩy đấy."

Mắt cô nheo lại. Thật kỳ lạ. Ngay cả khi nheo lại như thế, đôi mắt cô trông vẫn tuyệt. Hơi đánh đá và có ác ý, nhưng tuyệt. "Anh Peatwick," cô hỏi. "Anh có muốn nhận việc này không?"

Anh suýt buột miệng ra nói không, cảm ơn, tôi không thích họ hàng nhà cô, hơn nữa, cô nói dối tôi, và cô chẳng có ý định tử tế gì, còn cuốn nhật ký thì hơi quá mơ hồ, và dù sao đi nữa cô đang cố làm cái quái gì thế? Thế rồi anh nhận ra rằng cách duy nhất mình có thể tìm ra cô đang cố làm gì là anh phải tiếp nhận vụ này.

Đây đúng là một vụ kiểu Sam Spade.

Và anh thì cần tiền để thắng vụ cá cược.

Mitch thở dài. "Ông bác cô đã nói gì về cuốn nhật ký qua điện thoại mà làm cho cô nghĩ rằng có ai đó đã giết ông ta?"

"Ông ấy nói, ‘Đừng lo, không ai tóm được bác nếu không có cuốn nhật ký.’"

Mitch cảm giác được sự chán nản bao trùm lên người mình. Lần đầu tiên trong suốt buổi chiều, cô nói một câu nghe có lý. "Cô chắc là nó không biến mất trước khi ông ta qua đời chứ?"

"Tôi không nghĩ thế." Cô nhìn anh chăm chú, mắt mở to ngây thơ, và anh biết cô gái này đang dự tính điều gì đó. "Ông ấy nói như thế qua điện thoại vào tối thứ Hai, và ông ấy qua đời ngay sau đó. Đêm nào ông ấy cũng viết nhật ký, vì thế lần cuối cùng ông ấy nhìn thấy nó là tối ngày hôm trước."

Mitch quăng cây bút lên bàn. "Thôi được, năm trăm đô một ngày cộng với phụ phí."

Cặp chân mày của cô cau lại. "Thật buồn cười."

Mitch nhún vai. "Đó là giá của tôi."

Cô quắc mắt nhìn anh một lúc, và anh mỉm cười đáp lại không chút hổ thẹn. "Thôi được." Cô mở túi xách và lấy ra một quyển séc. Anh nhìn cô nguệch ngoạc viết số tiền và ký tên vào tờ séc, chữ viết tay là thứ không bị kìm hãm đầu tiên mà anh thấy ở cô.

Rồi cô xé tờ séc và quăng lên bàn cho anh. Ba ngàn năm trăm đô. Anh hít một hơi thật sâu và cố không tỏ vẻ bị ấn tượng. "Cái này là cho một tuần. Sẽ thế nào nếu tôi giải quyết xong vụ này trong một buổi chiều?"

"Anh có thể trả lại phần thừa cho tôi."

Cô chẳng có vẻ gì là quá hứng thú vào khả năng đó. Cô nàng này chẳng có lòng tin vào anh. Thế cũng tốt. Làm gì có chuyện anh sẽ trả lại phần thừa nào cho cô chứ.

Anh sẽ chỉ thắng vụ cá cược.

Mitch bước vòng qua bàn và lấy chiếc áo khoác từ trên giá. "Giờ thì đi thôi, đến gặp ông bác Gio của cô."

Cô hít một hơi thật sâu, và anh nhìn cô dò hỏi. "Anh Peatwick, tôi chỉ trả công cho anh để tìm cuốn nhật ký..."

"Và tôi sẽ làm điều đó, cô Sullivan à. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì cô muốn. Nhưng trước hết chúng ta sẽ đến gặp Gio Donatello."

"Sao lại là bác Gio? Tôi đã nói với anh..."

"Tôi phải nói chuyện với tất cả những người này." Mitch kiên nhẫn giải thích. "Và nếu tôi vẫn còn có thể sống sót qua một buổi chiều sau khi buộc tội giết người cho một ông trùm mafia, thì phần còn lại của vụ này sẽ chạy bon bon thôi."

"Bác Gio không làm việc với mafia."

"Ông anh họ Carlo của cô đã chặt ngón tay người ta. Ai quan tâm họ có dính dáng gì đến mafia không chứ? Họ là những kẻ tâm thần."

Cô cựa mình trên ghế. "Họ chỉ nhẹ dạ thôi."

"Nhẹ dạ." Mitch khịt mũi. "Dễ thương nhỉ. Thôi nào, đi thôi, nhưng tôi cảnh cáo cô – cô phải bảo vệ tôi khỏi những người họ hàng đồ tể của cô, nếu không tôi sẽ tăng giá gấp đôi."

Cô cầm lấy túi xách, vẻ khinh bỉ hiện rõ trong mắt. "Được thôi."

Anh nhìn cô đứng dậy, đôi bắp chân nâng đỡ sức nặng của cả cơ thể cong lại một cách uyển chuyển khi bước đi và rồi anh ngăm cô xoay người về phía cửa.

Giá như cô chỉ cần ngậm miệng lại...

Cô quay lại nhìn anh, vẻ thiếu kiên nhẫn làm nét mặt cô trở nên lạnh lùng. "Tôi không rỗi cả ngày đâu, anh Peatwick, và anh đã làm tôi mất thời gian vì chuyến đi này rồi. Anh có đi không thì bảo?"

Mọi tưởng tượng của anh bay biến hết, và thực tế quay trở lại, vẫn chó má. Mitch thở dài và đi theo cô ra khỏi văn phòng.

Chú thích:

[1] Thám tử Sam Spade: Nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết trinh thám Chim ưng xứ Manta của nhà văn Dashiell Hammett, xuất bản năm 1930.

[2] Trong tiểu thuyết Chim ưng xứ Manta, Brigid O'Shaughnessy là một người phụ nữ xinh đẹp đã thuê Sam Spade và đồng sự là Miles Archer tìm tung tích một người đàn ông. Tuy nhiên, O'Shaughnessy thực ra có

dính dáng đến một vụ lùng tìm bức tượng con chim ưng xứ Manta (Maltese Falcon) và đã lợi dụng hai thám tử nói trên để chiếm lấy con chim ưng quý giá cho riêng mình. Sau đó cô ta đã giết chết Archer và quay trở lại quyến rũ Sam Spade để đạt được nhiều mục đích, nhưng lại dần trở nên yêu Sam Spade.

[3] Maltese Falcon: Bức tượng Chim ưng xứ Manta.

[4] Nguyên văn: I won't play the sap for you, baby. Đây là câu nói mà Sam Spade đã nói với O'Shaughnessy sau khi cô ta thú nhận toàn bộ tội ác của mình và cầu xin anh không giao nộp cô ta cho cảnh sát, thay vào đó cô ta sẽ trao cho anh một số tiền lớn cùng với bức tượng con chim ưng.

[5] Pointer Sisters: một ban nhạc Pop/R&B của Mỹ ở thập niên 70-80 bao gồm 3 thành viên nữ da đen.

Chương 2

Chiếc xế hộp của anh trông như một tàu sân bay hai màu ấy. Mae đã biết người này không phải tuýp người lái Volvo, nhưng cô vẫn mong chờ vào thứ gì đó thuộc về thập niên này. "Đây là phương tiện di chuyển của anh à?"

"Chiếc này kinh điển đấy." Anh vỗ vỗ vào tấm kim loại khổng lồ bên hông xe. "Giờ không còn mấy chiếc Catalinas '69 chạy trên đường nữa đâu."

"Phải, và chuyện đó có lý do đấy." Mae chạm vào lớp sơn. "Chính xác thì anh gọi màu này là màu gì?"

"Màu đỏ bị ôxy hoá. Cô có vào không?"

"Dĩ nhiên." Mae nhìn chằm chọc về phía cửa phụ.

Anh cười toe với cô. "Ồn thôi, cửa không khoá. Cứ vào đi."

Mae lắc đầu sửng sốt. "Một giấc mơ của dân sưu tập như thế này mà anh lại không thềm khoá. Anh nghĩ gì thế chứ?"

"Tôi có lòng tin vào anh bạn của tôi." Anh thông thả bước về phía cửa tài xế, cả người thả lỏng đến nỗi Mae không chắc là làm thế nào anh có thể giữ thẳng người được.

"Vậy thì anh sẽ thích ông anh họ Carlo của tôi cho xem." Cô cố mở cửa xe nhưng nó bị mắc kẹt. "Tôi nghĩ thứ này đã bị khoá."

"Không đâu, cứ giật mạnh đi." Anh mở cửa phía mình và chui vào chỗ ngồi trong khi Mae giật cánh cửa bên kia bằng lực mạnh hơn. Cuối cùng, anh đành phải với sang và mở cửa cho cô từ bên trong.

"Cám ơn." Mae trượt vào trong xe. "Tôi đã từng thấy những căn phòng khách nhỏ hơn chỗ này."

Anh ngắm nghía lãnh địa của mình với vẻ tự mãn đáng ghét. "Nó làm cô tự hỏi vì sao người ta phát minh ra ghế một chỗ ngồi, đúng không?"

Mae hơi nẩy người trên chiếc ghế cứng như đá. "Không."

Anh xoay chìa trong ổ khoá. "Đám người giàu sang hách dịch các cô đều giống nhau. Không thể hài lòng với những thứ bình thường trong cuộc sống."

"Tôi không giàu." Mae nhìn trần trần khoảng không gian rộng rãi bên trong chiếc xe. "Và tôi sẽ không gọi thứ này là bình thường."

"Cô mà không giàu á?"

"Không." Mae kéo dây an toàn, cố đưa nó ngang qua vạt áo. "Tôi từng có một tài sản uỷ thác, nhưng nó tiêu rồi. Khi nào việc thừa kế được rõ ràng thì tôi sẽ giàu, nhưng từ giờ cho tới lúc đó, tôi sẽ phải gột sạch tài khoản séc của tôi vì anh." Cô chịu thua việc thắt dây an toàn và quay sang anh với vẻ bức bối. "Anh Peatwick, tôi không cho rằng dây an toàn còn sử dụng được."

Anh nhào qua người cô để kéo sợi dây, và cô hít vào mùi xà phòng trên tóc anh. Anh giật dây an toàn lần nữa, húc nhẹ vào người cô, và cô ngừng thở trong giây lát trước cảm giác nóng bừng đột ngột xuất hiện.

Thế này thật không ổn.

Anh giật thêm lần nữa và khi sợi dây lơi ra, anh ngồi lại trên ghế và gài dây an toàn vào đúng chỗ cho cô. "Đây này. Cũng giống như những chiếc xe mới cái xinh đẹp ngoài kia, chỉ là tốt hơn thôi."

Mae buộc tâm trí mình quay trở lại đúng vị trí, nghĩa là rời xa khỏi Mitchell Peatwick.

Anh lái xe ra đường, và phía đuôi xe nẩy lên khi bánh xe va vào vỉa hè. "Chính xác thì Gio sống ở đâu?"

Mae nói cho anh biết rồi nhìn anh lái xe, lơ đãng trả lời những câu hỏi của anh về bác Armand và hướng anh quay về với cuốn nhật ký mỗi khi anh dật dờ trôi đi quá xa. Tay anh thả lỏng trên vô lăng, to lớn và mềm mại, và những ngón tay đó cứ trượt trên vô lăng mỗi khi anh rẽ qua một góc phố. Trước đây cô chưa từng là kẻ điên cuồng ái mộ bàn tay, nhưng nói đi cũng

phải nói lại, trước đây cô chưa từng gặp Mitch Peatwick. Cô tự nhủ với lòng mình, Anh ta ngớ ngẩn, làm ra vẻ quân tử, và sẽ tỏ ra mình là một gã hầy-để-tôi-lo-mọi-chuyện nhưng thực ra chỉ là kẻ vì chính bản thân anh ta mà thôi. Có một lý do đã làm cô từ bỏ hy vọng với đám đàn ông, và Mitchell Peatwick là một ví dụ điển hình cho lý do đó. Cô trả tiền cho anh để anh tìm cuốn nhật ký, nhưng anh lại muốn gặp Gio, nên điều tất yếu là họ sẽ đến gặp ông ấy. Bất cứ điều gì cô muốn, cô Sullivan. Phải rồi. Miễn là cô muốn những gì mà anh muốn.

Cô gườm gườm nhìn anh.

Anh khựng lại giữa chòm câu hỏi của mình. "Gì cơ? Tôi đã nói gì sao?"

"Không có gì," Mae nạt. "Hoàn toàn không có gì."

Mitch phát hiện được một điều duy nhất trong suốt chuyến đi đến nơi ở của Gio Donatello: Mae Sullivan cần cuốn nhật ký đó. Anh đã cố đưa ra cả gần chục gợi ý về những đối tác kinh doanh khó chịu, những cô nhân tình cũ bất bình, những gã chồng điên tiết, bất cứ ai có thể có lý do làm cho một ông già lên cơn đau tim, nhưng lần nào cô nàng cũng gạt đi những gợi ý đó và quay lại với quyển nhật ký. Ngang ngạch không thể tin được, đó là Mae Sullivan. Ở cạnh người như vậy hẳn sẽ là địa ngục trần gian mất thôi, mặc cho cô ta có thơm tho thế nào và mềm mại ra sao khi bạn cố gắng cài dây an toàn quanh người cô ta với một phong thái đơn thuần là chuyên nghiệp. Đương nhiên, anh cũng ngang ngạch không kém, nhưng đó lại chuyện khác. Bạn cần phải ngang ngạch nếu là một thám tử tư. Nếu không, bạn sẽ chết đói.

Anh tự hỏi liệu ông bác Gio của cô có ngang ngạch thế này không. Chắc còn kinh hơn nữa nếu như những lời đồn đại chính xác. Ngay cả như thế, anh vẫn muốn gặp Gio trước. Quan trọng hơn, anh muốn Gio thấy sự cởi mở, trung thực và gương mặt Cậu bé Hướng đạo sinh của anh để Gio không nổi cáu lên và cho anh đi đời.

Sự thận trọng của anh càng tăng khi một người đàn ông to lớn, cau có với một thứ cộm cộm bên dưới áo khoác phẩy tay ra hiệu cho họ băng qua những cánh cổng nặng nề của dinh thự nhà Donatello, rồi một người đàn

ông to lớn, cau có với một thứ cộm cộm bên dưới áo khoác khác đưa họ qua cánh cửa lớn đồ sộ của toà lâu đài được xây bằng sa thạch và sau cùng một người hầu gái nhỏ nhắn, cau có dẫn họ xuyên qua khu hành lang màu vàng kem đến văn phòng của Gio. Người hầu gái này chẳng có thứ gì cộm cộm, nhưng Mitch sẵn sàng cược là cô ta cũng nguy hiểm chết người.

Thứ đầu tiên đập vào mắt anh khi bước qua cửa phòng là một bức hoạ khổng lồ đầy sinh động về thánh Judith, đẹp một cách hắc ám và hân hoan niềm vui chiến thắng khi giơ cao đầu lâu của kẻ thù, Holofernes. Anh ngoảnh đầu sang Mae và hỏi, "Họ hàng nhà cô à?" Cô đảo mắt nhìn anh và túm lấy tay anh đi về phía chiếc bàn to kênh đặt trước bức tường đầy cửa sổ ở phía bên phải.

Và rồi anh mặt-đối-mặt với Gio Donatello, người nhỏ xú và đầy vẻ chết người, cùng gã cháu trai to xác của ông ta, Carlo, kẻ chặt ngón tay.

Gio gần như chẳng thèm liếc Mitch lấy một cái. Ông ta vọt ra từ phía sau bàn và ôm chầm lấy cô cháu gái, gọi tên cô và bảo gã cháu trai vào hùa với ông ta khen rằng cô xinh đẹp thế nào, trông khỏe mạnh ra sao, rằng đã bao lâu rồi kể từ lúc cô không đến thăm họ - trọn ba ngày cơ đấy.

Trong khi đó, Carlo Donatello đứng đấy cứ như một vị thần trong ánh nắng và ăn tươi nuốt sống Mitch bằng ánh mắt.

"Bác Gio, cháu muốn bác gặp anh Mitchell Peatwick," Mae nói, và Gio đảo đôi mắt cú vọ nhìn sang Mitch. Bầu không khí trong phòng trở nên lạnh lẽo và nặng nề hơn.

"Nó là ai?" Giọng Gio sắc nhọn như dao găm.

Mae vỗ nhẹ vào cánh tay của ông bác. "Không có chuyện gì đâu. Cháu không hẹn hò với anh ta. Anh ta là thám tử tư mà cháu vừa thuê."

Nhiệt độ trong phòng tăng lên vài độ, Carlo bỏ rơi Mitch để nhìn Mae với toàn bộ niềm khát khao vô vọng của một sinh viên ngành khoa học dành cho một cô nàng trong đội cổ vũ, và Gio siết chặt hơn vòng tay quanh vai Mae. "Mae cháu yêu, cháu không cần đến thám tử tư khi mà đã có

chúng ta chăm lo cho cháu. Cháu muốn tìm cái gì à? Carlo sẽ tìm ra cho cháu." Ông ta quay lại phía Mitch. "Cậu đã bị sa thải. Bước."

Carlo tiến về phía anh, và Mitch lùi một bước.

"Không, Carlo." Giọng Mae vang lên khiến gã anh họ khựng lại giữa chừng. "Em đã thuê anh ta. Em muốn anh ta. Em có chút rắc rối, và em muốn có một chuyên gia."

Khả năng lắng nghe của Carlo cũng chẳng khá hơn người ông của mình. "Mae yêu quý, anh có thể làm bất cứ điều gì em muốn. Em không cần thẳng hủi này."

Mae mỉm cười với ông anh họ và nói, "Không," thế là anh ta im bặt và chỉ nhìn cô chăm chăm, miệng hơi há ra, ánh mắt đờ đẫn đầy vẻ yêu thương. Mitch lắc đầu thông cảm. Gã này thật non nớt, biểu hiện kiểu đó luôn luôn là một sai lầm. Có lẽ nếu gã đọc cuốn Chim ưng xứ Manta...

"Để bọn ta giải quyết chuyện này, Mae à," Gio nói, và Mae đáp lại, "Không, cháu muốn tự mình lo liệu lấy," và Mitch tự hỏi không biết cô định lặp lại câu nói đó bao nhiêu lần trước khi họ chấp nhận cho cô làm điều mà cô muốn.

Hoá ra chỉ mất vài lần. Mitch đã thôi để những câu đó vào tai bởi vì nghe cô lặp đi lặp lại không mãi làm đầu óc anh mụ đi, vì vậy anh giật cả mình khi Gio quát lên "Ngồi đi." Anh ngẩng lên nhìn ông già đang đứng phía sau chiếc bàn to kenh kia, mắt trừng lên nhìn anh tức giận.

Mitch ngồi xuống.

Mae thả người vào chiếc ghế bên cạnh anh. "Cháu thuê anh Peatwick đây để điều tra về cái chết của bác Armand."

"Cháu thuê nó điều tra một cơn đau tim à?" Vẻ ngờ vực hiện ra trên mặt Gio. "Nó làm nghề gì, bác sĩ à?"

"Không ạ." Mae mỉm cười với ông ta, nét mặt Gio liền giãn ra, và Mitch tự nhắc nhở mình không được làm điều gì chọc giận Mae trong khi anh vẫn còn trong tầm với của những người nhà Donatello, vì rõ ràng cô là trung

tâm trong sự tồn tại của họ. "Anh ta chỉ là một thám tử tư điều tra vài thứ vụn vặt cho cháu thôi. Đó là những gì cháu muốn, bác Gio à. Xin bác đấy."

Gio gật đầu. "Theo ý cháu vậy." Rồi ông ta quay sang Mitch. "Hỏi đi."

Mitch kiểm tra lại, chỉ để cho chắc chắn. "Chuyện này với ông ổn chứ?"

Gio nhún vai. "Bất cứ điều gì Mae Belle muốn, Mae Belle sẽ đạt được."

"Mabel?" Mitch quay sang Mae dò hỏi. "Mabel ư?"

"Mae. Belle." Mae đọc ngắt riêng từng từ. "Tôi thường không dùng tên đệm của mình."

"Mabel." Mitch lắc đầu và rồi nhụt chí khi nhận ra Gio đang trừng mắt nhìn anh. "Ồ. Tên đẹp lắm. Thật đấy." Anh gồng mình lấy lại bình tĩnh. "Nào, ông Donatello, lần cuối cùng ông nhìn thấy Armand Lewis là khi nào?"

Gio quắc mắt nhìn anh. "Ngày 11/6/1978. Còn câu hỏi nào nữa không?"

Mitch quắc mắt đáp trả. "Còn. Chuyện gì đã xảy ra vào ngày 11/6/1978 làm ông nhớ được ngày đó?"

"Tôi tốt nghiệp trung học." Mae trả lời. "Tôi đã bảo anh thế này chỉ phí thời gian thôi. Ông ấy đã không gặp..."

"Này, tôi đang làm việc." Mitch nói cộc lốc, và Carlo ngo ngoáy một cách đe dọa trong chiếc ghế bên cạnh anh. Mitch thở dài. "Nếu cô thấy không sao, thưa cô Sullivan."

"Dĩ nhiên." Mae ngồi trở lại và vẫy tay với anh. "Tiếp tục đi."

Mitch quay sang Gio, lúc này vẫn đang trừng mắt nhìn anh. Anh liếc sang Carlo và thấy vẻ mặt của anh ta càng cau có hơn. Phía sau anh, thánh Judith đang hể hả trên tường, và Holofernes vẫn đi đời nhà ma từ tám hoánh. Hãy ra khỏi đây thôi, anh tự nhủ. Đó là việc làm thông minh duy nhất trong lúc này.

Thế nhưng anh vẫn còn câu hỏi, và anh chắc như đinh đóng cột rằng mình không muốn quay trở lại đây lần nữa. Anh hít vào một hơi. "Ông có bao giờ làm ăn kinh doanh với Armand Lewis không?"

"Một lần." Mặt Gio bình thản, nhưng cơn thịnh nộ đang sôi lên phía dưới nét mặt đó. Mitch sẵn lòng cược là có lý do nào đó mà việc làm ăn chỉ diễn ra một lần.

"Ông có biết là ông ấy có một cuốn nhật ký không?"

"Không." Mặt Gio nhấp nháy khi nghe câu hỏi, nhưng điều đó có ý nghĩa là bất cứ điều gì. Mặt của hầu hết những kẻ tâm thần luôn nhấp nháy vào những khoảnh khắc kỳ quặc nhất.

"Ông có biết bất kỳ ai có lý do giết ông ấy không?"

"Không." Mặt ông ta lại nhấp nháy lần nữa. Vì lý do nào đó, cơn nóng giận của Gio có vẻ như đang trào dâng. Và lúc họ bước vào đây thì cơn nóng giận đó đã đang ở mức lưng chừng rồi.

Quý tha ma bắt. Đến lúc phải chuồn rồi.

Mitch đứng dậy, Mae và Carlo đang ngồi cạnh cũng đứng lên theo.

"Tôi sẽ tiễn anh." Carlo nói, và Mitch quay sang anh ta.

"Anh làm tôi nhớ ra, anh đã ở đâu vào tối thứ Hai?"

Trong nháy mắt, một khẩu súng xuất hiện trên tay Carlo, và cũng nhanh không kém, Mitch lùi về sau một bước và sang phải một bước nữa sao cho Mae đứng chắn chính giữa anh và Carlo.

"Bỏ thứ đó xuống," Gio quát vào mặt gã cháu trai, nhưng Carlo đã hạ khẩu súng xuống ngay khi Mae nằm trong tầm bắn.

"Ồ, thật ấn tượng." Mae nói với Mitch qua vai mình. "Không phải lẽ ra anh nên bảo vệ tôi sao?"

"Không." Mitch nhún vai khi bắt gặp ánh mắt khinh bỉ của Carlo. "Tôi chỉ có nhiệm vụ điều tra cái chết của ông bác cô. Nếu ai đó rút súng ra, thì cô phải tự bảo vệ mình."

"Chúa ơi, đúng là một thằng chết nhất," Carlo hỏi Mae. "Em vợ được hấn ở đâu thế?"

Mitch cảm thấy bị xúc phạm. "Này, nếu tôi không quả quyết rằng anh sẽ không bắn cô ấy, tôi sẽ không làm thế này." Anh nhìn xuống Mae với vẻ hối lỗi. "Đàn ông có những ưu tiên, cô biết đấy."

Mae chớp mắt. "Ưu tiên?"

"Phải. Và ưu tiên hàng đầu của tôi là sống sót." Mitch liếc Carlo qua vai cô. "Cô có thể tước vũ khí của anh họ cô rồi chúng ta đi không?"

"Cất nó đi," Gio cúi kính gắt lên, và Carlo nhét súng vào trong áo khoác. "Dạo này Carlo hay bị giật mình," ông ta giải thích.

"Nghe này, nếu tôi giết Armand vì đã chỉ điểm tôi, thì ông ta sẽ không được ra đi một cách thanh thản trên giường thế đâu," Carlo nói với Mitch. "Thực tế đi, chàng trai."

"Chỉ điểm bác ư?" Mae lặp lại.

Gio nhìn Mitch thận trọng. "Không có gì đâu Mae."

Ồ, tuyệt làm sao. Hai kẻ tâm thần, hai động cơ. Mitch chưa bao giờ muốn thoát ra khỏi đây hơn lúc này. "Chà, coi như mọi việc đã xong. Cảm ơn vì đã giúp đỡ. Chúng tôi phải đi rồi."

"Tốt." Mae bước đến trước mặt ông bác và ôm chào tạm biệt, trong khi Mitch đi theo sau, mắt trông chừng Carlo.

"Bác phải giữ gìn sức khoẻ đấy," cô rầy la ông già. "Cháu sẽ hỏi Nora về huyết áp của ông khi cháu quay lại vào Chủ nhật này, và tốt hơn hết là nó phải hạ xuống đấy. Bác nghe cháu nói rồi chứ?"

Nét mặt Gio dịu hãn đi. "Nào nào, không cần phải lo lắng về một ông già thế." Ông ta vỗ vai cô. "Mày nghe rồi đấy Carlo, con bé lo lắng cho ta biết bao."

"Cháu nghe rồi, ông à." Carlo gườm gườm nhìn Mitch. "Mae là một cô bé ngoan."

"Chúng ta đi thôi." Mitch lách người về phía cửa. "Rất vui được gặp các vị."

"Chờ một chút, cháu yêu à." Gio nắm tay Mae và gật đầu với gã cháu trai, và bằng cách nào đó Mitch thấy chỉ còn lại mình anh đứng trên hành lang màu vàng kem cùng với Carlo, kẻ ngay lập tức đóng sầm cánh cửa phía sau họ lại, tay túm lấy áo sơ mi của anh và lôi anh dựng lên trên gót chân làm hai người họ mặt đối mặt.

Mae nhăn mặt khi cánh cửa đóng sầm phía sau họ. "Cháu phải đi, bác Gio à. Carlo sẽ làm gì đó với anh ta mất."

Gio ghé sát vào mặt cô. "Chuyện này là thế nào, hả Mae Belle?"

"Không có gì mà cháu không xử lý được." Mae vỗ vào tay ông già và gỡ nó ra khỏi tay mình.

"Cháu biết là chúng ta sẽ cho cháu bất cứ thứ gì." Gio khẳng định. "Bất cứ thứ gì. Hãy tổng khứ tay thám tử kia đi."

Mae lại vỗ vào tay ông bác. Gio hay làm rối lên và chẳng bao giờ nghe cô nói, nhưng cô yêu quý bác mình, vì thế cô cố gắng xua đi nỗi lo lắng trong mắt ông. "Cháu ổn mà. Tất cả những gì cháu muốn là thuê tay thám tử này trong vòng khoảng một tuần. Chỉ thế thôi." Cô dừng lại, phân tâm bởi một tiếng thịch vọng lại từ ngoài hành lang. "Ôi, quỷ tha ma bắt, Carlo đang đánh anh ta." Cô nghiêng người và trườ mển hôn lên má Gio đánh chụt một cái làm ông bác cô cười toe toét, rồi cô hướng về phía cửa. "Bác sẽ bảo Carlo thôi đi, đúng không? Cháu không cần anh ấy làm rối tinh mọi việc lên vì cháu."

"Nó chỉ trông chừng tí chút thôi." Gio trả lời, nhưng cô đã bước ra ngoài.

"Bảo với con bé là mày sẽ bỏ cuộc." Carlo găm gừ vào mặt Mitch sau khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, vẻ đẹp trai như một vị thần của anh ta trở nên méo mó bởi sự căm ghét "Ngay lập tức."

"Kỹ năng giao tiếp của anh cần phải được rèn luyện." Mitch giật mạnh tay Carlo ra khỏi áo khoác của mình rồi vuốt phẳng lớp vải xơ xác khi gót chân anh đã chạm sàn trở lại. "Dĩ nhiên, rõ ràng là anh đã chặt ngón tay của gã đó nhưng..."

"Cô ấy không cần mày." Mặt Carlo dí sát vào mặt Mitch. "Cô ấy đã có tao."

Mitch trừng mắt đáp trả. "Cô ấy may mắn làm sao."

"Bảo cô ấy mày sẽ bỏ cuộc ngay lập tức." Carlo nói, gần như là khắc ra từng từ một.

"Không." Mitch đáp trả, và Carlo đấm anh.

Mitch lao thẳng vào tường và từ từ trượt xuống sàn, đầu anh ong ong, và anh chạm vào tấm thảm ngay lúc Mae bước qua ngưỡng cửa.

"Carlo!" Mae vung túi xách đập một cái thật mạnh vào vai ông anh họ. "Mẹ kiếp, anh ta là thám tử của em. Anh để anh ta yên đi."

"A, Mae." Carlo xoa xoa vai, nhưng anh ta có vẻ bối rối vì thấy cô nổi giận hơn là vì cú đánh của cô. "Chỉ là cái tát nhẹ thôi. Thậm chí còn chẳng đau tí nào, phải không Peatwick?"

Anh ta trừng mắt nhìn xuống Mitch, người đang trừng mắt đáp trả và chùi vết máu trên miệng. "Dĩ nhiên là đau rồi, đồ thô lỗ." Anh chìa bàn tay ra chỉ cho hai người họ vết máu. "Thấy không? Là máu đấy. Có đồ máu nghĩa là có đau đớn. Giống như có lửa thì sẽ có khói ấy. Có chuyện quái quỷ gì với anh thế?"

Carlo vội xuống túm lấy áo anh một lần nữa và lôi cổ anh đứng dậy. "Đừng có nhặng xị lên như đàn bà thế."

"Đủ rồi đấy Carlo." Giọng Mae đánh lại cảnh cáo. "Bỏ anh ta ra."

"Anh chỉ giúp anh ta đứng dậy thôi." Carlo thả ngực áo Mitch ra và vỗ vào lưng anh với một lực đủ làm cho anh long cả phổi. "Anh ta định nói với em điều gì đó, Mae à, đúng không Peatwick?"

Mitch quắc mắt trước cái nhìn gườm gườm của Carlo. "Phải." Anh quay sang Mae. "Anh họ của cô là một kẻ tâm thần. Cô đi được rồi chứ?"

Carlo lao về phía anh, và Mae chen vào giữa hai người. "Không được đánh anh ta nữa, anh nghe em rồi chứ? Nếu em muốn anh ta thôi thì em sẽ sa thải anh ta. Còn anh hãy tránh xa anh ta ra."

Khuôn mặt mình tinh mần bạc của Carlo nhăn nhó về đau khổ. "Anh chỉ cố gắng bảo vệ em thôi. Thằng cha này..."

Mae dí sát mặt mình vào mặt ông anh họ. "Tránh. Xa. Chuyện. Của. Em. Ra. Hiểu rồi chứ?"

Carlo bắn cho Mitch một ánh mắt đơn thuần là căm ghét. "Bất cứ điều gì em muốn, Mae."

Mae khoanh tay trước ngực và đông đặc. "Ngay lúc này, em muốn anh ta. Lùi lại."

Mitch kinh ngạc khi thấy Carlo lùi một bước.

"Em sẽ gặp anh vào bữa tối Chủ nhật." Giọng Mae lại nhẹ nhàng, và Carlo dịu đi trông thấy khi anh ta ngậy người nhìn cô. "Anh chăm sóc bác Gio nhé."

"Được rồi." Anh ta lại quắc mắt nhìn Mitch. "Nếu gặp vấn đề gì với thằng cha này, hãy gọi anh."

"Anh sẽ là người đầu tiên được biết." Mae kéo tay Mitch.

"Thực ra thì tôi thích mình là người đầu tiên được biết hơn." Mitch để cô lôi mình dọc theo hành lang, mắt vẫn trông chừng Carlo qua vai. "Ít nhất hãy hứa với tôi là cô sẽ cảnh báo tôi trước."

"Đi thôi nào." Mae chẳng buồn che giấu vẻ bức bối khi cô lôi anh qua cửa trước đến thẳng chỗ chiếc xe đang đợi của anh. "Tôi sẽ đưa anh về nhà và lau rửa cho anh. Anh như một mớ hổ lốn ấy."

"Cảm ơn." Mitch chồm nhẹ lên cái miệng đang chảy máu. "Hóa ra cô lại là một khách hàng tuyệt vời thế chứ."

"Đừng rên rỉ," Mae nói. "Nó làm hình ảnh của anh tệ đi đấy."

Nhà Mae không nguy nga đồ sộ như nhà của Gio, nhưng dù sao nó vẫn gây được ấn tượng, kiểu như một cái bánh cưới khổng lồ được viền quanh bởi hàng rào mắt cáo trắng toát ấy. Mitch quan sát mặt tiền căn nhà khi anh bước ra khỏi xe và quay sang Mae. "Có ai trong gia đình cô sống một cuộc sống bình thường không?"

"Bác Claud sống trong một căn hộ rất nhỏ trên đường River," Mae nói. "Ông ấy rất giản dị."

"Đường River khá là đắt đỏ đấy." Mitch nói, trong đầu nhớ lại những khoản thanh toán cho căn hộ của chính anh ở đó.

Mae bước lên bậc thềm rộng và thấp dẫn đến cửa nhà. "Anh nói bình thường, chứ không phải rẻ."

"Ý tôi là," Mitch mở đầu, và rồi Mae với tới cánh cửa, nó mở ra trước khi cô có thể chạm vào, và anh chớp được hình ảnh đầu tiên về người quản gia.

Là một quản gia, Harold trông khá to lớn. Tuy vậy, ông ta là một sự tiến bộ so với những gã cau có mang áo khoác cộm cộm ở nhà Gio, trông có vẻ giống gã quý tộc tiều tụy vì nghiện thuốc hơn là một kẻ sát nhân thông thường. Ông ta gật đầu trang trọng chào Mae và lùi khỏi ngưỡng cửa. "Chào cô Mae."

"Chào Harold." Mae gật đầu đáp lại với vẻ trang trọng không kém, rồi bước qua ông ta vào trong nhà. Mitch nối bước theo cô, trong lòng tự hỏi không hiểu họ nghĩ họ đang đùa với ai?

Ngôi nhà gây ấn tượng với nét thanh nhã đến ngọt ngào. Tất cả đều toát lên vẻ lộng lẫy giàu có mà u ám, ảm đạm: những bức tường ốp ván với đồ trang trí bọc kim tuyến, những tấm thảm in hoa văn đỏ và xanh lá đậm chất phương đông, những cột trụ khổng lồ làm bằng gỗ óc chó dọc theo cầu thang uốn. Ấn tượng chung đây là ngôi nhà cực kỳ nặng nề. Đây không phải là nơi mà người ta có thể xông thẳng vào, cười vang vui sướng.

Mitch cố ngăn cảm giác thôi thúc muốn hỏi mượn một chiếc đèn pin và theo Mae đi sâu hơn vào phía trong hành lang tối mờ.

Harold cau mày nhìn anh khi ông ta đóng cánh cửa phía sau họ. "Cái xác này là ai thế?"

Mitch quay lưng lại. "Ông nói gì?"

Mae kéo tay Harold và lướt vào trong hành lang, để Mitch chạy theo. "Đây là Mitchell Peatwick. Anh ta là thám tử tư mà cháu đã thuê để điều tra về cái chết của bác Armand."

"Vậy đây là những gì cô và June đã nghĩ ra." Harold nghe có vẻ không bằng lòng.

Mae hất đầu về phía Mitch. "Không nói trước mặt người trợ giúp. Chúng ta sẽ bàn bạc sau."

"Tôi không phải là người trợ giúp gì cả." Mitch nói với vẻ tự trọng. "Tôi là một tay chuyên nghiệp."

Cả Harold và Mae cùng quăng cho anh ánh mắt ngờ vực, và rồi Harold quay lại với Mae. "Đây là một ý tưởng tồi đấy."

"Có thể, nhưng đó là ý tưởng duy nhất cháu có, thế nên chúng ta sẽ tiếp tục." Mae dừng lại. "Cháu đói rồi."

"Khay sẽ được đưa vào thư viện trong mười phút nữa." Harold bước về phía cuối hành lang. "Đừng có để vương vãi ra đấy."

Mae chộp lấy tay ông già để ngăn ông lại, rồi nhón chân lên và hôn vào má ông ta, và quan điểm của Mitch về nghề quản gia được cải thiện hơn chút ít. "Cháu chưa bao giờ làm đồ chi hết."

"Cháu đi mà bảo thế với cái thám trong thư viện ấy." Harold lại bước đi.

"Ý ông ta là gì khi nói, 'Cái xác này là ai?'" Mitch cau có. "Ông ta gọi ai là cái xác mới được chứ?"

"Rõ là anh rồi." Mae gật đầu về phía cánh cửa mà Harold vừa biến mất. "Ra sau nhà bếp nào. Tôi sẽ lau rửa cho anh và rồi chúng ta có thể nói chuyện trong thư viện."

Ấn tượng đầu tiên của Mitch về nhà bếp là vô số đá lát nền trắng sáng lấp lóa và các dụng cụ nhà bếp khổng lồ đang bao quanh một người trông y hệt Marilyn Monroe.

"Ôi trời." Bà ta vuốt phẳng chiếc váy trắng bao bọc lấy thân hình đồng hồ cát của mình, và đến giờ Mitch mới nhận ra là bà đang dò xét anh. "Cậu ta đây à?"

"June à, đây là Mitchell Peatwick." Mae lướt qua bà, đi về phía bồn rửa và lấy ra một miếng khăn giấy trước khi mở vòi nước. "Anh ta là thám tử tư mà cháu vừa thuê."

June nghiêng đầu quan sát anh, đôi mắt biếc xanh rà soát từng li từng tí trên người anh. "Rất dễ thương."

"Cảm ơn." Mitch nói. "Đã đến lúc tôi được đánh giá đúng rồi."

"Ôi, cậu bé tội nghiệp, có chuyện gì thế?" Bà lôi ra một chiếc ghế và ra hiệu cho anh ngồi xuống, từng động tác đều thân thiện và thoải mái, và Mitch chớp mắt khi sự tăng bốc toát ra từ vẻ quyến rũ của bà như bao phủ lấy anh. Vì một lý do nào đó, bà làm anh nghĩ đến Mae, điều đó thật vô lý vì cô chẳng có vẻ gì là tăng bốc anh cả. "Trên miệng cậu là máu à?" June hỏi anh.

"Vâng. Tôi đã gặp ông anh họ Carlo của Mae." Mitch ngồi xuống ghế và rồi hơi nháy dựng lên khi June dùng những ngón tay mềm mại, nhẹ nhàng của bà để nâng mặt anh lên.

"Cậu bé tội nghiệp." June lại thủ thỉ, và Mitch trở mắt nhìn bà. Khuôn mặt trái xoan của bà có những nếp mờ mờ mềm mại mà hầu hết phụ nữ ở độ tuổi của bà đều có, nhưng trông bà vẫn thật hấp dẫn.

Harold bước vào từ phòng để thức ăn và lách cách đặt xuống bàn một khay đầy đĩa, trừng mắt nhìn Mitch theo một kiểu rõ ràng là chả giống quản gia chút nào. "Mae đang đói." Ông ta nói với June với vẻ châm chọc, và bà mỉm cười với Mitch lần cuối trước khi bước về phía tủ lạnh.

Mitch vô thức ngả theo bà khi bà quay đi, và rồi khựng người lại khi một con chó đốm tầm tầm, nhếch nhác trông chẳng giống một nòi đặc biệt nào nhập hội với họ từ phòng để thức ăn và chạy ập vào cạnh quầy bếp. Harold phớt lờ con chó và giậm chân quay ra trong khi June bắt đầu bày thức ăn ra: một miếng thịt quay cắt dờ, hai quả cà chua to, một thanh phô mai, một túi rau đầy ắp và một ca sữa.

Đột nhiên Mitch cảm thấy đói ngấu.

Mae làm anh chú ý khi cô đem một chiếc khăn ướt từ bồn rửa đến, dùng chân đẩy con chó ra để tiến về phía anh. "Ra khỏi quầy bếp nào, Bob." Bob ngay lập tức quay trở về chỗ của mình bên cạnh tủ bát.

Mitch định lên tiếng hỏi Bob về cuốn nhật ký, nhưng kể đó Mae cúi xuống kiểm tra gương mặt anh, đưa tầm mắt anh chiếu thẳng vào phía trước chiếc áo khoác của cô và nhìn thấy chiếc áo con viền đăng ten màu hồng cô đang mặc. Có rất nhiều đăng ten, và thậm chí còn nhiều Mae hơn. "Lạy Chúa tôi."

Mae đặt tay dưới cằm anh và kéo mặt anh ngẩng lên. "Đầu tiên là June và giờ là tôi. Thôi cái trò dè xòm ấy đi nếu không tôi sẽ gọi Carlo đấy."

"Cũng đáng quá đi chứ. Oái!"

Mae chấm nhẹ vào vết cắt trên môi anh. "Đừng có như trẻ con thế."

"Cẩn thận đấy Mae". June ngẩng lên từ cái thớt nơi bà đang thái miếng thịt quay ra thành từng miếng nhỏ và nở nụ cười lúm đồng tiền với Mitch trong khi Mae rửa sạch vết thương trên môi anh với nhiều lực hơn là cần thiết. Rồi June phát hiện ra Bob, bà liền vỗ lên hông. "Lại đây nào Bob. Tránh xa quầy bếp ra."

Bob chớp mắt nhìn bà và há mồm ngáp.

Mae lại chấm lên miệng Mitch, lần này nhẹ nhàng hơn, và anh nhìn lên mắt cô. "Xin lỗi về chuyện Carlo," cô dịu dàng nói và ấn chiếc khăn vào môi anh một lát, và Mitch liền quên mất rằng cô đã thật khó chịu. Trên thực tế, đối với anh mà nói, cô có thể cứ giữ chiếc khăn ở đó luôn cũng được, mặt cô cứ gần sát vào mặt anh, hương thơm từ cô lan tỏa về phía anh, cổ áo khoác mở rộng như hiện giờ. Đây là điều tuyệt nhất mà anh có được trong một thời gian dài rồi. Thêm vài giờ nữa bên cạnh Mae, anh thậm chí sẽ có thể lấy lại được sự nhiệt tình đối với cuộc sống.

Rồi khi cô lùi ra sau và quan sát thành quả của mình, tâm trạng đó của anh liền bị phá vỡ. "Được rồi đấy. Anh ổn rồi. Anh ấy gần như chỉ vỗ anh một cái thôi."

"Cảm ơn vì đã thương hại." Anh quắc mắt nhìn cô.

Harold quay lại từ phòng để thức ăn với một ổ bánh mì tự làm trên một cái mâm dùng để cắt bánh và một con dao lớn. "Tránh xa khỏi quầy bếp ngay, con chó điên độn kia."

Một chú chim kêu chiêm chiếp phía bên ngoài, Bob ngẩng phắt đầu lên và va mạnh vào tủ bát.

"Tao bảo mày đi ra cơ mà." Mae nói với nó, nhưng Bob chỉ chớp mắt nhìn cô.

"Nó làm thế suốt à?" Mitch hỏi.

"Chuyện thường ngày thôi." Mae trả lời. "Nó là giống đực. Giống anh vậy. Chẳng bao giờ học được cái gì."

"Tử tế đi nào, Mae." June nhắc nhở.

"Thức ăn sẽ được đưa vào thư viện trong năm phút nữa." Harold nói. "Đem Bob theo trước khi nó lại va vỡ đầu lần nữa."

Thư viện giống như phần còn lại của ngôi nhà, toàn bộ được ốp ván sẫm màu và đầy nhóc đám đồ nội thất nặng nề được nhồi bọc với màu sắc tối om, lần này còn bổ sung thêm những cái giá sách bọc da màu nâu sẫm, huyết dụ và xanh đậm, một số được bảo vệ bởi những cánh cửa kính khóa kín, tất cả trông như thể chưa từng được ai đọc tới. Mitch phải chống lại cảm giác thôi thúc muốn gạt những tấm rèm nhung nặng nề ra khỏi cửa sổ để đón lấy một chút ánh sáng. "Một nơi đẹp thật," anh nói với Mae khi ngồi xuống trước chiếc bàn to kền đặt ở giữa phòng. Bob nằm xoài cạnh anh, gác đầu lên giày Mitch.

Mae nhìn anh như thể anh bị loạn trí. "Anh nghĩ thế à? Nó làm tôi muốn hét toáng lên. Tôi luôn muốn kéo mấy cái rèm ra. Nào, về cuốn nhật ký..."

Mitch ngả người ra ghế. "Tôi thích thư viện. Phần lớn là vì tôi hẹn hò với rất nhiều thủ thư. Một số trải nghiệm tuyệt nhất trong cuộc đời tôi đã diễn ra trong thư viện." Anh đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này mới chú ý đến một vài món đồ lồng bọc kim tuyến ở trên tường có những ô vuông sẫm màu, nơi mà lớp vải đã bạc viền quanh một vật gì giờ đây không còn được treo ở đó nữa. Anh định hỏi Mae về chuyện đó, nhưng cô đã cắt ngang anh.

"Về cuốn nhật ký." Cô nhấn mạnh.

Mitch nghĩ đến chuyện khẳng khẳng theo đuổi mạch suy nghĩ của mình, sau đó anh nhìn khuôn miệng mím lại một cách bướng bỉnh của cô và đầu hàng. "Thôi được," anh nói. "Kể tôi nghe về cuốn nhật ký đi."

Mae bước về phía một trong những giá sách có cửa kính trong lúc Mitch ngăm nhìn cô với vẻ tán thưởng. Nếu như anh không được gì từ vụ điều tra này, thì ít nhất anh cũng phải ngăm nhìn Mae Belle Sullivan đi đi

lại lại cho thỏa. Cô xoay chìa khóa mở cánh cửa, rồi lôi xuống cuốn sổ bọc da cuối cùng trong một loạt cuốn giống hệt nhau ở trên giá.

"Đây là toàn bộ nhật ký của bác Armand." Cô nói khi quay lại chỗ anh. "Có năm mươi tám cuốn, mỗi cuốn cho một năm kể từ khi ông ấy lên mười tám. Ông cho người bọc những cuốn này cho riêng mình, và khóa kín chúng ở đây. Đây là cuốn nhật ký của năm ngoái." Cô đưa cuốn sổ cho anh.

Cuốn sổ dày và nặng trĩu, khoảng từ mười hai đến mười bốn phân, được bọc da bằng tay và dán nhãn trên gáy sổ với dòng chữ 'Lewis' kèm theo ngày tháng. Mitch mở cuốn sổ ở khoảng giữa và bắt đầu đọc những ghi chép của Armand về buổi tối tại nhà hát opera và theo sau đó là một đêm với Stormy. Sau khi đọc xong ba trang, anh ngẩng lên, thấy Harold mang một mâm đầy những miếng sandwich dày, những cốc vại đầy sữa, và bánh quy sô-cô-la có cỡ bằng một chiếc đĩa đồ chơi nhỏ.

Mae quan sát anh qua bàn. "Tìm thấy đoạn hay ho à?"

"Tôi không chờ được đến khi gặp Stormy." Mitch gấp cuốn sổ lại và thả nó lên bàn, làm Bob giật mình, ngẩng đầu lên và va vào phía dưới mặt bàn. Mitch nhăn mặt rồi chuyển sự chú ý sang người quản gia. "Harold, ông làm việc ở đây bao lâu rồi?"

Harold đứng thẳng người lên. "Hai mươi tám năm. Nếu anh cần gì khác, hãy rung chuông." Ông ta hất đầu về phía chiếc chuông đồng nhỏ đặt trên bàn, nhưng âm điệu trong giọng nói của ông ta lại bóng gió rằng dẫu Mitch có rung cả thiên niên kỉ cũng sẽ không được phục vụ gì.

Khi Harold đi rồi, Mitch bốc một miếng sandwich và hỏi Mae. "Ông ta đến đây cùng lúc với cô à?"

"Ừ. Ông Gio cử ông ấy đến. Nào, về cuốn nhật ký..."

Mãi cắn miếng bánh sandwich, Mitch nghe Mae nói tiếng được tiếng mất. Nó chứa đầy những lát thịt bò nướng, cà chua và phô mai, và anh thậm chí càng cảm kích June hơn so với lúc trước. Bà thật xinh đẹp, thật niềm nở, và bà biết làm sandwich. Đàn ông lập gia đình vì những thứ còn kém hơn thế này. Không phải anh, dĩ nhiên rồi, nhưng vài gã thì thế. Anh nhai và

nuốt xuống, rồi chen ngang lời giải thích của Mae về chuyện Armand đã viết nhật ký hàng ngày như thế nào và hỏi cô. "Sao Gio lại cử Harold đến?"

"Ông ấy không tin tưởng bác Armand." Mae bóc miếng bánh mì phía trên chiếc sandwich và nhón lấy một miếng phô mai. "Chúng ta nói về cuốn nhật ký được không?"

"Nghe này, Mabel. Cô có thể tranh cãi và làm phí thời gian, hoặc cô trả lời câu hỏi của tôi. Tại sao Gio không tin Armand?"

Mae cúi kính đặt miếng phô mai xuống. "Chuyện này thật lố bịch rồi đấy. Bác Gio không giết bác Armand."

"Tôi không bảo thế. Sao ông ta không tin Armand?"

Mae trừng mắt nhìn anh. "Được rồi. Tốt thôi. Đây chỉ là phỏng đoán, nhưng tôi không nghĩ là bác Gio cho rằng bác Armand muốn nuôi tôi vì ông ấy muốn có con cháu của riêng mình."

"Vì sao thế?"

"Vì ông ấy chưa bao giờ thích thú gì tôi từ khi tôi đến đây." Mae trấn tĩnh lại. "Tôi nghĩ có một lý do để ông ấy giành quyền nuôi tôi là vì ông ấy muốn cướp tôi khỏi bác Claud và bác Gio."

"Còn gì nữa?"

Mae nhún vai. "Hết rồi."

"Phải có điều gì đó nữa. Cô nói rằng có một lý do. Điều đó ám chỉ là còn lý do khác nữa."

"Chà. Tôi có một giả thuyết, nhưng..." Mae nhón một lát thịt nướng và bắt đầu nhấm nháp. "Tối qua tôi có đọc cuốn nhật ký viết năm 1967. Đó là năm tôi chuyển đến đây. Tôi đã cố tìm hiểu xem tôi nghĩ gì về bác mình." Cô cau mày nhìn Mitch. "Bác tôi không phải là người dễ mến, nhưng tôi đã sống với ông hai mươi tám năm trời theo như ông ấy đề nghị. Nhưng ông ấy lại chưa bao giờ yêu quý tôi nhiều." Cô có vẻ bối rối hơn là bị tổn thương. "Vì thế tôi đọc cuốn nhật ký đó để xem những nghi ngờ của mình có đúng không. Và tôi cho là chúng chính xác. Tôi nghĩ lý do còn lại là vì, nếu tôi không ở đây, June sẽ rời bỏ ông ấy."

"Điều đó cũng làm tôi buồn lắm." Mitch nói, trong đầu nghĩ đến các món ăn. "Sao ông ta không đơn giản là trả cho June nhiều hơn?"

"Không phải vấn đề tiền bạc. June đã rất khốn khổ. Sau cái chết của con trai mình, Ronnie, bà đã định chuyển đi, nhưng sau đó ông Armand đưa tôi về nhà, và tôi nghĩ bà ấy biết một khi bà rời đi, tôi sẽ không bao giờ được yêu thương, thế nên bà ấy đã ở lại đây." Mae nhón lấy một lát thịt nướng khác. "Vì thế ông ấy phải đánh bại ông Claud và ông Gio và giữ chân June lại. Nếu phải so đo này nọ, việc chịu đựng tôi ắt hẳn là chuyện nhỏ nhất thôi."

Mitch cau có nhìn cô. Armand Lewis hẳn là một lão già cà chớn tầm cỡ thế giới. Chỉ cần nhìn Mae, Mitch có thể nói rằng cô đã từng là một đứa trẻ rất tuyệt, và giờ đây sau hai mươi tám năm, tất cả những gì cô có thể nói chỉ là "Ông ấy không thích tôi lắm." Đối xử với trẻ con cái kiểu quái quỷ gì thế chứ. Anh cảm thấy mình đang dần tức giận, và anh phải chặn bản thân lại. Hiện tại, cô đã là người trưởng thành và rõ ràng là có thể tự chăm lo cho mình được, và anh có một nguyên tắc khắc khe là không để phát sinh tình cảm với các khách hàng của mình. Dĩ nhiên, với những khách hàng khác thì đây chẳng phải là vấn đề. Nhưng khách hàng khác của anh không phải là Mae Belle Sullivan.

Mitch gạt ngay suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí mình. "Điều đó không giải thích được lý do vì sao Harold lại đến ở đây."

Mae bóc một lớp bánh khác ra khỏi miếng sandwich. "Bác Gio cử Harold đến vì ông ấy biết bác Armand không thích trẻ con, còn bác Gio thì ngược lại. Ông ấy lo lắng cho tôi. Đến giờ vẫn thế. Vậy nên ông ấy mới cử Harold đến."

Tốt cho Gio, Mitch ngẫm nghĩ và rồi ngăn mình lại. Anh không vừa mắt với Gio Donatello. Trong lúc này. Quay lại với Harold đã. "Và Armand để Harold ở lại?"

Mae gật đầu. "Tôi nghĩ rằng ông ấy muốn có Harold mà không phải tốn đồng nào, bởi vì ban đầu bác Gio sẽ là người chi trả. Và rồi Harold và June yêu nhau, điều đó thật tuyệt vì cuối cùng tôi đã được sống với cả bố lẫn mẹ

như những đứa trẻ bình thường. Vì thế đến giờ ông ấy vẫn ở đây. Giờ chúng ta nói chuyện cuốn nhật ký được chưa?"

"Điều đó vẫn chưa giải thích được vì sao Armand không muốn cô chuyển đi khi cô đã trưởng thành." Mitch chỉ ra. "Có thể ông ta thực sự quan tâm đến cô và chỉ là..." Anh dừng lại vì thấy Mae lắc đầu.

"Ngay khi tôi chuyển ra ngoài, June và Harold cũng sẽ ra đi." Cô nhón tiếp một miếng phô mai khác. "Ông ấy chỉ không muốn mất những người phục vụ tốt. Và tôi thì không có đủ khả năng để nuôi cả June và Harold. Họ sẽ phải tìm một nơi cần cả quản gia lẫn người nấu nướng, cho họ sự tự do mà họ đã quen có, và điều đó sẽ không xảy ra. Ngay cả ở nhà bác Gio, họ cũng chỉ là một phần của đám người làm thôi. Còn họ thì cần một gia đình."

"Và cô có trách nhiệm phải cho họ một mái nhà?"

"Dĩ nhiên." Mae chớp mắt nhìn anh, vẻ ngạc nhiên hiện rõ trên khuôn mặt. "Họ đã nuôi nấng tôi. Trông mong ở tôi. Cần có tôi. Tôi nợ họ."

"Ồ." Mitch cầm lên miếng sandwich thứ hai. "Chuyện này vẫn không hợp lý gì cả. Sao họ không đơn giản là ở lại và làm việc cho Armand?"

"Vì cả hai đều chả ưa gì ông ấy." Mae nheo mắt nhìn anh. "Đừng nhầm lẫn về chuyện đó đấy. Ghét thì ghét thật nhưng chưa đến mức họ phải giết ông ấy đâu. Nếu như muốn giết ông ấy, họ hẳn đã làm việc đó từ nhiều năm trước rồi." Cô uống một hớp sữa rồi liếm viền sữa dính quanh môi, làm Mitch mất tập trung vào những câu hỏi của mình. Cô với tay lấy một miếng bánh quy. "Nào, về cuốn nhật ký..."

"Cô không thể ăn bánh quy khi chưa ăn xong sandwich, Mabel." Mitch đưa đĩa bánh quy ra khỏi tầm với của cô.

"Tôi có thể ăn bất cứ thứ gì tôi thích." Mae kéo đĩa bánh về phía mình nhưng lại bị Mitch nắm chặt, thế là cô giật mạnh một cái, khiến phần bánh sandwich còn lại của cô rơi xuống sàn. Tức thì Bob nuốt chửng toàn bộ miếng bánh và rồi chết ngẹn trong khoảng ba mươi giây đồng hồ. Mae vỗ lên lưng con chó cho đến lúc nó ngừng sặc, sau đó nó nằm bẹp xuống chân cô với vẻ biết ơn.

Mitch lắc đầu tỏ ra xem thường. "Nó ổn chứ?"

"Ừ." Mae mỉm cười trêu mếu với con chó. "Nó ngốc lắm, nhưng nó ổn." Cô quay lại với Mitch. "Tiếp tục đi, nuốt cho trôi miếng sandwich của anh đi. Tôi có thể lo vụ thủ thuật Heimlich^[1]."

Mitch cầm miếng sandwich lên. "Thế sao cô lại muốn có cuốn nhật ký?"

"Vì bất cứ người nào đang cầm cuốn nhật ký sẽ là thủ phạm giết bác Armand của tôi." Mae nói với vẻ vô cùng đứng đắn trong lúc nhón lấy một miếng bánh quy. "Tôi nghĩ công lý phải được thực thi."

"Bởi vì cô yêu quý ông ấy rất nhiều."

"Thực ra thì tôi thậm chí còn chẳng thích ông ấy lắm, nhưng điều đó không liên quan gì cả. Quan trọng là..."

"Cô cần cuốn nhật ký. Tôi biết, tôi biết." Mitch đặt phần sandwich còn lại lên đĩa. "Lễ tang sẽ được tổ chức vào ngày kia à?"

Mae gật đầu trong lúc nhai miếng bánh quy.

"Và Gio, Carlo cùng với Claud sẽ có mặt ở đó."

Mae lại gật đầu.

"Ai nữa? Stormy à?"

Mae gật đầu và nuốt phần bánh quy còn lại. "Và phần lớn tầng lớp kinh doanh nữa, ví như là Dalton Briggs. Thời gian gần đây hẵn qua lại rất nhiều, và hẵn có liên quan đến một số việc kinh doanh gì đó với ông Armand. Tôi cho rằng có thể có một số nhân tình cũ của bác Armand sẽ... ôi, Chúa ơi." Cô cứng người lại, tay đặt trên đĩa bánh quy. "Barbara."

"Barbara?"

"Barbara Ross. Bà ta đã từng hẹn hò với bác Armand. Một dạng người có địa vị xã hội cao." Sắc mặt Mae trông rất xấu. "Bà ta sẽ gặp Stormy. Ôi, tội nghiệp Stormy, đầu tiên thì Armand qua đời và giờ là chuyện này. Sẽ kinh khủng lắm cho mà xem. Tôi sẽ phải nghĩ ra điều gì đó."

Mitch cau mày trước vẻ lo lắng của cô và rời với chính bản thân mình vì đã quan tâm. Anh chỉ vào phần nhật ký gần đây nhất. "Ở đây nói rằng

Armand đã cấp cho Stormy một ngôi nhà trong thành phố."

"Nơi ấy cách đây vài dặm. Stormy đã sống ở đó, nhưng tôi khá chắc là cô ấy đã chuyển đi."

"Cô có chìa khoá không?"

"Của ngôi nhà trong thành phố à?" Mae gật đầu. "Harold có một cái. Ông ấy đã ghé qua và mang về một hộp đựng đồ cá nhân của bác Armand. Phần quần áo còn lại của ông ấy thì được đóng hộp để quỳen tặng cho Goodwill. Mấy cái hộp ấy vẫn ở đó, thế nên chúng tôi vẫn giữ chìa khoá."

"Được rồi. Sáng mai tôi sẽ đón cô lúc chín giờ. Tôi muốn xem qua chỗ đó. Tôi cũng muốn xem qua ngôi nhà này và nói chuyện với Barbara Ross lẫn Stormy, nhưng tôi muốn xem ngôi nhà trong phố trước."

Mae trông có vẻ bức bối. "Cuốn nhật ký không ở đó. Harold đã tìm rồi."

"Quên cuốn nhật ký một phút đi nào. Có những thứ thú vị khác ở ngôi nhà đó." Mitch đứng dậy. "Nhân đây, liệu tôi có thể cầm về một vài cuốn nhật ký không?"

Mae quắc mắt nhìn anh. "Nhưng những gì tôi muốn là..."

"Tôi biết. Cuốn nhật ký bị mất." Mitch kết thúc câu nói của cô. "Hãy để tôi làm theo cách của mình."

"Tôi có được lựa chọn không?"

"Không."

Mitch đi về phía giá sách, và Mae rung chuông. Harold xuất hiện.

"Gì thế?" Ông ta hỏi. "Trận đấu đã bắt đầu. Tôi sẽ bỏ lỡ nó mất."

"Ông gói phần còn lại cho anh Peatwick nhé." Mae phẩy tay về phía đĩa thức ăn. "Anh ta có cả đồng thứ nặng nề cần phải đọc tối nay, và anh ta sẽ cần ăn gì đó."

Mitch quay lại từ phía giá sách với ba cuốn nhật ký trên tay. "Cô là người tốt đấy, Mabel à. Được nuông chiều đến hư hỏng, nhưng về cơ bản là tốt."

Harold khịt mũi và hiên ngang bước ra ngoài với chiếc khay trên tay, Bob chạy theo sát nút, và Mae đứng dậy nhìn những cuốn nhật ký anh đã lấy.

"Được rồi, năm 1967 thì tôi hiểu. Đó là năm tôi chuyển đến đây. Thế sao lại là năm 1977 và 1978?"

"Tôi muốn biết Armand đã làm gì mà khiến cho Gio nổi điên đến mức không bao giờ thèm nói chuyện với ông ta nữa." Mitch cầm cuốn nhật ký năm 1993 trên bàn lên và thêm nó vào chồng sách trên tay anh. "Có thể tôi sẽ quay lại lấy thêm."

"Vì lý do gì mới được chứ?" Mae thậm chí còn không buồn giấu vẻ bức tức. "Tất cả những chuyện đó là quá khứ rồi. Tôi muốn..."

Mitch chặn bàn tay rảnh rang lên miệng cô và bị phân tâm trong giây lát khi đôi môi mềm mại của cô chạm vào lòng bàn tay anh. Ngày hôm nay anh đã bị phân tâm khá nhiều. Hẳn là do tuổi tác. "Nghe này, cô muốn tìm ra kẻ đã giết bác cô. Và cách duy nhất để thực hiện được việc đó là phải tìm ra nguyên do ông ta bị giết. Cô muốn tìm kẻ giết ông ta, đúng không?"

Đôi mắt to tròn và cảnh giác của Mae giương lên nhìn anh, và cô gật đầu khi anh rút tay về. "Đúng thế."

Cô lại nói dối tôi rồi, Mabel à, Mitch thầm nghĩ, nhưng tất cả những gì anh nói chỉ là, "Tốt, vậy ta sẽ làm như thế. Sau khi tôi đọc xong mấy cuốn nhật ký này, chúng ta sẽ truy tìm kẻ sát nhân."

Chú thích:

[1] Thủ thuật Heimlich: là thủ thuật dùng để cấp cứu khi có dị vật lọt vào đường thở và choán gần hết diện tích đường thở, gây ra tắc nghẽn.

Chương 3

Sau khi Mitch đã ra về cùng với mấy cuốn nhật ký và gói thức ăn, Mae ngã người ra ghế và cân nhắc lại tình thế của mình. Rõ là Mitch sắp sửa quấy rối tất cả mọi người ở Riverbend rồi đây; chắc anh sẽ làm thế trong nhiều năm trời. Nếu cô có thể giữ cho anh chỉ tập trung vào những cuốn nhật ký, anh có thể dễ dàng làm cho ai đó đang giữ cuốn nhật ký bị mất phải giao nộp lại và có lẽ là nhiễm thói rượu chè be bét luôn thể. Và vào lúc này việc giữ anh chuyên tâm biết đâu sẽ dễ dàng hơn khi mà trên thực tế, anh đã nắm giữ vài cuốn nhật ký trong tay...

Điều đó làm cô nghĩ đến đôi tay của anh. Trong tất cả những lần mà hoóc môn của cô bị kích thích, đây là lần tệ nhất, nhưng biết làm sao được. Kể từ khi gặp anh, cô cứ có cái cảm giác rân rân dưới da mà trong một thời gian rất lâu rồi cô không cảm thấy. Đó là một cảm giác thật dễ chịu, nhưng lại không hề dễ chịu chút nào khi nó liên quan đến Mitchell Peatwick. Anh thật ngạo mạn và cứng đầu, còn mặt mũi anh thì trông giống như cái găng tay của một cầu thủ bắt bóng vậy. Và cô tuyệt đối sẽ không để mình dính dáng đến một gã đàn ông không chịu nghe cô nói; trong đời cô đã có đủ những người đàn ông chẳng hề biết lắng nghe.

Một khi đã lấy lại được sự kiểm soát trước tình hình trên, Mae lững thững quay vào bếp và ngồi xuống để tháo đôi giày cao gót mà cô đã mượn June ra.

"Cám ơn bà," cô nói và đưa trả đôi giày. "Thứ này đúng là cực hình."

"Tội nghiệp cháu yêu." June đặt đôi giày lên quầy. "Cháu có muốn một chậu nước muối Epsom không?"

"Không ạ." Mae xoa xoa một bàn chân đỏ ửng. "Cháu muốn có tiền để chúng ta có thể chuyển đến một nơi tốt hơn cái lǎng tǎm này và sống như

như những người bình thường, và bà sẽ không bao giờ phải lo lắng về tương lai nữa. Chuyện này đang làm cháu phát điên lên."

"Hôm nay ta đã lau dọn phòng của Armand". June nói, "Bức tranh người đàn bà khoả thân đó đã biến mất."

Mae dừng xoa chân. "Bức Lempicka à? Nó biến mất bao lâu rồi?"

"Ta không biết." June ngồi thụp xuống chiếc ghế ở cuối bàn. "Ta nghĩ nó vẫn ở đó vào thứ Tư tuần trước khi ta dọn phòng, nhưng ta không chắc lắm. Ta ghét căn phòng quái quỷ đó."

"Cháu biết. Bà đừng lo về chuyện đó nữa. Chúng ta sẽ được nhận thừa kế và rời khỏi đây nhanh thôi, và bà sẽ không bao giờ phải nhìn thấy nơi này lần nữa." Mae nắm lấy tay June và siết thật chặt cho đến khi người phụ nữ lớn tuổi mỉm cười và thư giãn trở lại. Rồi Mae quay trở lại với vấn đề trước mắt. "Có thể ông ta đã bán bức tranh."

"Ta không thích chuyện này." Vẻ mặt thả lỏng hài lòng của June chuyển sang dửng dưng. "Ông ta chưa bao giờ buông tay khỏi bất cứ thứ gì, và rồi đột nhiên tất cả mọi thứ bắt đầu biến mất. Có điều gì đó thực sự không ổn ở đây."

Mae gật đầu. "Cho dù là chuyện gì thì nó cũng sẽ có trong cuốn nhật ký. Hôm đó trên điện thoại ông ấy đã nói, 'Họ không thể lấy tiền mà không có cuốn nhật ký'. Chúng ta cần cuốn nhật ký đó."

"Chà, có lẽ tay thám tử của cháu sẽ tìm thấy nó cho chúng ta. Cậu ta có vẻ khá dễ thương." Giọng June dịu hẳn đi. "Nếu không phải vì Harold, ta sẽ có hứng thú lắm đấy."

Mae cười toe âu yếm với bà. "Cháu nghĩ anh ta cũng cảm thấy tương tự. Anh ta nhìn bà với vẻ ái mộ dâng trào."

June vỗ tay. "Ồ, cậu ta chỉ là dò xét thôi." Bà ngả người ra ghế. "Cháu nghĩ sao về cậu ta?"

"Chà, cháu đã nghĩ là anh ta ngờ nghệch." Mae cố làm ra vẻ không có hứng thú. "Nhưng cháu không chắc lắm. Cháu nghĩ anh ta đúng là có chút khác biệt."

"Khác biệt thế nào?" June giục.

Mae nhún vai. "Ồ, anh ta không hành động kiểu quân tử hay muốn bảo vệ hay cuốn hút hay bất kỳ thái độ rác rưởi thông thường nào. Anh ta chỉ đưa ra các câu hỏi và nhìn xuống áo khoác của cháu và đối xử với cháu như... bất cứ ai." Cô lại xoa bàn chân. "Anh ta rất thẳng thắn về việc mình là một kẻ thất thế."

June quan sát Mae qua hàng mi. "Ta không nghĩ cậu ta là kẻ thất thế đâu. Và ta không cho rằng cậu ta nghĩ cháu là một ai đó bất kỳ. Cậu ta có vẻ khá có hứng thú với cháu."

"Anh ta chỉ thích phụ nữ chung chung thôi." Mae ngồi thẳng lại. "Và càng nghĩ về chuyện đó, cháu lại càng không cho là anh ta ngờ nghệch như cháu đã tưởng."

"Ta không hề cho là cậu ta ngờ nghệch chút nào đâu." June mỉm cười. "Ta nghĩ cậu ta sẽ ngoan thôi. Có lẽ chúng ta nên nói cho cậu ta biết sự thật và để cậu ta xử lý mọi chuyện."

"Không." Giọng Mae kiên quyết. "Để đàn ông xử lý mọi chuyện nghĩa là kết cục ta sẽ chẳng có gì trong tay cả. Hơn nữa, lẽ ra bà nên nhìn thấy anh ta cu xử thế nào lúc ở nhà ông Gio. Carlo rút súng ra, và anh ta núp ngay sau lưng cháu."

"Anh chàng thông minh." June gật đầu tán thành. "Và rất hấp dẫn."

"Ôi, cháu xin bà đấy."

"Ta nghiêm túc đấy." June chồm về trước. "Vấn đề của cháu là cháu đã luôn dính vào những anh chàng đẹp mã. Carlo và gã Dalton bỏ đi đó. Nào, Mitchell Peatwick tuy không ưa nhìn lắm, nhưng cậu ta..." Bà ngưng lại, rõ ràng là đang tìm một từ hợp lý.

"Trần tục?" Mae gợi ý.

"Phàm là con người thì đều thế," June nói, và Mae rên lên. "Nghe này cháu yêu, ta thấu hiểu bọn đàn ông lắm đấy. Và ta cá với cháu rằng Mitchell Peatwick sẽ làm cho cháu sướng điên lên trên giường."

Mae nhắm mắt lại chặn ngang cái ý nghĩ đó, nhưng trong tâm trí cô vẫn lóe lên hình ảnh đôi tay Mitch di chuyển ngang dọc trên tờ giấy ghi chú, hình ảnh cơ thể rắn chắc của anh ở trên người cô lúc anh giật sợi dây an toàn, hình ảnh nụ cười toe toét của anh làm cô rộn ràng cả lên khi anh trêu chọc cô trong thư viện. Rồi cô nghĩ đến cảnh tượng anh nằm trên giường và ngay lập tức át xuống cái cảm giác mà ý nghĩ đó đã khuấy động nên. "Chắc anh ta sẽ quên bếng mất là cháu ở đó thôi." Mae đẩy ghế ra và đứng dậy, tháo chiếc cúc trên cặp váy hồng của June. "Ôi Chúa ời." Cô thở hắt ra khi dây khoá tự tuột xuống hông. "Cảm giác thật tuyệt quá."

June mỉm cười với cô. "Mitchell Peatwick cũng sẽ thế."

"Một triệu năm nữa cũng không." Mae nói.

"Chúng ta sẽ chờ xem." June đáp lời.

Hơi nóng giữa hè tràn ngập trong căn hộ bốn phòng của Mitch như một màn sương mù. Anh nằm dài trên chiếc giường kim loại mòn vẹt trong chiếc quần soóc thun màu trắng, cố gắng để không bị rã ra trong chính đồng hồ đang vãn như tấm của mình trong lúc đọc cuốn nhật ký năm 1978 của Armand. Văn phong của Armand chẳng thú vị chút nào, nhưng cốt truyện lại khá cuốn hút. Sau khi đã đọc xong hai cuốn viết năm 1967 và 1977, Mitch biết được rằng tìm ra ai đó có động cơ giết Armand chẳng phải là vấn đề. Tìm ra tám người khiêng quan tài sẽ phải tốn thời gian đấy, chứ còn việc khoanh vùng những kẻ có mong muốn giết chết Armand Lewis thì dễ như trở bàn tay.

Có ai đó gõ cửa. Bởi vì toàn bộ căn hộ nhà anh chỉ bao gồm một phòng ở và một phòng tắm, nên Mitch chẳng phải động tay động chân gì sất. "Mời vào," anh cất tiếng rồi nhìn lên và thấy người bạn thân nhất, đôi khi còn là cộng sự của anh, đang đóng cửa lại sau lưng.

Thân mình được bó chặt một cách gọn gàng và vẻ mặt nghiêm khắc đầy vẻ chề bai, Newton là hình mẫu hoàn hảo của một nhân viên môi giới chứng khoán vừa mới tóm được khách hàng béo bở của mình đang mua những tấm vé số may rủi. Hai hàng chân mày vàng nhạt xếch lên trên vầng trán thông thái cao đến nỗi dường như là vô tận kia, và đôi mắt xanh nhạt

của anh thì đang gườm gườm đằng sau đôi kính gọng vàng. "Cậu biết đấy, sống trong khu dân cư này mà không khoá cửa thì chẳng phải ý kiến hay ho gì. Thiếu thực tế quá thể. Liều mạng một cách đại dột. Chẳng có lý do nào biện minh cho chuyện này cả. Vụ cá cược đâu có nói là cậu phải sống tưng quẩn thế này đâu."

"Tớ phải sống bằng lợi nhuận của văn phòng, Newton à. Thỏa thuận thế rồi còn gì." Mitch liếc nhìn quanh phòng trước khi cười toe với bạn mình. "Cũng chẳng tệ đến thế. Tớ thực sự thích nơi này hơn căn nhà cũ ở đường River. Chỗ này cá tính hơn." Anh dừng lại một lát, đầy vẻ trầm tư. "Cậu biết đấy, tớ mừng là đã bán ngôi nhà đó. Ít nhất đó cũng là một phần của cuộc sống cũ mà tớ sẽ không phải quay trở lại."

Hai lỗ mũi của Newton như thở ra lửa khi anh chàng nhìn thấy lớp giấy dán tường loang lỗ và lớp gạch lát sàn rạn nứt. "Thế này thì quá lắm rồi." Rồi anh quay sang sẫm soi Mitch. "Tôi thấy là cuối cùng cậu cũng đã chịu đi giặt là."

"Buộc phải thế thôi." Mitch quay trở lại với cuốn nhật ký. "Có người đã phát hiện ra tôi không mặc đồ lót. Có thức ăn trên bàn đấy."

"Cậu mà mua đồ ăn chân chính á?" Giọng Newton có vẻ ngờ vực, và Mitch bực bội nhìn lên. Newton đang nhìn chăm chăm với vẻ kinh ngạc vào phần còn lại của gói thức ăn của June trên chiếc bàn lung lay ọp ẹp của Mitch. "Thật kinh ngạc." Newton cúi cái thân hình gầy còm của mình lại gần bàn hơn, bộ quần áo cắt may đẹp tuyệt của anh chàng thậm chí còn không nhăn nhúm chút nào khi anh di chuyển. "Đây là bánh quy."

"Ừ."

Chiếc mũi quý tộc của Newton rung rung như mũi của một con thỏ đom dáng. "Tự làm à?"

"Ừ. Có sữa trong tủ lạnh đấy. Ồ, và có cái này nữa." Mitch thả cuốn nhật ký xuống giường, lăn qua nhật lấy chiếc quần dưới sàn rồi rút chiếc ví từ túi sau ra.

Newton lấy một chai nhựa đựng sữa trong tủ lạnh ra. "Cậu có mua sữa trong chai loại này đâu. Ai cho cậu thức ăn thế?"

"Cùng một cô nàng đã đưa cho tớ cái này." Mitch chìa tờ séc của Mae ra.

"Lạy Chúa tôi." Newton ngã người vào chiếc ghế ăn, một tay cầm chai sữa, tay còn lại cầm tờ séc. "Cậu đã thành công, cậu đã thắng cược." Anh cười. "Anh bạn Montgomery của chúng ta sẽ không thích thú chút nào đâu."

"Lẽ ra anh ta không nên cá cược với tớ." Mitch mỉm cười đáp lại và thấy cảm giác mãn nguyện lan ra khắp người. "Cậu có biết tớ thích nhất phần nào không? Tớ đã làm tất cả bằng cách bắt đầu lại từ đầu với cái tên Mitch Peatwick. Tớ đã thành công mà không hề dùng đến uy tín hay những mối quan hệ của Mitchell Kincaid. Montgomery sẽ ghét phần này lắm đây. Anh ta đã nghĩ rằng điều kiện cá cược đó sẽ ngăn trở được tớ."

Newton cười toét miệng. "Tớ sẽ nhắc đến điều đó khi gọi cho anh ta vào tối nay."

"Sao vội thế? Cậu không tình cờ làm một vụ cá cược bên lề đấy chứ?"

"Một vụ ăn theo thôi." Nụ cười của Newton còn toe toét hơn. "Anh ta đã nói bóng nói gió rằng tớ chẳng bao giờ mạo hiểm cả, và tớ đã để anh ta chủ động vụ cá cược."

"Ấn tượng đấy." Giọng Mitch chỉ khẽ cất lên, nhưng anh thực sự chấn động. "Cậu đã mạo hiểm bao nhiêu vào tớ thế?"

"Hai mươi nghìn."

Nụ cười của Mitch biến mất. "Quên vụ ấn tượng đi. Tớ choáng đấy. Làm thế quái nào cậu lại có thể mạo hiểm nhiều đến thế?"

Newton nháy mắt với anh. "Đó đâu phải mạo hiểm. Tớ đã đặt cược vào cậu đấy chứ."

Mitch nhắm mắt lại. "Đừng bao giờ đặt cược nhiều thế vào tớ lần nữa. Sẽ ra sao nếu tớ bỏ cuộc?"

Newton lắc đầu, đặt chai sữa xuống bàn và cất tấm séc vào túi. "Tớ sẽ chuyển số tiền này vào tài khoản. Còn về vụ bỏ cuộc, chuyện đó sẽ không

bao giờ xảy ra." Anh đứng dậy bước về phía tủ bát và lấy ra một chiếc ly Flintstones, ngắm nghía nó với vẻ nghi ngờ trước khi tráng qua trong bồn rửa rồi quay trở lại bàn để rót sữa ra.

"Thôi được, ít nhất thì lần sau cũng phải nói cho tớ biết." Mitch ngả đầu tựa vào đầu giường. "Như thế tớ sẽ biết được cái gì đang bị lôi theo mấy cơn bốc đồng của mình."

Trong giây lát, Newton như thể đắm đuối trong suy tưởng. "Không," anh kết luận. "Tớ không muốn ảnh hưởng đến tiến trình suy nghĩ của cậu."

"Newton, tớ gần như chẳng hề có tiến trình suy nghĩ nào cả."

"Tớ biết." Newton chăm chú nhìn anh với vẻ kính phục. "Tớ ngưỡng mộ điều đó."

Mitch đầu hàng. "Dù sao thì trò chơi cũng đã kết thúc. Tớ đã điều hành văn phòng thám tử tư trôi chảy trong một năm trời và tự nuôi sống mình bằng lợi nhuận kiếm được từ đó, cậu có tiền của cậu, còn tớ sẽ lột Montgomery mười nghìn. Giờ tất cả chúng ta có thể quay lại với cuộc sống thực được rồi." Ánh mắt của Mitch đáp xuống cuốn nhật ký. "Ngay khi tớ giải quyết xong vụ cuối cùng này."

Newton khựng lại, chiếc bánh quy đang nửa đường lên miệng. "Cậu sẽ rời bỏ văn phòng à?"

Mitch gật đầu với vẻ thấu hiểu. "Tớ biết. Bản thân tớ cũng không thích thú lắm với việc quay lại làm một tay môi giới chứng khoán đầy hoài bão, nhưng tớ phải nói với cậu, Newton à, làm thám tử tư thật chó má. Cậu sẽ trở nên căm ghét mọi người."

Mặt Newton xịu xuống. "Không có Brigid O'Shaughnessy nào à?"

"Chà, gần như thế." Mitch nhớ lại cảnh tượng Mae bước vào văn phòng. "Cậu nên gặp Mabel."

"Mabel?" Newton cắn miếng bánh quy. "Nghe như một cô hầu bàn^[1] ấy nhỉ." Rồi nét mặt của anh giãn ra. "Ngon tuyệt cú mèo. Thế mới là hưởng lạc thật sự chứ." Anh không ngừng nhai một cách từng tấc, rõ là đang

thường thức hương vị của món bánh quy như thế đó là một loại rượu vang tuyệt hảo nào đó.

"June làm đấy. Bà ấy là quản gia kiêm đầu bếp của Mabel."

"Kể hết tớ nghe xem nào." Newton cắn thêm một miếng nữa.

"Sáng nay, một cô nàng cực kỳ hấp dẫn với bộ ngực như mơ bước vào văn phòng và thuê tớ tìm kẻ đã giết ông bác bảy mươi sáu tuổi của cô ta. Sau đó, mọi việc cứ xuống dốc không phanh."

Newton nhai miếng bánh quy lần thứ ba mươi và nuốt ực xuống. "Giết người à? Nghe cường điệu quá nhỉ. Ông bác đó là ai?"

"Armand Lewis. Với tớ lúc đầu chuyện này có vẻ cũng phóng đại thật, nhưng giờ thì tớ không biết nữa. Ông ta viết nhật ký, và Newton này, có vài thứ rất hay ho trong đó."

"Armand Lewis." Newton cau mày. "Ông ta có tiếng là bấp bênh đấy."

"Đã từng thôi. Ông ta chết rồi. Ý cậu là gì, bấp bênh á?"

"Người ta có xu hướng mất tiền nếu dính dáng đến ông ta. Cậu có thực sự nghĩ là ông ta bị giết không?"

"Tớ vẫn đang bỏ ngỏ chuyện đó." Mitch lật cuốn nhật ký lên. "Tớ mới đang đọc cuốn thứ ba, nhưng có cả đồng người trong này sẽ không nhỏ một giọt nước mắt nào ở lễ tang của ông ta diễn ra vào thứ Sáu này."

"Như ai?"

"Đây, June - người làm bánh quy là một. Bà ấy có một đứa con trai mười lăm tuổi tên là Ronnie bị dính ma túy năm 1967. Một kiểu tình-yêu-mùa-hè ấy mà. Bà ấy đã nhờ Armand giúp đưa thằng bé đến một nơi cai nghiện, và Armand nói không. Bốn tháng sau đó, Ronnie bị sốc thuốc."

Newton cau mày. "Đúng là ông ta hẹp hòi thật đấy, nhưng chưa đến nỗi thành động cơ giết người."

"Thằng bé là con trai của Armand."

Newton chớp mắt.

"June báo sẽ ra đi ngay sau khi chôn cất Ronnie." Mitch đưa cuốn nhật ký đề năm 1967 cho Newton. "Tất cả đều có ở đây. Ông ta chỉ viết rằng mình vui mừng vì Ronnie đã khuất mắt, nhưng ông ta lại lo lắng vì lý do duy nhất để June lưu lại là vì bà muốn thằng bé sống cùng với cha mình. Rồi khi bà báo tin ấy, ông ta viết thẳng toẹt ra lý do ông ta muốn đưa cô cháu họ mồ côi về ở cùng mình là vì ông ta nghĩ việc đó sẽ giữ June ở lại."

"Cháu họ mồ côi?"

"Là khách hàng của chúng ta." Mitch mỉm cười, và khi nhận ra mình đang làm gì, anh liền dừng lại. "Mae Belle Sullivan. Cô ta lên sáu tuổi vào năm 1967, năm mà con trai của June chết. Armand đón Mae về nhằm trao cho June một đứa trẻ khác mà nuôi để bà ấy không bỏ đi nữa."

"Cậu có nghĩ là June giết ông ta không?"

Mitch nhún vai. "Có thể. Nhưng chúng ta còn có Harold Tennyson, tay quản gia nữa. Ông ta chuyển đến cùng lúc với Mae để có thể trông nom cô nàng, và ngay lập tức mê tít June, lúc đó chắc bà vẫn còn là một người đẹp. Hẳn là khi đó bà ấy phải tuyệt lắm." Anh ngưng lại, vẻ lơ đãng. "Mabel thì không quá bốc lửa. Chỉ đơn thuần là rất hấp dẫn thôi, đó là lý do vì sao cô nàng chả có chút tác động gì đến tớ, mà dẫu có thì cũng không đáng kể."

Newton chớp mắt nhìn anh. "Gì cơ?"

"Không có gì. Dẫu sao thì nỗ lực của Harold đã làm Armand thấy buồn cười, vì thế ông ta cố lôi kéo June quay lại để chọc tức Harold, mặc dù giữa hai người họ đã chẳng còn gì hơn ngoài mối quan hệ giữa ông chủ và người hầu kể từ khi ông ta phát hiện bà ấy có thai nhiều năm về trước. Nhưng June lại chẳng tham dự trò chơi." Mitch cười gằn. "Theo như cuốn nhật ký thì Armand có vẻ thực sự bức bối. Nó ở đoạn cuối, cậu nên đọc qua. Tớ cực thích đoạn đó. Dù sao đi chăng nữa, một đêm nọ Armand đã đánh liều một phen, và Harold đã dạy dỗ ông ta một chút. Armand sa thải Harold, nhưng June dọa sẽ ra đi còn Mae bé nhỏ thì khóc lóc, và kẻ mà ban đầu đã cử Harold đến đó gây áp lực lên Armand, thế là Armand phải nhận lại Harold. Từ đó họ rất căm thù nhau. Có một vài chỗ trong nhật ký Armand viết rằng

ông ta nghĩ Harold đang cố giết ông ta. Vô tình lùi xe tông vào ông ta, những thứ đại loại như thế."

Newton cau mày. "Harold có phải là kẻ giết người không?"

"Harold là người làm công dài hạn của Gio Donatello."

Newton chớp mắt. "Lạy Chúa lòng lành."

"Gio là một ông bác khác của Mabel. Ông ta cũng không ưa gì Armand, một phần là vì Mae, nhưng cũng bởi vì..." Mitch lật cuốn nhật ký đề năm 1978 lên và đưa cho Newton. "...Armand đã lừa ông ta một cú khoảng hai trăm năm mươi nghìn đô la vào năm 1978."

Trên mặt Newton hiện lên vẻ không tán thành khe khẽ của dòng dõi anh chàng. "Thật là ngu ngốc."

"Armand là thế." Mitch lắc đầu. "Ông ta cũng lừa bịp cô bạn gái để du hí với một người phụ nữ thượng lưu, cả hai bọn họ có lẽ là cùng mang cảm giác chẳng nòng nân gì cho lắm với ông ta. Và rồi còn có một số đối tác kinh doanh mà có lẽ đã bị ông ta chơi khăm, trong đó có Claud em trai ông ta. Tớ vẫn chưa đọc những cuốn nhật ký gần đây nhất. Tớ chỉ có thể tưởng tượng ra cảnh tượng chém giết mà lão già cà chớn này có lẽ đã gây ra gần đây."

Newton nhướn mày hỏi. "Em trai ông ta là Claud Lewis à?"

"Ừ."

"Tớ nghĩ có thể tớ sẽ e ngại Claud Lewis hơn là Gio Donatello đấy." Newton chọn lựa từ ngữ thật cẩn thận như thường lệ. "Gio chỉ có thể giết cậu, và chưa hề có bằng chứng thật sự nào cho thấy ông ta đã từng giết ai đó. Nhưng Claud thì có thể làm cho cậu phá sản, và có cả tỷ bằng chứng cho thấy lão ta đã làm việc đó bất cứ khi nào lão ta thấy thích."

Mitch ngẫm nghĩ một lát. "Cậu có thể điều tra các giao dịch tài chính của Armand được không? Đặc biệt là các giao dịch với Claud."

"Tớ có thể dò hỏi xem sao." Newton trông có vẻ không thoải mái. "Đây thực sự chẳng phải là việc của tớ."

Mitch đảo tròn mắt. "Newton, cậu là người lúc nào cũng bảo rằng cậu cũng muốn trở thành thám tử tư. Nếu cậu là thám tử tư thì việc của cậu là điều tra mọi thứ không phải là việc của cậu."

"Ồ."

"Cậu đã bảo là cậu muốn giúp văn phòng này. Đây là lần đầu tiên tớ nhận được một vụ yêu cầu các kỹ năng khác ngoài nhìn trộm và chờ đợi. Đây là một vụ hay ho đấy Newton."

"Được rồi." Newton có vẻ xốc lại được tinh thần. "Được rồi. Tớ sẽ làm chuyện đó."

"Đó là vì lý do chính đáng thôi." Mitch trấn an bạn mình. "Tớ nghĩ Armand Lewis chết một cách tự nhiên thôi, nhưng nếu như không phải thế, ông ta cũng không đáng bị giết chết." Anh liếc mắt nghi ngờ nhìn qua cuốn nhật ký cuối cùng. "Kể ra cũng đáng đấy."

"Cũng đáng ư?"

Mitch cau mày. "Những gì chúng ta có ở đây là một người đàn ông luôn chọc tức hay làm tổn thương tất cả những người ông ta biết, và ông ta quen biết cả đồng người đầy quyền lực. Và cái hay của chuyện này là, ông ta viết lại tất cả trong nhật ký của mình. Dĩ nhiên, ông ta nghĩ lừa được Gio thật là sướng tê người và hoàn toàn có thể hiểu được khi ông ta bỏ rơi chính con trai mình, nhưng ngay cả thế..." Mitch lật cuốn nhật ký cuối cùng lên "... ông ta lại viết tất tần tật cả vào đây. Như kiểu Nixon và mấy cuốn băng ấy. Cái tôi làm người ta trở nên ngu ngốc, Newton à."

"Trong trường hợp đó, cuốn nhật ký cuối cùng sẽ cho ta biết ai là người giết ông ta." Newton nói. "Nếu như có người làm điều đó."

"Đó mới là điều hay ho. Cuốn nhật ký cuối cùng đã biến mất."

"Ồ."

"Là thế đấy." Mitch đặt cuốn nhật ký năm 1993 lên đầu gối. "Nếu không phải vì điều này, tớ sẽ cho rằng Mabel đã mất khả năng kiểm soát tình hình. Nhưng vấn đề với Mabel là, cô ta có thể bùng bình đến vô lý, nhưng cô ta

không ngu ngốc. Và cô ta đang nhằm vào thứ gì đó." Mitch nhìn vào mắt Newton. "Cô ta đang nói dối tớ, Newton à. Cậu có thể tin điều đó không?"

"Giống như Brigid," Newton nói.

"Đó là điều mà tớ lo sợ," Mitch trả lời.

Khi Mitch xuống phố để lấy xe vào sáng hôm sau, cả bốn bánh xe của anh đều bẹp dí, bánh nào cũng bị rạch nát bét. Anh gọi điện cho dịch vụ sửa xe, đại lý bảo hiểm và cảnh sát, và rồi gọi Mae. Ngay cả qua điện thoại, giọng của cô cũng dội thẳng vào sống lưng anh. Quên nó đi, anh bảo với sống lưng của mình. Khi cô nói, "Alô?" một lần nữa, anh trả lời, "Ai đó đã tình cờ đâm thủng lốp xe của tôi."

"Anh Peatwick à?"

"Gọi tôi là Mitch đi, Mabel. Thế thân thiện hơn. Cô sẽ phải đến đón tôi thôi."

"Cả bốn bánh à?"

"Ừ. Tôi có giác quan thứ sáu về mấy chuyện thế này, và tôi sẵn sàng cược với cô bao nhiêu cũng được rằng chính ông anh họ tâm thần Carlo của cô đã xử mấy cái lốp xe của tôi. Tôi không nghĩ là anh ta chịu nghe lời cô khi cô bảo anh ta để yên cho tôi."

Anh nghe một tiếng thở dài ở đầu dây bên kia và bảo sống lưng của mình phớt lờ cả điều đó nữa. "Tôi sẽ trả tiền cho mấy cái lốp xe," cô nói.

"Cám ơn, không cần thiết đâu. Bảo hiểm sẽ giải quyết mấy vụ phá hoại. Giờ đến đón tôi đi." Anh chỉ đường cho cô rồi chờ trong lúc cô viết lại.

"Ừ, anh Peatwick này?"

"Mitch."

"Anh ở khu Overlook."

"Ừ, tôi biết."

"Ồ. Khu vực nguy hiểm."

"Thực ra thì đây là một khu dân cư nho nhỏ thân thiện cho đến khi ông anh họ cô ghé qua. Anh ta đã hạ thấp hình ảnh nơi đây đi đáng kể."

"Tôi sẽ đến đó ngay."

"Cám ơn," Mitch nói, nhưng cô đã cúp máy, và trong giây lát anh cảm thấy mất mát một cách lạ kỳ. Đây chỉ là một vụ điều tra, anh tự nhủ, cô ta chỉ là một khách hàng. Phải rồi, đúng thế đấy, sống lưng của anh đáp lại.

Anh đang đứng trước căn hộ tập thể của mình, mồ hôi túa ra trong ánh nắng buổi sáng khi Mae rẽ vào trên chiếc Mercedes màu nâu. Anh trông có vẻ lực lưỡng và cao lớn hơn cô nhớ. Một lọn tóc vàng bướng bỉnh vẫn rủ xuống che ngang mắt, và anh đang tựa vào tường toà nhà bám đầy bụi trong khu vực bẩn thỉu nhất của thành phố mà không có biểu hiện nào cho thấy anh nhận ra sự hào nhoáng xung quanh. Anh chui vào ghế trước, giơ tay một cách đầy cảm kích ngay đằng trước lỗ thông gió của hệ thống điều hoà, rồi nói, "Xe khủng đấy." Mae bảo, "Tôi ghét nó," và anh hỏi, "Tại sao?" trong khi cô lái xe ra khỏi lề đường.

Từ khoé mắt, cô có thể thấy anh quan sát cô từ ghế phụ trước khi nhắm mắt lại và quay đi. "Hôm nay trông cô xinh lắm," anh nói trong lúc nhìn chằm chằm ra ngoài kính chắn gió.

Mae liếc xuống chiếc váy không tay màu đen thêu hoa trên người. "Cám ơn." Cô cảm thấy thỏa mãn đến mức vô lý rằng anh thích Mae trong váy áo của chính mình hơn là bộ giày váy cô mượn của June, và rồi cô gạt ngay cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Mitchell Peatwick thích gì thì có gì khác đâu cơ chứ. Quay trở lại công việc thôi.

"Tôi thực sự xin lỗi về mấy cái lốp xe." Cô mở đầu.

"Chuyện đó không thành vấn đề." Anh trở mình thoải mái trong chiếc ghế da. "Tôi đã cảnh báo bên bảo vệ của khu vực, từ giờ họ sẽ để mắt đến chuyện đó."

Họ đi qua một chiếc xe đang đỗ bên đường ngay lúc một thằng nhóc gầy lỏng không giơ một chiếc đèn bầy qua cửa xe và túm lấy cái máy radio.

"Tôi có nên dừng lại không?" Mae hỏi, nhìn qua kính chiếu hậu trong lúc hãm tốc độ lại.

"Vì sao? Cô đã có radio rồi còn gì."

Mae cố gắng kiềm chế cơn tức giận. "Tôi tưởng là anh thích chuyện bắt bớ."

Mitch khịt mũi.

"Này, anh là một thám tử tư. Tôi cho rằng..."

"Đừng." Mitch khuyên cô. "Chuyện cho rằng luôn luôn tồi tệ. Ví dụ nhé, tôi cho rằng cô thích chiếc xe đắt tiền này vì cô đang lái nó. Tại sao cô lại không thích chứ?" Anh chớp mắt nhìn cô, trông giống một kẻ ngố hơn bao giờ hết, nhưng Mae không bị lừa.

Không bao giờ nữa.

"Sao cô không thích chiếc xe này?" Anh thật cố chấp, và Mae đành thở dài.

Anh sẽ không ngừng hỏi. Vấn đề với Mitch không phải là anh hỏi những câu hỏi thông minh. Vấn đề là anh hay đưa ra những câu hỏi ngớ ngẩn và cứ hỏi, hỏi, hỏi mãi, và rồi dần dần người ta sẽ nói cho anh nghe hết tất cả những gì người ta biết chỉ để làm anh câm miệng lại và biến đi chỗ khác. Chà, có thể không phải là biến đi chỗ khác...

"Nếu cô không thích chiếc xe này, thì sao cô lại mua nó?"

Mae đầu hàng. "Tôi có mua đâu. Tôi đã mua một chiếc Miata nhỏ xinh màu xanh với giá tiền cao hơn khả năng chi trả của tôi, nhưng tôi rất thích nó, nó đáng với sự hy sinh đó."

"Cao hơn khả năng chi trả của cô?"

"Tôi đã nói với anh rồi, tôi không giàu. Các bác tôi mới giàu. Tôi kiếm được mười lăm nghìn một năm với vị trí cộng tác viên tình nguyện tại Viện Nghệ Thuật Riverbend."

"Cô làm việc á?" Giọng Mitch có vẻ ngờ vực. "Thế sao lúc này cô lại không đi làm?"

"Bởi vì bác tôi vừa mới qua đời, và lễ tang sẽ diễn ra vào ngày mai." Mae rẽ ra khỏi khu Overlook và hoà vào đại lộ lớn bên cạnh trường đại học. "Tôi sẽ phải quay lại làm việc vào thứ Hai tới."

"Ồ." Mitch im lặng, rõ ràng là đang sắp xếp trong đầu những thông tin mới, và rồi anh hỏi. "Thế sao cuối cùng cô lại phải dùng cái xe mà cô ghét?"

Mae bắt đầu mỉm cười ngoài ý muốn. "Anh thật cố chấp đến không thể tin được."

"Một trong những phẩm chất tốt nhất của tôi đấy. Sao cô lại mua chiếc..."

"Tôi không mua. Bác Armand đã rước nó về. Ông ấy không thích chiếc Miata, mà nó lại nằm trong ga-ra của ông ấy, và chỉ có chiếc xe tốt nhất mới được nằm trong cái ga-ra đó, vì thế ông ấy bán nó đi đổi lại cái hộp giày màu sô-cô-la này."

Mitch cau mày. "Thế là phi pháp. Chiếc xe đâu có đăng ký tên ông ta."

Mae đảo mắt với vẻ xem thường. "Nếu anh cho rằng điều đó có thể ngăn bác tôi lại, nghĩa là anh chưa đọc nhật ký của ông ấy."

"Thực ra mà nói là tôi đã đọc. Chà, ít nhất cô cũng có được một con xe khủng miễn phí."

"Quên chuyện đó đi." Mae rẽ xuống một con đường rợp bóng cây với những ngôi nhà gạch cổ kiểu Đức. "Ông ấy chỉ trả phần chênh lệch giữa chiếc Miata và chiếc xe này. Tôi vẫn phải thanh toán cho khoản vay để mua chiếc Miata mà ngay từ đầu tôi vốn đã không đủ khả năng chi trả. Và thế là giờ tôi đang phải thanh toán cho cái xe mà tôi thậm chí còn không thích, nhờ phúc đức của ông bác Armand, cầu cho ông ấy được yên nghỉ." Mae dừng lại trước ngôi nhà cuối cùng bên tay phải. "Đây rồi."

"Có thể ông ấy làm thế là vì cô," Mitch gợi ý. "Có lẽ sẽ an toàn hơn..."

"Ông ấy làm điều đó vì chính mình." Mae thẳng thừng. "Bác Armand của tôi sẽ không tồn tại nếu không có danh hiệu của mình. Mọi thứ xung quanh ông ấy phải đắt tiền. Bất kỳ thứ gì khác sẽ làm ông ấy đau đớn thực sự đấy. Ông ấy thấy buồn bực vì tôi lái một chiếc xe không đủ cao cấp, vì thế ông ấy đổi xe để không còn thấy buồn bực nữa. Rồi ông ấy trông chờ tôi phải tỏ ra biết ơn này nọ. Mà tôi thì chưa hề thấy như thế. Nói một cách

ngắn gọn, đó là câu chuyện về mối quan hệ của chúng tôi. Anh còn hỏi gì nữa không?"

"Tôi có thể lái chiếc xe này lúc quay về không?"

"Tập trung đi," Mae nói. "Anh đang điều tra một vụ giết người đấy."

"Tôi biết điều đó," Mitch đáp trả. "Tôi chỉ muốn vừa điều tra vừa được lái một chiếc Mercedes thôi."

Mae đầu hàng và bước ra khỏi xe, để Mitch phải lẻo đẻo theo sau cô.

Nhờ chiếc chìa khoá của Harold, họ vượt qua được cửa trước. Mae dẫn Mitch vào trong hành lang lạnh, hẹp trong lúc liếc nhìn nhanh lên cầu thang bộ.

"Có thứ gì trên đó?" Anh hỏi.

"Tôi không biết. Lúc trước tôi chưa bao giờ đến đây." Cô đi đến cuối hành lang rồi băng qua một cổng vòm để vào phòng khách, và rồi cô dừng lại, choáng ngợp bởi cảm giác ghen tị.

Căn phòng nhỏ nhưng ấm áp, đầy những đồ nội thất được bọc da mềm màu hổ phách và những chiếc gối móc tay xinh xắn có in hoa. Mọi vật trong phòng tắm mình trong ánh nắng mặt trời đang chiếu qua cánh cửa kiểu Pháp ở cuối căn phòng. Mae bước về phía cửa và tựa người vào khung cửa, nhìn ra ngoài vườn hoa nho nhỏ có tường bao quanh lúc này vẫn còn sót lại những bông hoa rực rỡ cuối cùng của mùa hè. Tất cả đều rất đẹp, rất ấm áp. Cô căn môi và tự hỏi không biết sẽ như thế nào nếu được sống ở một nơi ngập tràn ánh sáng như thế này với một người chịu nghe cô nói, cười với cô, vòng tay ôm cô và nói với cô rằng người đó yêu cô. Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra với cô, nhưng cô vẫn tự hỏi.

Trong chốc lát, cô cảm thấy tội nghiệp cho chính mình và gần như khóc oà lên.

Mitch bước đến cạnh cô, nhìn ra ngoài qua vai cô, và cô ngờ ngợ cảm thấy được an ủi khi có anh ở bên cạnh. "Sau khi bản di chúc được thực thi, chúng tôi sẽ chuyển đến ở một nơi gần dòng sông," cô nói với anh. "Ở đó sẽ có những ô cửa sổ lớn luôn mở rộng, có sàn nhà bằng gỗ cứng sạch bóng,

có màn cửa mỏng trắng tinh, và khi có gió nhẹ thổi từ ngoài sông vào, nó sẽ tràn ngập cả ngôi nhà."

"Nghe hay đấy." Giọng Mitch có vẻ ngập ngừng, và cô biết anh không có chút ý tưởng nào về những gì cô đang nói, nhưng ít ra anh có vẻ thông cảm. Và anh lắng nghe cô nói.

Cô quay sang anh. "Và chúng tôi sẽ nuôi khoảng mười hai con chó."

"Vậy thì quên vụ sàn nhà gỗ cứng sạch bóng đi."

Cô nhìn vào mắt anh. "Đó là những gì tôi đã luôn mong muốn. Tôi ghét tất cả các thứ bọc nhung, kim tuyến và tiền bạc ở nhà Armand. Tất cả đồ đạc đều quá giá trị để ngồi lên, tất cả sách báo thì quá giá trị để mà đọc đến, và chúng tôi không thể để ánh nắng chiếu vào nhà vì nó sẽ làm phai màu các thứ bọc nhung khốn kiếp đó." Cô dừng lại, nhận ra giọng mình đang cao vút lên. "Tất cả những gì chúng tôi muốn là một tổ ấm, có June, có Harold và có tôi. Và đó là những gì mà nơi này gợi cho tôi nghĩ đến. Một tổ ấm." Đôi mắt cô không hề rời khỏi sự thoải mái mà căn phòng nhỏ đầy ánh nắng mang lại. "Armand không biết cách làm cho một căn phòng dễ chịu như thế này đâu. Stormy hẳn là người đã chọn những món đồ này."

Một giọng nói nhỏ nhẹ cất lên làm họ giật mình. "Đúng là tôi đã chọn."

Mitch quay lại và nhìn qua anh, Mae bắt gặp một người phụ nữ trông còn trẻ con đang đứng ngay phía trong chiếc cổng vòm dẫn vào phòng.

Cô đã quên mất Stormy đẹp mê hồn như thế nào. Những lọn tóc quăn đỏ hung và đôi mắt xanh to tròn của cô ta thật đáng kinh ngạc, nhưng chủ yếu là do làn da của Stormy, sáng mờ mờ như màu ngọc mắt mèo, có thể làm người khác ngừng thở. Ở tuổi hai lăm, Stormy Klosterman là một thứ gần đúng nhất với vẻ đẹp hoàn hảo mà Mae đã từng nhìn thấy.

Mae liếc nhìn Mitch và thở dài. Anh đang mang vẻ mặt choáng váng như thường thấy ở những người đàn ông khi họ nhìn thấy Stormy. Đó không phải lỗi của anh. Ngay cả phụ nữ cũng có xu hướng há hốc miệng và trở mắt nhìn Stormy. Nhưng điều đó vẫn làm cô nhói đau, một cảm giác ngớ ngẩn vì cô chẳng quan tâm đến chuyện Mitch đang ngắm nhìn ai.

"Tôi xin lỗi." Mae bước qua Mitch để chào Stormy. "Chúng tôi không biết cô ở đây, nếu không chúng tôi sẽ không bao giờ xông vào đây. Cô ổn chứ?"

Stormy sụt sịt. Có những quầng thâm xinh xắn dưới mắt cô ta, và khoe miệng cô ta trễ xuống. "Ừ. Hai người cứ đến đây, không sao đâu. Tôi không còn sống ở đây nữa. Không còn ai sống ở đây nữa." Mặt cô ta méo xệch và nước mắt bắt đầu trào ra, Mae quàng tay quanh người cô ta và dìu cô ta về phía chiếc đi văng.

"Tôi rất tiếc, cưng à." Cô nhìn lại phía sau tìm Mitch, lúc này vẫn đang đứng trơ như phỗng trước sự kết hợp giữa sắc đẹp và nước mắt. "Anh sẽ lấy cho cô ấy chút nước chứ?"

"Chắc chắn rồi." Mitch chờ dẫn đi qua họ, mở thử cửa căn buồng nhỏ trước khi tìm thấy cánh cửa dẫn vào nhà bếp, rồi quay lại với một cốc nước trên tay. Dù gì thì anh cũng nhìn cô nàng Stormy đang thút thít với vẻ chẳng nhiệt tình chút nào.

"Đi đi," Mae bảo anh.

"Được thôi," anh nói, rồi sau đó cô nghe tiếng chân anh bước lên cầu thang.

"Tôi xin lỗi," Stormy nói sau khi đã khóc xong. Cô ta ngẩng đầu khỏi vai Mae, và Mae nhìn một cách ghen tị khi khuôn mặt đỏ bừng vì khóc lóc dần trở thành hai gò má ửng hồng xinh đẹp.

"Thời gian này cô ở một mình à?"

"Ừ." Stormy sụt sịt. "Hầu hết thời gian tôi ở chỗ mới của mình, nhưng tôi ghé qua đây hàng ngày, chỉ để nói lời tạm biệt." Khuôn mặt cô ta lại méo xệch.

Mae vỗ nhẹ vào lưng Stormy và đầu cô ta lại ngả vào vai cô lần nữa. "Tôi xin lỗi, Stormy. Lẽ ra tôi phải gọi cho cô. Chỉ là tôi không nghĩ đến điều đó."

"Không sao mà." Giọng Stormy nghèn nghẹt trên vai Mae.

"Tôi có thể giúp gì cô không?"

Stormy lùi lại một chút và nhìn cô với vẻ buồn bã. "Chúng ta có thể ăn trưa cùng nhau lúc nào đó. Như những người bạn, kiểu thế."

"Ăn trưa à?" Mae gật đầu, hơi chút bối rối nhưng cảm thấy khoan khoái vì đã tìm ra điều gì đó làm cho cô ta vui lên. "Chắc chắn rồi. Cuối tuần này, được chứ?" Thứ Sáu là lễ tang. Cô không tài nào có thể đi ăn trưa với Stormy trước lễ tang được.

"Thứ Bảy nhé." Stormy tươi cười nhìn cô, và Mae chớp mắt lần nữa trước vẻ đẹp mê hồn và sự thay đổi tâm trạng nhanh chóng của cô ta. Đối với bất cứ ai khác, tâm trạng thay đổi sẽ là dấu hiệu cho thấy sự bất ổn trong tinh thần. Đối với Stormy, điều này làm cô ta như trẻ con và thân thiện. Thế mà Armand định bỏ cô ta để đến với Barbara Ross ư?

"Tôi sẽ thích lắm," Stormy kết luận. "Ăn trưa. Thứ Bảy sẽ rất tiện. Ở Levee nhé. Tôi thích Levee."

"Ồ, tôi cũng thế." Mae nhấp tính nhanh trong đầu xem cô có đủ tiền cho một bữa trưa ở Levee không. Phải chi trả cho chiếc Mitch đã làm cô khánh kiệt. Có lẽ đủ nếu cô bán chiếc Mercedes.

"Sao cô lại đến đây?"

Mae giật mình, nhưng giọng của Stormy vẫn thân thiện. "Ừ, tôi..." Nói với Stormy rằng cô đã thuê một thám tử tư để điều tra kẻ đã giết Armand sẽ không phải là hành động thông minh vào lúc này. "Tôi đang tìm một thứ."

"Anh chàng đó là ai?"

Mae lại chớp mắt nhìn cô ta lần nữa.

"Anh chàng cô đi cùng ấy. Anh ta thật dễ thương." Stormy nhăn nhó sống mũi một cách tinh quái.

"Dễ thương?" Mae trở mắt nhìn cô ta. "Mitch á?"

Stormy gật đầu. "Như một chú gấu nhồi bông ấy. Anh ta là bạn trai cô à?"

"Ồ không. Tôi thuê anh ta."

"Để làm gì?"

Mae trả lời từ tốn, trong lòng sửng sốt trước vẻ tập trung bất ngờ của Stormy. "Để tìm cuốn nhật ký của Armand. Chúng tôi nghĩ có thể nó ở đây."

Giọng của Mitch vang lên từ phía cửa vào. "Chà, nó không có ở đây đâu."

Stormy quay lại phía anh và mỉm cười. "Tôi biết. Tất cả đồ đạc của anh ấy đã được đóng gói. Harold đã đến và đem một số thứ về rồi."

"Cuốn nhật ký không nằm trong cái hộp mà Harold đã đem về nhà," Mae nói với cô ta. "Có chỗ nào ở đây mà ông ấy có thể giấu nó không nhỉ?"

Stormy lắc đầu, những lọn tóc xoăn đu đưa trong ánh nắng. "Không. Ở đây không có chỗ nào như thế cả." Cô ta chìa tay cho Mitch. "Tôi là Stormy."

Anh bước tới và nắm lấy bàn tay ấy. "Xin chào, tôi là Mitch. Cô có nghĩ ra ai đó có thể muốn giết Armand không?"

"Giết anh ấy ư?" Giọng Stormy nghe có vẻ choáng váng, và Mae thầm đá Mitch một phát thật đau. "Anh ấy chết vì lên cơn đau tim. Tôi đã ở đó. Chúng tôi đang yêu nhau thì anh ấy chết. Trong tay tôi." Cô ta lại òa lên khóc khi nói những từ cuối cùng, và rồi lại đổ ập vào vai Mae.

Mae trừng mắt nhìn Mitch, nhưng anh chỉ đứng đó, nhìn Stormy chăm chăm với vẻ đăm chiêu.

"Tôi yêu anh ấy." Stormy nức lên. "Không ai tin điều đó. Tất cả bọn họ đều nghĩ là tôi vì tiền. Nhưng tôi yêu anh ấy."

Mae vỗ về cô ta. "Tôi tin cô mà."

Stormy ngừng khóc và ngồi dậy, chớp mắt nhìn cô. "Thật không?" Rồi cô ta lại sụt sịt. "Tôi lúc nào cũng quý cô."

"Ồ, cảm ơn." Mae đứng dậy trước khi tình hình trở nên kỳ cục hơn, hoặc tệ hơn, trước khi Stormy lại òa lên khóc. "Nếu cô không sao thì chúng tôi thực sự phải đi bây giờ." Mae lùi khỏi cô ta và đụng phải Mitch. "Chúng tôi sẽ gặp cô tại lễ truy điệu vào ngày mai."

"Ồ, Mitch cũng sẽ đến chứ?" Stormy đứng dậy và thướt tha bước theo họ.

Mitch nắm lấy khuỷu tay Mae. "Sẽ không bỏ lỡ đâu." Anh kéo Mae về phía cổng vòm, và Mae vẫy tay chào Stormy rồi quay đi với vẻ nhẹ nhõm, háo hức rời khỏi tất cả những gì đẹp đẽ, đơn độc và kỳ lạ trong ngôi nhà kia.

Chú thích:

[1] Hầu bàn: nguyên văn là barmaid, cách đọc giống như đọc lái từ Mabel.

Chương 4

Mae mãi chìm trong suy nghĩ đến mức cô đưa chìa khóa cho Mitch mà không tranh cãi gì khi anh yêu cầu.

"Cô có chuyện gì thế?" Anh hỏi khi họ đã vào trong xe.

"Stormy."

"Không đùa nhé." Mitch tra chìa khóa vào ổ. "Cô nàng đó thật kỳ lạ. IQ của cô ta là bao nhiêu, mười hai à?"

"Tôi nghĩ cô ấy phiền muộn." Mae nói với vẻ cao thượng, cố biện hộ cho Stormy mà không tỏ ra phẫn khởi khi thấy Mitch không bị ấn tượng trước cô ta.

"Toàn bộ sự sắp xếp đó đều kỳ lạ," Mitch tiếp tục. "Sao ông ta lại mua cho cô nàng một ngôi nhà khác khi họ đã có ngôi nhà này rồi?"

Mae cau mày đồng tình. "Đó không phải điều kỳ lạ duy nhất. Anh có thể giải thích cho tôi vì sao một người đàn ông có thể lừa dối một cô nhân tình xinh đẹp như Stormy không?"

"Dễ thôi." Mitch khởi động động cơ xe và lái vào làn đường. "Ông ta là đàn ông."

Mae cảm thấy nổi tức giận mà cô vẫn nuôi dưỡng dành cho sự vô cảm của Armand lúc này chuyển hướng sang Mitch. "Đầy đàn ông không lừa dối người tình."

"Chẳng có ai đâu."

Mae gườm gườm nhìn anh. "Quan điểm này dựa trên kinh nghiệm bản thân hay nghề nghiệp của anh đấy?"

Mitch nhìn sang cô với vẻ nhún nhường. "Đừng xù lông lên chỉ vì cô không thích thực tế. Tôi sẽ thừa nhận là tôi chứng kiến rất nhiều chuyện

kiểu này vì tôi được thuê để điều tra những vụ như thế, nhưng thực tế là: đàn ông luôn lừa dối. Chúng tôi buộc phải như thế. Đó là một nhu cầu sinh lý."

"Một nhu cầu," Mae lặp lại. "Hắn là chúng ta đang nói về kích thích tố sinh dục nam, đúng không?"

"Chà, đó là một phần. Nhưng phần lớn nguyên do của vấn đề này là vì nhu cầu đứng núi này trông núi nọ của đàn ông. Đó là lý do mà đàn ông vượt đại dương, xây dựng những ống dẫn, khai phá miền Tây." Mitch huơ huơ tay, rõ ràng là đang cảm thấy mình thật vĩ đại. Đúng là Mitch sắt đá.

"Vậy anh đang nói rằng bác Armand của tôi lừa dối Stormy bởi vì ông ấy không thể khai phá miền Tây?"

Mitch nhìn cô với vẻ thận trọng. "Tôi không nghĩ là chúng ta có thể bỏ qua chuyện này."

Mae siết chặt quai hàm. "Không, tôi không cho là thế."

"Tôi không hiểu tại sao phụ nữ luôn cảm thấy quá bức bối về chuyện này đến thế." Mitch lắc đầu. "Đơn giản đàn ông là như thế. Bản chất của chúng tôi không phải là ràng buộc."

"Và vì sao lại như thế?" Mae nghiêng răng hỏi.

Mitch rẽ sang con đường dẫn về khu địa hạt cao cấp của Mae. "Thôi được, giả sử tôi đã kết hôn." Anh bắn cho Mae một ánh mắt cảnh cáo nghiêm khắc. "Dĩ nhiên, tôi sẽ không bao giờ kết hôn bởi vì tôi không tin tưởng vào hôn nhân và vì vẫn còn rất nhiều các cô thủ thỉ ở ngoài kia mà tôi vẫn chưa được hôn, nhưng nhằm phục vụ cuộc tranh luận này, hãy giả sử là tôi đã kết hôn."

Mae ngồi lại ngay ngắn trên ghế, quai hàm vẫn siết chặt. "Chuyện này phải hay đấy."

"Và giả sử là vợ tôi xinh đẹp, thông minh, thú vị, với đôi chân tuyệt vời và bộ ngực hoàn hảo nhất thế giới. Ý tôi là bộ ngực hoàn hảo. Cao. Tròn. Êm ái." Anh buông một tay khỏi vô lăng và khum khum lại trong không

trung. "Săn chắc. Một bộ ngực chắc đấy nhưng không xệ, nếu như cô hiểu ý tôi."

Mae nhướn mày. "Anh đã nghĩ đến chuyện này rất nhiều, đúng không?"

"Không. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến ngực phụ nữ. Tôi đến đâu rồi?"

"Chắc đấy, không xệ."

"Phải rồi. Vậy là tôi cưới một phụ nữ hoàn hảo với bộ ngực hoàn hảo, nhưng rồi tôi gặp một cô nàng khác. Có thể là ở góc phố."

Mae cau mày nhìn một người phụ nữ mặc chiếc váy xanh ở góc phố. Cô ta đang vươn người trong gió một cách không cần thiết, theo ý Mae, và chiếc váy bó chặt quanh các đường cong của cô ta. "Trên một góc phố."

"Đúng thế. Và cô ta có một thân hình khá, dĩ nhiên là không giống vợ tôi chút nào, đôi chân của cô ta cũng không đẹp bằng, và cô ta cũng chỉ hấp dẫn chứ không xinh đẹp."

"Và vấn đề cốt yếu là?"

Mitch nhún vai. "Tôi muốn nhìn thấy ngực cô ta."

"Tại sao?" Mae hỏi. "Tôi nghĩ anh vừa bảo là vợ anh..."

"Phải, nhưng tôi đã nhìn thấy bộ ngực đó rồi. Tôi muốn thấy bộ ngực này cơ."

"Ngay cả khi bộ ngực này không đẹp bằng?"

"Ừ, phải, nhưng chúng vẫn là đẹp."

Mae nghĩ một lúc. "Giả sử hóa ra cô ta lại là người mẫu trang bìa cho tạp chí Playboy. Và anh chỉ cần mua cuốn tạp chí đó, thế có được không?"

"Không."

"Giả sử cô ta là vũ nữ thoát y, và anh có thể nhìn thấy bộ ngực thật của cô ta. Thế có được không?"

"Không."

"Nhưng anh sẽ nhìn thấy chúng mà," Mae tức giận nói.

"Thấy thì thấy thật, nhưng tất cả những gì tôi đã làm chỉ là trả tiền và nhìn ngắm chúng từ xa thôi. Tôi cần phải tự tay..."

"Khai phá miền Tây." Mae trừng mắt nhìn anh. "Anh thật kinh tởm."

"Làm gì có," Mitch phản đối. "Tôi chưa kết hôn, sẽ không bao giờ kết hôn, và tôi sẽ chẳng bao giờ hứa với một người phụ nữ là tôi sẽ không cặp kè với những người khác. Tôi được tự do khai phá miền Tây bất cứ lúc nào tôi muốn."

"Thế thì anh vẫn đáng kinh tởm."

"Nghe này, bực bội về chuyện này chẳng được tích sự gì. Cô không thể hiểu được vì cô là phụ nữ, và phụ nữ thì không nghĩ như thế."

"Phụ nữ không muốn khai phá miền Tây sao?"

"Không. Phụ nữ muốn ở nhà và giữ gìn bản sắc phương Đông."

Mae hít một hơi thật sâu khi cơn giận bốc lên mờ cả mắt. "Anh đang cố tình làm cho tôi giết chết anh, đúng không?"

"Không." Giọng Mitch nghe như thể Tiếng nói của Lý trí. "Đây chỉ là về khía cạnh sinh lý thôi mà. Trong đời mình, đàn ông cần có nhiều bộ ngực. Trong khi phụ nữ lại muốn ràng buộc với duy nhất một cái của quý."

"Thật là rác rưởi." Mae thẳng thừng mắng anh.

"Thế tại sao phụ nữ luôn muốn kết hôn? Bởi vì họ muốn ràng buộc với một cái của quý."

"Vậy tại sao đàn ông lại kết hôn?"

"Để dự trữ. Bằng cách đó, họ luôn có sẵn một bộ ngực ở nhà."

Mae túm lấy túi xách, cố hết sức trong mức tự chủ của mình để không giáng cho anh một cái. "Dừng xe lại, tôi sẽ xuống."

Mitch chớp mắt nhìn cô với vẻ hoảng hốt. "Sao thế?"

"Có một anh chàng ở góc phố đằng kia, và tôi nghĩ cái của anh ta to hơn của anh."

Mitch quắc mắt nhìn cô. "Đừng có đổ lên đầu tôi chứ. Đây đâu phải là về tôi. Chúng ta đang nói về những gã đàn ông khác. Tôi chưa kết hôn. Tôi không lừa dối. Và dù sao đi chăng nữa, cô chưa bao giờ nhìn thấy cái của tôi thế nào, vậy làm sao cô biết được của hân ta to hơn chứ?"

"À, dĩ nhiên là tôi không chắc rồi. Nhưng tôi muốn khám phá. Tôi thấy có nhu cầu cần được thám hiểm, cần lấp ống dẫn, cần khai phá miền Tây." Mae nghiêng cổ nhìn lại phía sau. "Quay lại. Tôi khá chắc chắn là chúng ta có thể tìm thấy anh ta đấy."

"Cô không muốn khai phá miền Tây," Mitch bác lại cô. "Cô chỉ nghĩ là cô muốn thế vì sự tự do của phái nữ thôi."

"Dài." Mae kéo dài từng từ. "To. Rắn chắc. Rộn ràng. Đu đưa nhưng không ử rũ. Tôi có thể thấy nó ngay lúc này. Đưa tôi quay lại. Tôi muốn anh ta."

"Cô chẳng đoan chính gì cả." Mitch rẽ vào con đường dẫn về nhà Mae. "Hơn nữa, một thám tử tư giỏi không bao giờ xao lãng trong công việc. Chúng ta đang làm việc. Tập trung đi."

"Oa." Mae quay đầu sang nhìn một gã vừa lái xe máy vụt qua. "Nhìn anh chàng kia kìa. Chào Bố, đến với Mẹ đi nào." Mitch rẽ vào lối để ô tô, và cô mở cửa xe trước khi xe dừng hẳn. "Nếu có ai hỏi, cứ bảo họ tôi đã đi miền Tây rồi."

"Buồn cười thật đấy." Mitch túm lấy váy cô khi cô chui ra ngoài, kéo cô quay trở lại ghế ngồi và va vào anh, và cô cố phớt lờ hơi nóng mà tay anh đã tạo ra trên thắt lưng cô. Đó chỉ là chuyện nhỏ nhặt, nhưng nó làm cổ họng cô thít lại và hơi thở trở nên khô khốc, và khi cô quay lại nhìn anh thì anh đang chăm chú nhìn cô với một vẻ mặt khó hiểu. Anh rút tay lại rồi hắng giọng và nói. "Cô có định giúp tôi tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với bác cô nữa không đây?"

"Tôi cho là có. Bốn phận mà." Rồi cô nhớ ra họ đang tranh cãi về vấn đề gì. "Và rốt cuộc là lúc nào cũng sẽ có một người đàn ông khác. Và điều đó chẳng sao cả vì tôi chưa kết hôn." Cô tươi cười nhìn anh rồi chui ra khỏi xe trước khi anh có thể túm được cô lần nữa.

"Cô như thế này chẳng hấp dẫn tí nào," Mitch nói với theo sau cô. Cô phớt lờ anh, nhưng lại nghe thấy anh thở dài, và rồi anh theo cô đi vào nhà.

June không có ở nhà, vì thế họ phải tự mình lục lọi tìm đồ ăn.

Mitch trở mắt nhìn núi đồ ăn bên trong tủ lạnh: những khay rau lạnh bọc ni lông, những miếng bánh ga tô nhỏ để lạnh, những bình rượu bên. Bob nhập hội cùng anh, và bọn họ ngăm nhìn đồng đồ ăn với ánh mắt thèm khát như nhau. "Cô có đủ đồ ăn cho một quân đoàn."

Mae đến đứng cạnh anh, làm anh phân tâm khỏi mớ đồ ăn.

Gần đây cô đã làm anh mất tập trung khá nhiều.

"Tất cả là dành cho lễ tang ngày mai." Cô đẩy anh ra và lục tìm trong ngăn tủ thấp hơn. "Anh cảm thấy thế nào về món lasagna còn thừa?"

"Mê mẩn." Mitch tự nhắc mình đừng có nhìn khi cô cúi người lấy món lasagna, nhưng cuối cùng anh vẫn nhìn. Anh là người trần mắt thịt thôi. Và cô cũng vậy, ờn Chúa.

Anh tự hỏi không biết phải mất bao lâu cô mới thôi mè nheo về chuyện khai phá miền Tây. Chắc là phải nhiều ngày.

Cô lấy món lasagna ra khỏi tủ lạnh và đẩy hông đóng cửa tủ khi anh tránh sang một bên. Rồi anh dõi theo khi cô đặt món lasagna trên quầy bếp rồi vươn người lấy hai chiếc đĩa từ tủ bát, dùng chân xua Bob tránh xa khỏi quầy. Chiếc váy của cô rộng rãi, nhưng nó vẫn bó vào người cô ở cánh tay và lưng rồi rủ xuống qua hông, và chỉ cần nhìn cô thôi cũng đủ làm anh thờ dài.

Anh chưa bao giờ gặp một người phụ nữ ưa nhìn hơn thế này trong đời.

Thật kì cục khi nghĩ về chuyện đó. Anh đã quen biết rất nhiều cô nàng hấp dẫn, nhiều người trong số đó còn hấp dẫn hơn Mae Belle Sullivan. Thôi được, không nhiều, nhưng có vài người. Stormy Klosterman là một. Nhưng tại sao càng lúc anh lại càng ngăm nhìn cô nhiều hơn và càng nghĩ về vụ điều tra ít hơn và không nghĩ gì về Stormy cả? Đây là một dấu hiệu tồi tệ trên nhiều hơn là một phương diện.

Một người đàn ông thông minh hẳn sẽ nói với cô là anh sẽ tự mình điều tra phần còn lại.

Mae đẩy hai đĩa lasagna đẩy ụ vào trong lò vi sóng, chọn thời gian, nhấn nút bật nguồn rồi quay lại với anh. "Thế chiều nay chúng ta sẽ đi

đâu?"

Mitch nói điều đầu tiên hiện lên trong đầu. "Tôi muốn gặp Barbara Ross, người phụ nữ đã thuyết phục được Armand bỏ rơi Stormy."

"Tôi nghĩ ông ấy làm thế vì ông ấy buộc phải khai phá miền Tây."

"Chà, đôi khi người ta được đưa đường dẫn lối, có thể nói như thế."

Mae bật cười và Mitch toe toét đáp lại.

"Có phải là tôi được tha thứ rồi không?"

"Về chuyện gì? Lời nói ngớ ngẩn trong xe ấy à?" Mae lắc đầu. "Chà, dĩ nhiên anh là một gã cà chớn vênh váo, nhưng ít nhất anh cũng là một gã cà chớn thành thật. Anh không cố gắng thuyết phục tôi rằng anh phải đi về phía Tây vì lợi ích của tôi, hay sâu xa hơn nữa, rằng phụ nữ muốn đàn ông phải đi về phía Tây. Anh đang hoang làm một gã cà chớn. Như thế khá tử tế."

"Tôi phản đối về vụ cà chớn, nhưng nếu nhờ thế mà tôi được tha thứ thì tôi sẽ chấp nhận."

"Anh được tha thứ rồi đấy." Lò vi sóng kêu ầm ỉ, và Mae quay lại lấy lasagna ra.

Tốt. Giờ cô đã vui vẻ trở lại, và anh có thể để cô ở nhà và bắt tay vào việc.

"Và anh sẽ không lừa được tôi với cái nhu cầu bất chợt muốn gặp Barbara này đâu," cô thêm vào. "Anh chỉ muốn gặp nhiều phụ nữ hơn thôi." Cô đặt món lasagna lên bàn và mỉm cười với anh, làm anh lại trở nên xao lãng.

Đột nhiên, để cô lại phía sau không còn hấp dẫn gì với anh nữa. "Với cô bên cạnh như một người tháp tùng à? Khó nhỉ. Chúng ta sẽ có gì nữa ngoài lasagna?"

"Bánh mì." Mae đi vào phòng để thức ăn để lấy, và Mitch lại ngắm nhìn cô bước đi.

Được rồi, mai anh sẽ nói với cô là anh sẽ làm việc một mình. Để sau lễ tang đã.

Một chú chim kêu chiêm chiếp bên ngoài, và Bob lại quật đầu vào tủ bát làm một tiếng rầm rất lớn.

"Tao biết mày cảm thấy thế nào," Mitch nói với nó và bước vào xem Mae đang làm gì trong phòng để thức ăn.

Barbara sống trong một căn hộ cao cấp cách nhà Armand khoảng bốn tòa nhà.

Mitch ngoặt chiếc Mercedes vào một bãi đỗ xe. "Cùng một giuộc cả."

Mae ra khỏi xe và ngược nhìn lên tòa nhà, ủ rũ dưới cái nóng. "Tôi thà chết còn hơn sống ở đây."

"Thật may mắn, cô không phải lựa chọn điều đó." Mitch bước đến bên cạnh cô. Cô không động dậy, thế là anh đặt tay lên thắt lưng cô và đẩy cô về phía cửa, tận hưởng cảm giác ấm ướt ấm áp ở đó. Khi nhận ra mình đã thích thú như thế nào, anh vội rút tay lại. "Sẽ chẳng có ai bắt cô phải sống trong một căn hộ xa xỉ cả."

"Có người đã từng cố rồi." Mae bước về phía cửa.

"Ai?"

"Chồng cũ của tôi."

Mitch khựng lại. "Cô đã từng kết hôn?"

Mae liếc ra sau nhìn anh. "Cuộc hôn nhân không kéo dài. Bốn năm."

Mitch cau có, cảm thấy bức bối vì lý do nào đó. "Bốn năm là khoảng thời gian lâu đấy chứ. Cô đã sống với một gã trong bốn năm à?"

"Bốn năm là không dài đối với một cuộc hôn nhân. Hôn nhân phải là mãi mãi. Và không, anh ta không hề khai phá miền Tây, nếu đó là câu hỏi tiếp theo của anh." Mae đẩy cánh cửa dẫn vào sảnh.

"Tôi có định hỏi đâu." Mitch theo cô bước vào khu vực có điều hòa, cảm thấy bức bối và tự hỏi vì sao mình cảm thấy như thế. Vậy là cô đã từng kết hôn. Chuyện to đấy. Có phải là chuyện của anh đâu. "Thế đã xảy ra chuyện gì?"

"Nó không kéo dài được."

"Vì cô không thích sống trong một căn hộ cao cấp à?" Không hiểu thằng cha này ngu ngốc cỡ nào? Nếu cô muốn sống trong một cái lều, anh sẽ... Mitch tự ngăn mình lại. Không, anh sẽ không gì cả. Anh sẽ không bao giờ kết hôn. Nhưng nếu anh kết hôn, và với một người nào đó như Mae, anh sẽ sống trong một cái lều nếu đó là điều có thể giữ cô lại. "Cô bỏ đi vì cô không thích những sắp đặt trong cuộc sống à?"

Mae gọi thang máy. "Tôi không bỏ đi, là anh ta."

"Đúng là thằng ngu," Mitch nói, và Mae mỉm cười với anh.

"Cám ơn. Anh thật tử tế."

Mitch nhún vai. "Chỉ là nhận xét thôi. Không có gì riêng tư."

Thang máy dừng lại, và Mae đặt tay lên tay cánh tay anh. "Có một điều mà tôi muốn anh biết."

Mitch cố gắng trông có vẻ thấu hiểu và khuyến khích. "Là chuyện gì?"

"Nếu Barbara khóc, đến lượt anh phải dỗ đấy."

"Quên chuyện đó đi." Mitch nói và giữ cửa thang máy cho cô bước qua.

Người hầu gái nhìn u ám, gầy tong gầy teo và bức bối vì bị quấy rầy. Rõ ràng đây là công việc dành cho ai đó có sức hấp dẫn, vì thế Mitch lùi lại để Mae xử lý.

"Chúng tôi đến gặp bà Ross." Mae mỉm cười với cô ta. "Làm ơn nói với bà ấy Mae Sullivan đang chờ."

"Bà ấy không có ở đây. Bà ấy vẫn ở Barbados. Mai bà ấy mới về."

Người hầu gái định sập cửa lại, và Mitch chèn chân vào giữa. Quên vụ hấp dẫn đi. "Lúc nào ngày mai?"

Người hầu gái trừng mắt nhìn xuống chân anh. "Buổi sáng."

Mae nhìn Mitch. "Có thể bà ta không biết chuyện về Armand." Cô quay lại với người hầu gái. "Cô có biết liệu bà ấy có ý định tham gia lễ tang của Armand Lewis vào ngày mai không?"

"Dĩ nhiên là bà ấy định đến." Người hầu gái trở mắt nhìn Mae như thể cô ta nghĩ Mae bị mất trí. "Bà ấy là góa phụ mà, không phải sao?"

"Cái gì?" Mae há hốc miệng. "Góa phụ? Cô chắc chứ?"

" Trăm phần trăm đấy." Người hầu gái quay từ Mae sang Mitch. "Giờ nếu hai vị không phiền, tôi có việc phải làm."

Mitch rút chân lại, và cô ta sập cửa trước mặt anh.

"Bà ta là góa phụ ư? Họ đã kết hôn rồi sao?" Mae ngã vào tường. "Ông ấy đã cưới bà ta rồi sao?"

Mitch đút tay vào túi quần và nhìn cô choáng váng với cái tin động trời đó. "Ông ta có thời gian kết hôn với bà ta vào lúc nào?"

"Tuần trước, tôi đoán thế. Ông ấy ra khỏi thành phố cả tuần liền, nhưng sau đó ông ấy về lại vào thứ Sáu để đến chỗ Stormy, rồi cả ngày thứ Bảy và Chủ nhật ông ấy ở nhà với chúng tôi. Hầu hết thời gian ông ấy nói chuyện điện thoại, nhưng ông ấy đã ở nhà với chúng tôi. Và tối thứ Hai ông ấy đi từ nhà đến chỗ Stormy, và rồi ông ấy qua đời."

"Và ông ta không hề nhắc đến chuyện kết hôn. Đó là chuyện mà lẽ ra ông ấy phải đề cập đến, đúng không?"

"Ừ, hẳn anh sẽ nghĩ thế." Mae nuốt xuống. "Ắt là vào cái tuần mà ông ấy đi xa." Cô ngược lên nhìn Mitch. "Nếu đúng là ông ấy đã kết hôn, chuyện đó sẽ ảnh hưởng gì đến bản di chúc?"

"Tôi không biết." Mitch cau mày. "Điều đó có thể làm cho bản di chúc mất hiệu lực. Bà ta sẽ có thứ gì đó theo luật của Ohio."

Mae rời khỏi bức tường và quay về phía thang máy. "Đi thôi."

Mitch bám theo cô. "Chúng ta đi đâu bây giờ?"

"Bác Claud," Mae nói với lại. "Nếu chuyện liên quan đến tiền bạc, bác Claud sẽ có câu trả lời."

Căn hộ có viền trắng tuyệt đẹp của Claud Lewis nằm trên đường River chả có vẻ gì là phô trương. Nó không cần phải thế. Ngôi nhà nằm trên khu đất đắt đỏ nhất của thành phố Riverbend.

"Chào Prescott." Mae nói với người đàn ông tí hon tóc hoa râm có dáng dấp quý tộc ra mở cửa cho họ. "Tôi đến gặp bác tôi. Tôi biết là tôi chưa gọi trước, nhưng việc này gấp lắm."

"Ồn thôi, cô Mae Belle." Prescott mở rộng cánh cửa và gật đầu chào khi họ bước qua. "Tôi sẽ nói với ông ấy là cô đã gọi trước."

"Ông ta gọi cho tôi nhớ đến ai nhỉ?" Mitch hỏi Mae khi ông ta đi khuất khỏi hành lang.

"Harold. Prescott đã mách nước cho Harold một số điều khi Harold quyết định muốn trở thành một quản gia thực thụ. Sự khác biệt duy nhất là, Prescott thì luôn như thế này, còn Harold ngày càng phai nhạt đi."

"Cô không thể tạo ra một quản gia nhẹ nhàng từ một gã bẻ gãy chân người được."

"Ông Claud sẽ gặp cô ngay bây giờ." Giọng Prescott vang lên khe khẽ từ ngưỡng cửa.

Mae liếc xéo Mitch. "Cư xử cho phải phép đấy."

Claud đón tiếp Mae không sốt mướt dạt dào như Gio. Ông ta đơn giản chỉ đứng dậy sau chiếc bàn làm việc và gật đầu với cô rồi nói. "Chào cháu yêu," với tất cả sự nồng nhiệt của một con cá chép.

Trông ông ta cũng rất giống một con cá chép thật: mặt lưỡi cày, mắt ti hí, môi mỏng dính và thái độ xa cách. Mae chồm người qua bàn để hôn ông ta, và ông ta giơ má ra mà không hề mỉm cười. Váy của Mae bó sát vào hông khi cô chồm sang, và Mitch lại bị phân tâm, và khi rời mắt khỏi Mae để nhìn lên, anh bắt gặp ánh mắt của Claud.

Đôi mắt lạnh như băng khô. Băng khô không khốc.

"Đây là Mitchell Peatwick, thám tử tư." Mae nói, và Claud nhìn anh chòng chọc, không biểu lộ tí ti cảm xúc nào.

Mitch đột nhiên hình dung ra cảnh Mae khi còn là một đứa bé con, đứng trước mặt Gio, Armand và con cá chép này trong một văn phòng luật sư sau khi cha mẹ cô qua đời. Gio và Armand thì không đáng nói đến, nhưng Claud... cô bé thật đáng thương.

"Anh Peatwick." Claud đáp lại không chút hứng thú và ngồi xuống, mắt vẫn nhìn anh không chớp.

Mitch hiểu chính xác những gì mà Newton đã nói tối hôm trước. Nếu được lựa chọn đối mặt với Gio hay Claud, anh sẽ luôn luôn chọn Gio.

"Chúng cháu vừa rời khỏi nhà Barbara Ross." Mae ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn, và Mitch làm theo cô, thấy Claud đang trông chừng từng cử động của anh. Anh cảm thấy mình như một con thỏ đang bị một con rắn săn đuổi. "Bà ta không có nhà, nhưng có người hầu gái," Mae tiếp tục. "Người hầu gái nói bà ta là vợ goá của bác Armand."

Ánh mắt Claud quét từ từ sang Mae. "Cô ta đã nhầm."

"Cháu không nghĩ thế." Mae hít vào thật sâu. "Đó sẽ là một lời nói dối ngu ngốc. Sẽ thế nào nếu ông ấy đã kết hôn với bà ta? Điều đó có nghĩa gì?"

"Bà ta sẽ được thừa kế một nửa." Rõ ràng Claud chỉ thấy được hậu quả về mặt tiền bạc.

Mitch tham gia vào cuộc đối thoại dù biết điều đó sẽ làm Claud bực mình. Đặc biệt là vì anh biết điều đó sẽ làm Claud bực mình. "Bao gồm một nửa trong một nửa số cổ phần của ông ta mà ông sẽ thừa hưởng." Anh chỉ ra.

Ánh nhìn của Claud lại quét sang chỗ Mitch, sự căm ghét hiện rõ mồn một ngay cả khi gương mặt ông ta vẫn trơ trơ như một chiếc mặt nạ. "Không có cổ phần nào cả."

Mitch ngả người ra ghế. "Tại sao không?"

Đôi mắt cá chép của Claud không động đậy. "Tại sao anh lại ở đây?"

Mitch thấy bực mình. Lối nói chuyện đều đều của Claud làm anh căng thẳng, và anh ghét khi phải bực bội một mình, vì thế anh mỉm cười một cách ngốc nghếch với Claud để kéo ông ta vào con đường cùng với anh. "Mabel thuê tôi tìm kẻ đã giết Armand. Hẳn là ông không biết gì về điều đó, đúng không?"

Ánh mắt của Claud làm anh ớn lạnh. "Không có kẻ giết người nào cả. Armand chết vì tim ngừng đập."

"Ai chẳng chết vì tim ngừng đập," Mitch nói. "Chúng tôi chỉ muốn biết điều gì đã làm tim ông ta ngừng đập."

Mae đá vào mắt cá chân Mitch. "Cư xử tử tế nào," cô khẽ rít lên. "Barbara không phải là vấn đề duy nhất," cô quay lại nói với Claud. "Đồ vật đang dần biến mất khỏi ngôi nhà."

Claud từ từ chớp mắt. "Đồ vật?"

Mitch cau mày với cô. "Đồ vật gì?"

"Tranh ảnh. Nội thất. Bộ sưu tập đồng xu của ông ấy biến mất. Bộ cờ Florentine. Bức Lempicka."

Mitch cúi kính nghiêng người về phía cô. "Cô phải nhắc đến chuyện này sớm hơn chứ."

Mae phẩy tay. "Chuyện đó có liên quan gì chứ. Chẳng ai đánh cắp mấy thứ đó cả. Armand biết những thứ đó biến mất mà không nói lời nào."

"Có thể Armand cảm thấy chán và bán chúng đi." Giọng Claud cũng như băng khô, khiến người ta rùng mình.

Mae ngồi ngay ngắn lại. "Chà, dẫu sao thì ông ấy cũng đã đem chúng về. Cháu không biết là ông ấy đã bán chúng đi."

"Nếu ông ta không bán thì chúng ở đâu?" Mitch đặt câu hỏi.

"Không cần thiết phải có anh ta." Claud nói với Mae.

Mae chớp mắt. "Mitch ư? Mitch cần thiết đấy. Chỉ là anh ta không biết cách cư xử thôi. Bác có biết gì về những thứ đã biến mất không?"

"Bác sẽ giải quyết chuyện đó." Claud đứng dậy.

"Không," Mae kêu lên, vẫn ngồi tại chỗ. "Cháu có thể lo liệu được. Cháu chỉ cần thông tin thôi. Nếu Barbara là vợ goá của ông ấy và sẽ thừa kế một nửa tài sản, cháu cần phải biết những đồ vật biến mất đó đã đi đâu. Một lượng lớn của cải đang bị đe dọa đấy bác ạ. Bác có biết chuyện gì đã xảy ra..."

"Cháu không cần phải lo lắng. Bác sẽ giải quyết chuyện này." Claud có sự năng nổ của một tên bù nhìn trong thế giới Walt Disney, và cũng như một tên bù nhìn, ông ta bất di bất dịch.

Mitch quan sát cảm xúc thay đổi trên mặt Mae cho đến khi cô đầu hàng và rồi cũng đứng dậy. "Cháu có thể lo được, bác Claud à. Cháu chỉ cần biết..."

"Bác sẽ điều tra chuyện này." Claud bước về phía cửa.

"Chờ một chút," Mitch nói và hai người họ quay lại nhìn anh. "Tại sao lại không có cổ phần nào cả?"

Mắt Claud quét sang Mae. "Thực sự không cần thiết phải có anh ta."

"Không," Mae trả lời nhã nhặn. "Cháu muốn anh ta."

"Thế cổ phần đi đâu hết rồi?" Mitch tiếp tục hỏi.

Mí mắt Claud giật giật, nhưng ông ta vẫn trả lời. "Tôi đã mua hết."

"Ông đã mua hết á?" Mae lặp lại. "Tất cả á? Nó đáng giá hàng triệu ấy."

"Sáu triệu." Claud chỉnh lại. "Nó đã rớt giá."

Trên khuôn mặt ông ta vẫn không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng không hiểu sao Mitch vẫn có cảm giác rằng Claud đang rất hân hoan về chuyện đã mua đám cổ phần đó. Sáu triệu hẳn là một vụ ngã giá tốt.

"Tại sao Armand lại muốn bán cổ phần của mình?" Mitch hỏi.

Một thoáng cảm xúc lướt qua trên mặt Claud và nó không thân thiện chút nào. Mitch gần như lùi lại một bước, nhưng anh đã trụ lại được.

Mae nuốt xuống. "Hẳn là ông ấy đã bán mọi thứ." Cô nhìn Claud, run rẩy. "Chuyện gì đã xảy ra? Có chuyện gì không ổn sao?"

Nét mặt Claud lại kín như bưng. "Không có gì đâu cháu yêu. Ông ta chỉ gặp rắc rối nhỏ về vòng quay tiền mặt thôi, và ông ta đã giải quyết chuyện đó xong xuôi rồi." Giọng Claud ra vẻ bề trên nhưng không hề lạnh lùng thờ ơ. Thực ra đối với một con cá chép, nó gần như là nhẹ nhàng. "Đừng lo lắng về chuyện này, Mae à. Ta sẽ xử lý cho."

Mae thở dài. "Nếu bác phát hiện ra bất cứ điều gì, hãy cho cháu biết chuyện gì đang xảy ra. Cháu lo lắm." Cô chồm tới và hôn phớt lên má ông ta. "Cháu sẽ gặp lại bác chiều mai tại lễ tang."

Claud vỗ nhẹ lên cánh tay cô, và khi Mae bước qua cửa phòng, Claud đã đóng cửa ngay sau lưng cô và khoá lại trước khi Mitch kịp bước theo cô.

"Này!" Mae gọi qua cánh cửa.

Claud phớt lờ cô đi. "Nào, anh Peatwick," ông ta nói, và Mitch ngồi trở xuống, trong lòng cảm thấy thú vị. Claud đang định làm gì đây? Đe dọa "đổ bê tông" hạn mức tín dụng của anh và rồi quăng nó xuống sông Ohio ư?

"Ông muốn gặp tôi à?" Mitch thử nở nụ cười giữa hai người đàn ông.

"Không hẳn." Claud quay trở lại ghế của mình và quan sát Mitch qua mặt bàn dài ngựa rộng lớn bóng loáng mà không có chút nhiệt tình nào. "Cháu gái tôi là một cô gái rất đáng yêu."

Ra là thế. Claud không hào hứng gì với ý tưởng có Peatwick trong dòng dõi huyết thống của mình. Họ hàng của Mae đang làm quá lên cái bốn phần phải bảo vệ cô khỏi anh, một vấn đề vẫn còn phải bàn luận bởi vì anh chẳng hứng thú gì, nhưng điều này cũng thật khó chịu. Anh mỉm cười vô cảm với Claud, cố gắng làm ra vẻ nặng nề và ghê tởm hết mức có thể. "Đáng yêu khó có thể là từ dành cho Mabel đấy. Cô ấy có cặp mông tầm cỡ thế giới. Mỗi lần cô ấy cúi người xuống, tôi liền quên mất tên mình."

Claud nhắm mắt lại trong giây lát. Rồi ông ta mở chiếc cặp da trước mặt. "Bởi vì chúng ta đều là đàn ông trong cái thế giới này, nên tôi sẽ nói thật ngắn gọn."

Mitch nhìn xung quanh. "Chà, dĩ nhiên là hai thế giới khác biệt. Tôi cá là ở đây không bao giờ mất điện."

"Chưa." Lúc này Claud đang hí hoáy bút, và khi đã viết xong, ông ta xé ra một tờ giấy và đưa qua bàn cho Mitch, anh nhào người với lấy tờ giấy mà không thèm nhום dậy.

"Mười nghìn?" Mitch nhướn mày. "Này, thực ra thì Mae đã trả tiền cho tôi rồi. Nhưng tấm séc ngon lành đấy." Anh nhìn tờ giấy lần nữa. "Ông biết đấy, Claud ạ, ông nên viết séc bằng chữ lồng. Kiểu chữ này khá đơn giản. Thời buổi bây giờ, một tấm chữ lồng nói lên đẳng cấp đấy." Anh thả tờ séc

lên bàn trở lại và phô ra nụ cười người-bán-xe-hơi-cũ tươi tắn nhất. "Chỉ một khoản boia thôi. Một doanh nhân cho một doanh nhân khác."

"Buồn cười nhỉ. Cậu muốn bao nhiêu?"

Claud trông vẫn giống một con cá, nhưng vẻ ngoài cá chép của ông ta đã biến hóa thành cá nhồng. Cảm thấy việc trêu tức ông ta thêm nữa chẳng đem lại tích sự gì, Mitch liền quay trở lại với công việc.

"Tôi muốn bao nhiêu để bỏ rơi một cô nàng ngọt ngào không một ai giúp đỡ như Mabel ư? Tôi cho rằng sẽ có gì kéo theo ở đây. Bỏ vụ điều tra à?"

Claud gật đầu. "Dĩ nhiên là cả chuyện đó, và dĩ nhiên là cậu sẽ không bao giờ gặp lại cháu gái tôi lần nữa."

Khóe mép của Mitch hạ xuống. "Nói cho ông biết, trước đây tôi đã từng hẹn hò với những người phụ nữ mà gia đình của họ không thích tôi, nhưng các người thực sự chẳng ưa gì tôi. Trong khi tôi đang vô cùng cố gắng."

"Bao nhiêu?" Môi Claud gần như không chuyển động.

Mitch nhún vai. "Một trăm nghìn."

"Nực cười," Claud nói. "Hai mươi."

Mitch lắc đầu. "Hai mươi chỉ là mấy đồng lẻ thôi, Claud à. Một trăm."

"Hai mươi nghìn còn nhiều hơn những gì cậu kiếm được trong một năm."

"Chà, cái đó còn phụ thuộc vào từng năm..." Mitch có vẻ sẵn sàng cho một cuộc thảo luận dài về vấn đề tài chính, nhưng Claud đã cắt ngang.

"Hai trăm."

"Claud." Mitch lắc đầu. "Giờ ông không ở vào vị thế có thể trả giá. Hoặc một trăm nghìn hoặc tôi sẽ quay trở lại làm việc cho Mabel. Hoặc chấp nhận hoặc không. Nhưng phải quyết định nhanh lên. Cô ấy đang chờ ngay phía bên kia cửa, và mặc dù tôi ngưỡng mộ cô ấy cả về thể xác và tinh thần, nhưng cô ấy thực sự nóng tính."

Thế rồi nét mặt Claud thay đổi, ngập tràn vẻ ghê tởm làm Mitch phải dội lại trong tích tắc. Rồi Claud cầm bút lên và bắt đầu viết.

"Có năm số không đấy," Mitch nói, và đương nhiên, khi Claud đẩy tờ séc về phía anh, đúng là có năm số không thật.

"Cút." Hai lỗ mũi Claud như xì ra lửa, nhưng trên mặt ông ta vẫn duy trì nét trầm tĩnh và lạnh lùng như trước.

"Rất vui được làm ăn với ông." Mitch đứng dậy và nhét tờ séc vào túi áo khoác.

Khi anh mở cửa, Prescott đang chờ anh trên hành lang.

"Có thấy Mabel đâu không?" Anh hỏi ông ta, và ông ta trả lời. "Cô Mae đang chờ trong xe, thưa cậu," nhưng rồi ông ta thêm vào, "đồ cặn bã vô dụng."

"Có cả đồng thể lực ngằm ở nơi này," câu nói của Mitch không nhằm cụ thể vào ai. Anh lững thững bước xuống bậc thềm về phía chiếc xe nơi Mae đang ngồi bất động trong cơn thịnh nộ trước ghế lái.

"Đi thôi," anh nói sau khi chui vào xe, nhưng cô đã làm sỏi bay tán loạn qua lề đường trước khi anh kịp đóng cửa xe lại.

"Cho cô biết nhé, một số gã thấy tính nóng nảy thực sự quyến rũ, nhưng tôi không nằm trong đám đó," Mitch nhẹ nhàng nói. "Vì thế nếu điều này là vì tôi thì..."

"Im đi." Mae lao xe vào đại lộ, chỉ dừng lại khi đã đến bãi đỗ xe của một nhà tang lễ. Cô lượn xe vào và đỗ lại, phanh đột ngột làm Mitch nảy người lên va vào bảng đồng hồ điện tử, và tới lúc này cô mới quay sang trừng mắt nhìn anh.

"Chỗ này đẹp đấy." Mitch nheo mắt nhìn qua cửa sổ xe vào mặt tiền của ngôi nhà có kiến trúc cầu kỳ. "Đây là nhà riêng của Gio à?"

"Ông ấy đã mua đứt anh, đúng không?" Mae gắng hỏi.

"Ừ." Mitch lôi tờ séc ra khỏi túi áo ngực. "Đúng thế." Anh chìa cho cô xem. "Thật là một người hào phóng, ông bác Claud của cô ấy."

Mae cầm lấy tờ séc, vẽ mặt cáu kỉnh, nhưng khi đọc thấy số tiền cô liền chớp mắt. "Chà, ít nhất là anh cũng không rẻ đâu nhỉ. Dalton được năm

trăm nghìn, nhưng anh ta phải ly dị tôi. Còn tất cả những gì anh phải làm chỉ là bỏ đi."

Mitch há hốc miệng. "Không đùa chứ."

Mae nhìn Mitch bằng ánh mắt thản nhiên, nhưng anh có thể thấy nỗi đau trong đó. "Tôi không đùa."

"Claud đã mua đứt chồng cô?"

"Chúng tôi đã gần như không còn là vợ chồng lúc bác Claud trả tiền cho anh ta để anh ta ra đi." Mae nuốt xuống và lại nhìn tờ séc có tên Mitch trên đó.

"Chà, tôi không giống anh ta." Mitch lấy lại tờ séc và cất vào túi. "Tôi nghĩ hôn nhân là chuyện thiêng liêng, đó là lý do vì sao tôi không bao giờ kết hôn."

Mae có vẻ như khó thở. "Anh là đồ cặn bã."

"Giờ thì có một câu hỏi dành cho cô," Mitch nói như thể chưa nghe thấy cô mắng mình. "Tại sao ông bác Claud của cô lại sẵn sàng trả tôi một trăm nghìn đô la để tôi đá cô và các vấn đề của cô?"

Mae nhìn anh với vẻ khinh bỉ không cần giấu diếm. "Bởi vì ông ấy biết anh là đồ thối nát và vô liêm sỉ."

"Không." Mitch trượt xuống trên ghế ngồi và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ xe suy nghĩ thật lung. "Nếu đó là động cơ duy nhất mà ông ta cần, ông ta sẽ đến Washington để đút lót bọn nghị sĩ. Phải có một lý do hay ho nào đó sau chuyện này. Ý tôi là, tôi biết ông ta đang bảo vệ cô, nhưng một trăm nghìn đô để bảo vệ đức hạnh cho một người phụ nữ là quá nhiều, đặc biệt là khi tôi rất nghi về chuyện cô có chút đức hạnh nào."

"Với anh thì tôi có đấy." Mae gục đầu vào vô lăng. "Liệu anh ít ra có thể giới thiệu cho tôi một thám tử khác không?"

"Cô không nghe tôi nói rồi," Mitch quay đầu trên lưng ghế để có thể nhìn cô. "Thôi bĩu môi đi và nghĩ thử xem. Liệu ông bác Claud của cô, người trông như thể mới làm ra một hào đầu tiên trong đời, có sẵn sàng trả một trăm nghìn đô chỉ để giữ tôi tránh xa giường ngủ của cô không?"

"Cứ mơ đi." Mae ngẩng đầu lên khỏi vô lăng và lườm anh. "Anh sẽ không bao giờ..." rồi cô dừng lại. "Ồ." Ánh mắt của cô dịu đi. "Không, ông ấy sẽ không làm thế. Nếu đó là điều mà ông ấy lo lắng, hẳn ông ấy sẽ gọi cho Gio và cho người bẻ gãy chân anh thôi. Hoặc tương tự thế."

"Chuyện đó chẳng buồn cười chút nào." Mitch nhăn mặt. "Có đùa thì cũng đừng đùa như thế."

"Ông ấy bảo anh phải làm gì để có số tiền đó?"

"Dừng vụ điều tra lại và tránh xa cô ra. Nhưng cái phần tránh xa cô ra là phần nghĩ ra sau. Tôi đã tỏ vẻ thực sự chán ghét cô, và điều đó làm ông ta khó chịu, nhưng đó không phải là chuyện làm ông ta lo lắng."

Mae ngẩng đầu lên. "Chán ghét thế nào?"

"Tôi nhắc đến mông cô. Ông ta nhún vai, nhưng nếu là Gio thì đã lấy mạng tôi rồi."

"Bác Claud sẽ chẳng cần mạng anh làm gì," Mae chỉ ra. "Nhưng thẻ tín dụng của anh có thể lâm vào tình trạng hiểm nghèo đấy."

"Dù sao thì thẻ tín dụng của tôi cũng hết dùng được rồi." Mitch cau mày. "Thế thì vì sao ông bác Claud lại sẵn sàng trả cho một tay thám tử tư bất tài, khánh kiệt một gia tài nhỏ nhoi như thế chỉ để ngăn anh ta điều tra một vụ giết người chưa bao giờ xảy ra?"

"Dĩ nhiên là nó có xảy ra chứ."

"Với Claud thì không. Liệu có phải ông ta trả nhiều thế để giữ cho cô không phải vào tù?" Mitch quan sát khi cô quay lại nhìn anh với vẻ ngờ vực. "Nếu ông ta nghĩ rằng chính cô đã khử ông già kia?"

"Anh đang buộc tội tôi giết bác tôi rồi sau đó thuê anh về để bắt tôi đấy à?" Mae cười vào mặt anh. "Đó có phải là một bài kiểm tra mà anh phải thực hiện để trở thành thám tử không? Một dạng chỉ số thông minh tối thiểu ấy à?"

"Tôi đang nói là Claud không muốn vụ này bị điều tra." Mitch cau có trong khi nghĩ về điều đó. "Và ông ta rất không muốn vụ này bị điều tra. Bản thân tôi cho rằng điều đó thật thú vị."

"Nhưng không đủ thú vị để tiếp tục nữa." Mae lại gườm gườm nhìn anh.
"Anh đã bán đứng tôi."

"Chà, vẫn chưa đâu. Tôi khá chắc đây không phải là một vụ giao kèo nếu tôi không rút tiền từ tấm séc này."

"Chả phải đây là một thỏa thuận của các quý ông à?" Câu mỉa mai của Mae nghe thật nặng nề và chua cay.

"Cần phải có ít nhất một quý ông cho chuyện đó mà. Gã quản gia thì ở trong hành lang. Chỉ có tôi và Claud ở đó, coi thường lẫn nhau. Chắc là chúng tôi sẽ hối tiếc về chuyện đó thôi."

Mae im thin thít đến nỗi cuối cùng Mitch phải liếc nhìn cô. "Sao thế?"

"Xé tờ séc đi."

"Cô điên à?" Mitch đặt tay lên túi áo để phòng trường hợp cô giật lấy nó. "Một trăm nghìn có thể chỉ là tiền lẻ đối với cô, nhưng với tôi là cả gia tài đấy."

"Nhưng dù sao đi nữa, nếu anh làm việc cho tôi thì anh sẽ không rút tiền từ tờ séc đó." Mae nghiêng người về phía anh, mắt cô mở to và buồn bã. Khi cô cúi đến gần hơn, cổ chiếc váy đầm hở ra, những đường cong đầy đặn và da thịt mịn màng tức thì rơi vào tầm mắt Mitch, khiến anh nhất thời đứt mạch suy nghĩ. "Xé nó đi, và tôi sẽ lại tin anh." Chết giọng trầm ấm ấy phủ lấy anh, và Mitch miễn cưỡng dứt mắt ra khỏi khoảng cổ hở của cô rồi quắc mắt nhìn cô.

"Đừng tin tôi, đồ ngốc. Tôi là đàn ông đấy. Giờ chúng ta có thể đi tiếp chứ? Tôi phải về nhà và gọi cho người quen để điều tra về những thứ đã biến mất mà cô vừa mới quăng cho tôi." Anh nhìn cô với vẻ nghiêm khắc. "Lẽ ra cô phải nói tất cả cho tôi biết chứ Mabel. Giữ bí mật với tôi là xấu đấy."

"Chuyện đó có liên quan gì đâu nào," Mae mở đầu, và Mitch chặn cô lại.

"Dĩ nhiên là có chứ. Nói tôi nghe xem. Cô bảo là một bộ sưu tập tiền xu, đồ nội thất và một cái Lem gì đó."

Anh quan sát vẻ mặt của cô trong khi cô nghĩ thật nhanh đến các khả năng giết anh, khủng bố anh, và rồi cuối cùng là nói cho anh nghe những gì anh muốn biết, và anh cười nhảu nhở. Cô thật bướng bỉnh, nhưng cô không ngu ngốc. Kể cho anh nghe hết sự thật thì dễ dàng hơn là tranh cãi với anh, và cô biết điều đó.

Một học viên nhanh nhạy, đúng là Mabel của anh.

Mae thở dài. "Bức Lempicka là một bức hoạ về một ả đàn bà tóc vàng khoả thân gớm ghiếc. Cô ta có vẻ gì đó kiểu như vô cảm và hào nhoáng. Thực ra thì cô ta trông rất giống Barbara Ross."

"Đó có phải là lý do Armand mua bức tranh đó không?"

"Không, ông ấy mua nó lâu lắm rồi. Từ lúc tôi còn là một đứa trẻ. Ông ấy mang nó về nhà rồi khoe với tôi, và tôi nói là tôi nghĩ nó xấu điên, thế là ông ấy bảo rằng tôi không có con mắt thẩm mỹ. Ông ấy bảo tôi đó là một bức Tamara Lempicka, và ông ấy đã trả hai mươi nghìn đô để mua bức tranh đó." Mae lắc đầu. "Tôi thấy ghê tởm. Từng đó tiền cho một bức tranh xấu xí."

"Và giờ bức tranh trị giá hai mươi nghìn đô la biến mất?"

"Không. Tranh Lempicka hiện nay rất có giá. Barbra Streisand đã bán một bức năm ngoái với giá một triệu tám."

Mitch trố mắt. "Đô la à?"

"Ừ. Tất nhiên, một phần chắc là do đó là bức Lempicka của Streisand, nhưng ta có thể khẳng định bức tranh sẽ có giá tối thiểu là sáu con số. Chúng tôi đã mất một gia tài nho nhỏ. Và đó mới chỉ là một trong những thứ đã biến mất. Chúng tôi còn mất cả bộ sưu tập tiền xu của ông ấy, đồng bạc Revere, hai bức hoạ Whistler, một cái tủ kiểu cổ ..."

"Và cô đã không hỏi Armand những đồ đạc này đã biến đi đâu à?"

"Ông ấy chuyển chúng đi lặng lẽ đến mức ban đầu chúng tôi không nhận ra." Mae cau mày nhìn dòng xe cộ. "Và khi khi chúng tôi chú ý đến thì cũng chẳng thể làm được gì nhiều. Đó là đồ đạc của ông ấy."

"Và cô chẳng biết chút gì về chuyện ông ta đã làm gì với những thứ đó?" Mitch kiên trì hỏi trong lúc quan sát biểu cảm của cô.

Cô quay lại nhìn anh với vẻ cực kỳ kiên nhẫn. "Tất cả những chuyện này diễn ra trong hai đến ba tháng vừa qua, nghĩa là tất cả lời giải đáp sẽ nằm trong cuốn nhật ký. Giờ chúng ta sẽ nói về cuốn nhật ký chứ?"

Mitch cười toe với cô. "Cô đúng là quái chiêu, Mabel à."

Cô mỉm cười đáp lại anh, và anh quên mất mình đang nói đến đâu. "Đừng có mà quên chuyện đó," cô nói. "Tiếp theo anh sẽ đi đâu?"

"Tiếp theo ư?" Mitch chớp chớp mắt và hoàn hồn trở lại. "Ồ. Cô thả tôi xuống chỗ ga-ra của tôi để tôi có thể bảo người ở đó nhanh chóng thay mấy cái lốp xe cho tôi. Cô lái xe như đàn bà ấy, và điều đó làm tôi sợ."

"Đồ chết nhát."

"Sau đó, vào ngày mai, chúng ta sẽ cử hành tang lễ, rồi tiếp đó chúng ta sẽ bắt đầu truy tìm cuốn nhật ký."

Mae nhìn anh, vẻ nghi ngờ hiện rõ trong ánh mắt. "Vậy là anh vẫn tiếp tục điều tra sao?"

"Cho đến khi cô làm gì đó làm tôi bức mình." Mitch ngồi ngay ngắn lại trên ghế. "Lúc đó tôi sẽ rút tiền từ tấm séc của Claud. Vì thế, từ giờ trở đi, tôi muốn cô tôn trọng tôi. Giờ chúng ta đi tiếp được chưa?"

"Anh muốn tôi tôn trọng anh à, hãy chứng tỏ đi." Mae khởi động xe và khi họ đã ra đến đường phố, cô hỏi anh với vẻ tình cờ. "Thế anh đã nói gì về mộng tôi?"

"Với Claud à?" Mitch nhún vai, cố gắng xua đuổi hình ảnh cặp mộng của cô ra khỏi ý nghĩ. "Tôi bảo ông ta là nó rất phì nhiêu."

"Nói dối," Mae nói. "Nó tuyệt cú mèo và anh biết điều đó."

"Ai mà chẳng nói dối." Mitch đáp trả.

Mitch gọi cho Newton ngay khi Mae thả anh xuống trước ga-ra. "Tớ cần cậu kiểm tra vài thứ cho tớ."

"Tớ vẫn đang kiểm tra vài thứ khác đây." Giọng Newton nghe như bị quấy rầy. "Tớ vẫn là một nhân viên môi giới chứng khoán, cậu biết đấy. Tớ

vẫn phải bao tất cả các khách hàng của cậu. Tớ..."

"Có dính dáng đến một cô nàng xinh đẹp đấy." Giọng Mitch thật êm dịu.

"Tớ biết, cậu đã bảo tớ rồi. Mabel chứ gì."

"Không phải Mabel. Mabel không đẹp." Mitch cố không nghĩ đến đôi mắt sẫm to tròn và bờ môi cong của Mae. "Một cách nghiêm túc thì không. Cô nàng này đúng nghĩa là cực kỳ xinh đẹp đấy. Tuyệt hảo. Cậu nên gặp cô ta, Newton ạ."

"Vì sao?" Sự ngờ vực của Newton thể hiện rõ ràng, cho dù là qua điện thoại.

"Bởi vì mọi gã đàn ông đều nên gặp cô ta. Điều đó sẽ phục hồi lại niềm tin của cậu vào loài người. Tên cô ta là Stormy Klosterman, và cô ta là nhân tình của Armand. Có vẻ như ông ta đã mua cho cô nàng một căn hộ cao cấp. Hãy điều tra xem có phải thế không."

Newton thở hắt ra nửa tức giận, nửa cam chịu. "Bằng cách nào?"

"Quyển rũ cô ta."

"Tớ á?"

"Cô ta có mái tóc màu đỏ đấy, Newton à."

Một khoảng lặng kéo dài. "Giống như Brigid."

"Còn hay hơn cả Brigid ấy chứ."

"Thôi được," cuối cùng Newton nói. "Trong lúc đó cậu sẽ làm gì? Quyển rũ Mabel à?"

Mitch nuốt xuống. "Không. Quyển rũ Mabel sẽ là mạo hiểm đến tính mạng, và cả sự minh mẫn của tớ nữa."

"Cậu đã gặp cô ta hơi nhiều đấy."

Mitch nhớ lại lúc Mae nghiêng người về phía anh và những đường cong đầy đặn mà anh đã nhìn thấy lúc đó, và hơi thở của anh lại bắt đầu lác nhép. Đừng có nghĩ về chuyện đó, anh tự nhủ. "Cậu không hiểu đâu. Quanh cô ta toàn là những kẻ giết người đang trông chừng cô ta như những con điều hâu

ấy. Hơn nữa, cô nàng này cực kỳ bướng bỉnh, đến mấy con la cũng phải cúi đầu. Nếu như họ hàng cô ta không xử tốt thì cô ta cũng sẽ làm tốt phát điên lên trong vòng một tuần lễ."

Dĩ nhiên, hẳn đó sẽ là một tuần quái quỷ. Tâm trí anh quay trở lại với những đường cong, bàn tay anh trượt lên úp vào những đường cong đó, và rồi trượt dần xuống đến... không. Anh nới lỏng cà vạt và xua hình ảnh Mae ra khỏi đầu để quay lại với vấn đề về Armand, làm cho giọng anh trở nên lạnh lẽo như một phương thuốc giải độc đối với những ý nghĩ đang làm anh mất bình tĩnh. "Tối nay tớ sẽ đọc lại những cuốn nhật ký gần đây nhất. Armand Lewis rõ ràng là đã chuyển đổi một số tài sản dưới dạng những bức tranh, đồ nội thất và cổ phần, và tớ muốn xem xem tớ có bỏ lỡ thông tin nào cho thấy lão ta đã thanh lý cái gì không.Ồ, và có một điều thú vị khác nữa - một phụ nữ tên là Barbara Ross nói rằng bà ta đã kết hôn với Armand Lewis."

"Thế thì bà ta sẽ thừa kế một nửa tài sản. Vợ đương nhiên được một nửa."

"Một lý do nữa để không kết hôn."

"Tên cô ấy đúng là Stormy à?"

"Tìm hiểu xem. Cậu là thám tử mà."

"Thế trong lúc đó, cậu sẽ làm gì?"

"Tớ sẽ tham dự lễ tang của Armand." Mitch thở dài khi nghĩ đến chuyện đó. "Quan sát mọi người xem ai là kẻ vui mừng khi ông ta chết."

Chương 5

Khi Harold ra mở cửa lúc hai giờ chiều ngày hôm sau, Mitch đang mặc bộ vest đẹp nhất của mình và thắt một chiếc cà vạt kiểu Frank Lloyd Wright^[1].

"Đây là chiếc cà vạt xấu xí nhất mà tôi từng thấy." Harold nói.

"Tôi cũng rất vui vì được gặp ông." Mitch bước qua ông ta và liếc nhìn vào hành lang tối mờ. "Mabel đâu?"

Harold đóng cửa lại. "Tất cả bọn họ đang ở trong phòng ăn. Đừng có chén như hạm đồng bánh ngọt đấy."

"Cảm ơn Harold." Mitch gật đầu. "Chuyện đó thì được. Ông có thể đi được rồi."

Harold khịt mũi, rồi chuông cửa lại kêu và ông ta quay lại với nhiệm vụ của mình.

Mitch thong thả bước dọc hành lang và nghe thấy những giọng nói rì rầm khi anh đến gần cánh cửa thứ hai tính từ thư viện.

Căn phòng không đến nỗi bị nênm chặt cứng, nhưng cũng khá đầy người lượn lờ loanh quanh với vẻ bình thản và tán gẫu với nhau, rõ ràng là không vượt qua được nỗi đau buồn trước sự mất mát. Mitch lấy một ly rượu bên từ chiếc khay vừa đi ngang qua và lượn lờ về phía tường, ở đó anh tựa vào góc một cái tủ búp phê và quan sát mọi người đi lại. Rồi anh thấy Mae băng qua phòng và bàn tay đang đưa ly rượu lên miệng của anh khựng lại.

Cô mặc một chiếc váy ngắn màu đen được cài lại bởi một hàng cúc đen nhỏ xíu uốn cong cong lên đến tận phía trước cổ áo trơn hình chữ V. Cô trông tròn trịa, khoẻ mạnh và tươi tắn, và anh ngây người ngắm cô cả phút trong niềm sung sướng đơn thuần vì được ngắm nhìn cô. Tuyệt đối không còn chút dấu vết nào của cô nàng Brigid váy hồng đã tỏ ra vô cùng khinh

khinh ở văn phòng anh hai ngày trước, và cho đến lúc này anh mới thắc mắc không biết cô đã kiếm đâu ra bộ vest hồng và đôi giày cao gót đó ,vì chúng nhất định không phải là quần áo của Mabel.

Thế rồi June uyển chuyển bước vào phòng cùng với một khay đầy bánh ngọt, mặc vest hồng và đi giày cao gót, và Mitch liền nhận ra. Bà nhìn thấy anh và bước những bước rumba đến gần, làm choáng váng tất cả mọi người trên đường đi.

"Mitch, cưng à." Bà chọc cái khay vào anh. "Ăn miếng bánh đi. Tí nữa tôi sẽ làm ít thức ăn thực sự cho cậu."

"Đau buồn sâu sắc, tôi biết." Anh bốc một miếng bánh mì được trang trí một con tôm và dùng bàn tay cầm ly rượu đẩy cái khay ra khỏi bụng. "Bà mặc bộ đồ đẹp lắm. Làm thế quái nào Mabel lại có thể chui được vào đó nhỉ?" Anh nhai nhai con tôm trong miệng.

"Chúng tôi đã dùng một chiếc đót giày." June lại chọc cái khay vào anh. "Lấy thêm mấy miếng nữa đi. Tôi phải tiếp tục đi vòng quanh, và những người này thì ăn như hạm ấy. Tôi có đính một cái ghim cài trên bộ vest này, và tôi thề là ai đó đã ăn mất nó."

"Sao hai người lại phải dùng đót giày?" Mitch bốc một miếng bánh mì nữa. "Có chuyện gì không ổn với cái váy mà cô ấy đang mặc lúc này?"

"Bộ này nhìn quyến rũ hơn. Chúng tôi đã cố quyến rũ cậu để cậu làm việc cho chúng tôi." June lấy một miếng bánh nữa đưa cho anh, ép anh phải ăn miếng đang cầm để rảnh tay mà cầm miếng tiếp theo. "Thử miếng này xem. Đây là món ưa thích của Harold đấy."

"Sao hai người lại phải quyến rũ tôi?" Mitch cố ngấu nghiến cái mồm đầy bánh. "Tiền công nhiều đấy chứ."

"Chúng tôi muốn cậu tin là Armand đã bị giết." June dôi mắt quan sát đám đông và thở dài. "Tôi chỉ việc ném cái khay này vào giữa sàn và để họ đánh nhau giành lấy nó. Cá lớn nuốt cá bé."

Mitch nuốt gọn miếng bánh. "June, bà có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra không?"

"Tôi không biết gì cả." June quay trở lại với đám đông, họ liền vây quanh bà như kiểu đám cá mập vây quanh một du khách.

"Kincaid, đừng bảo với tớ cậu là môi giới cho Armand đấy."

Mitch quay lại và nhìn thấy tay luật sư của anh, Nick Jamieson, đang nhìn anh với vẻ kinh hoàng. "Không, và tớ là Mitch Peatwick, vì thế hãy đi đi. Điều cuối cùng tớ cần là một tay luật sư khéo giao thiệp thổi bay cái vỏ bọc của tớ. Dù sao đi nữa, cậu đang làm gì ở đây?"

"Tớ đã từng làm việc cho Armand một lần," Nick nói với vẻ ủ rũ, và vợ anh nhập hội. "Đó không phải là giây phút huy hoàng nhất của đời tớ nhưng..."

"Xin chào, Mitch anh yêu." Tess ôm lấy Mitch và hôn lên má anh. "Thật là một bữa tiệc đáng yêu quá đi thôi. Sẽ luôn tuyệt hơn nếu như họ không thực sự trưng bày thi thể ra, anh có nghĩ thế không? Em biết là ông ta đã hiến xác cho khoa học. Em nghe lỏm được một người đến chia buồn nói rằng đó là thứ đầu tiên ông ta từng cho không."

"Thôi nào Tess." Nick âu yếm nói với vợ.

"Em đâu cần phải cư xử tử tế. Chỉ là Mitch thôi mà." Tess nháy mắt với anh. "Mitch thích em không cần phải trau chuốt, phải không anh yêu?"

Mitch mỉm cười với cô. "Anh phát điên lên khi em không trau chuốt ấy chứ. Anh không thể tin được là em lại cười cái gã chửi chửi này. Nó giống như kiểu Tinker Bell kết hôn với Donald Trump^[2] ấy. Em định lúc nào thì bỏ rơi cậu ta và đến sống trong tội lỗi với anh đây?"

"Ồ không, anh ấy đang khá dần lên." Tess gạt đầu ra vẻ hài lòng với chồng mình. "Hôm trước anh ấy đã giẫm chân lên đồ đạc đấy."

"Buồn cười nhỉ." Nick cố tỏ ra khinh khỉnh, nhưng khuôn mặt anh chàng giãn ra thành một nụ cười toe toét khi anh nhìn vợ.

"Dĩ nhiên, đó là một chiếc ghế để chân, thế nhưng em đã coi đó là Một Dấu Hiệu Cho Những Gì Sắp Đến."

Mitch dõi theo hai vợ chồng họ và cảm thấy nhói đau khi thấy họ bên nhau thoải mái đến mức nào. Có lẽ sự ràng buộc sẽ không quá tệ nếu nó

như thế này. Và chỉ có Chúa mới biết, nếu những người khác thường như Nick và Tess có thể làm được, thì anh cũng có thể. Với một người phụ nữ phù hợp. Nếu có khi nào anh tìm thấy người đó. Không có nghĩa là anh muốn thế.

"Nhân tiện, cậu làm gì ở đây thế? Nếu cậu đang điều tra cô cháu gái thì tớ phản đối." Nick khoanh tay lại. "Tớ thích cô ấy."

Tess gật đầu. "Em cũng thế."

"Tớ cũng thế." Mitch nhấp ly rượu để nuốt trôi đi miếng bánh ngọt. "Tớ đang làm việc cho cô ấy. Làm thế quái nào mà cậu lại từng đại diện cho Armand thế?"

"Lúc đó tớ đang hẹn hò với Mae, và cô ấy giới thiệu chúng tôi với nhau. Tôi cố gắng gây ấn tượng, vì thế tôi đã nhận lời khi ông ta bảo ông ta gặp chút rắc rối nhỏ." Nick lắc đầu. "Khi đó chuyện này dường như là một ý kiến hay."

Cả Tess và Mitch đều nhìn anh với vẻ khó chịu.

"Có chuyện gì không ổn à?" Nick hỏi, nhìn từ người này sang người kia.

"Anh chưa bao giờ bảo với em là anh từng hẹn hò Mae," Tess lạnh lùng nói.

"Anh chưa bao giờ kể với em về rất nhiều người mà anh từng hẹn hò," Nick chỉ ra. "Đã nhiều năm về trước rồi. Lúc đó cô ấy vừa mới ly dị tên Dalton thất thế đó, và cô ấy hẹn hò với tất cả mọi người, nên mọi chuyện cứ thế diễn ra thôi. Chuyện đó chưa bao giờ là nghiêm túc. Anh lúc đó thậm chí còn chưa biết em." Anh cau mày nhìn Mitch. "Vấn đề của cậu là gì? Cậu chỉ đang làm việc cho cô ấy thôi mà."

"Tớ chẳng có vấn đề gì cả." Mitch trừng mắt nhìn anh chàng luật sư của mình. "Không hề có vấn đề gì. Thế cậu đại diện cho Armand về chuyện gì?"

"Lừa đảo," Nick nói.

"Giúp ông ta trắng án à?"

"Quý tha ma bắt, không, tội lỗi của ông ta chồng chất. Tớ đã phải tạo nên điều thần kỳ mới cứu được ông ta khỏi bị vào tù chỉ với một khoản phạt, và rồi ông ta phát khùng lên vì mình bị kết án." Nick quắc mắt nhìn đám đông như thể đó là Armand. "Để tớ nói cho cậu biết, ông ta thực sự là một kẻ khó chiều."

Mitch cau mày. "Lừa đảo kiểu gì?"

Nick do dự rồi nhún vai. "Đó là hồ sơ công khai. Toàn bộ câu chuyện khá là xoắn xít, nhưng tóm lại là ông ta đã cướp không một khoản tài sản uỷ thác mà ông ta đang quản lý. Người phụ nữ già sống bằng khoản thu nhập từ khoản tài sản nói trên nổi cáu khi nó cạn sạch và bà ta đi kiện. Chúng tớ đã giải vây giúp ông ta mà chỉ mất khoản bồi thường và một khoản phạt, nhưng suýt nữa thì công toi."

"Năm nào?"

Nick nhìn anh ngờ vực. "Sao cậu lại quan tâm đến chuyện này quá thế?"

"Mae có một khoản tài sản uỷ thác. Khoản này có vẻ như đã bị cạn kiệt trong những lần khủng hoảng. Năm nào?"

"Năm 1989." Nick trông có vẻ không vui. "Hãy nói với tớ rằng ông bác Armand không quản lý khoản tài sản đó của cô ấy."

Tess có vẻ hoài nghi. "Liệu ông ta có ngu ngốc đến mức phạm cùng một tội đến hai lần không?"

"Ngu ngốc thì không. Nhưng tham lam thì có đấy. Armand Lewis sẽ chôm chĩa bất cứ thứ gì không được giữ gìn cẩn thận. Nếu ông ta có cơ hội với khoản tài sản uỷ thác của cô ấy thì hẳn ông ta sẽ ra tay." Nick dừng lại, vẻ cân nhắc. "Dĩ nhiên, dù sao đi nữa, chắc là cô ấy sẽ được thừa kế tất cả."

"Có thể không," Mitch nói. "Có vẻ như ông ta còn có một bà vợ đấy."

Quai hàm Nick trễ xuống. "Ông ta cưới Stormy rồi à?"

Tess áp tới gần hơn. "Stormy là ai?"

Nick vòng tay quanh cô. "Quên cô ta đi. Anh chưa bao giờ hẹn hò với cô ta hết. Ông ta cưới cô ấy à?"

"Không. Ai đó tên là Barbara Ross." Mitch nhìn anh ta với vẻ trầm tư. "Sao cậu lại không hẹn hò với Stormy?"

"Barbara Ross ư? Bà già tóc vàng thăm hại đến từ Junior League^[3] ấy à?" Nick bối rối cau mày. "Hoàn toàn không phải mẫu người của Armand."

"Tại sao anh không hẹn hò với Stormy?" Tess nhắc lại.

"Cô ấy từ chối." Vẻ cau có của Nick giãn ra. "Tớ hiểu rồi. Đó là vì tiền. Barbara Ross là một kho tiền. Chuyện này chỉ có nghĩa là Armand lại cần tiền mặt mà thôi."

"Cô ấy từ chối à?" Giọng Tess nghe vô cùng sửng sốt.

"Stormy trung thành với Armand," Nick bảo cô. "Cô ấy không bao giờ lừa dối ông ta. Có Chúa mới biết vì sao."

"Thế anh đã từng rủ rê những ai nữa?" Tess tiếp tục và Mitch xen vào cứu Nick.

"Nghe này, bất cứ anh chàng nào cũng sẽ thử hẹn hò với Stormy. Cô ấy đúng là một cô nàng trong mơ đấy."

"Thế cơ à?" Tess quay sang chồng. "Kể em nghe đi."

"Anh không cần phải kể." Nick nhẹ nhàng xoay cô lại và chỉ qua vai cô. "Cô ta kia. Cô nàng tóc đỏ ấy."

Stormy vừa mới lướt vào phòng, rục rờ trong bộ vest đen viền đăng ten. Tất cả đám đàn ông trong phòng đều quay về phía cô ta.

"Ồ," Tess nói. "Em hiểu rồi."

"Anh quen cô ta trong phiên tòa." Nick đặt tay lên vai Tess, miệng anh ghé sát tai cô, nhưng Mitch vẫn có thể nghe được những gì anh nói. "Nói thật với em, chẳng có nhiều thứ để nói đâu. Cô ta rất ổn, nhưng..."

"Khả năng chú ý của cô ta chỉ như một con ruồi giấm," Mitch kết câu giúp bạn. "Tớ có cảm giác rằng cô ta đã phải rất khó khăn mới nhớ ra được chuyện đau buồn."

"Chà, cô ta không phải là người duy nhất," Tess nói. "Lẽ ra Mae nên thuê những kẻ khóc mướn chuyên nghiệp cho màn kịch này."

"Tôi đã nghĩ đến chuyện đó." Mae lên tiếng làm tất cả bọn họ nhảy dựng lên.

"Đừng có rình mò người khác như thế, Mabel," Mitch nói. "Thế là thô lỗ đấy."

Mae khoanh tay ngang ngực. "Tôi không rình mò, mà là đi lại. Nếu như anh không chảy dãi ra vì Stormy thì anh đã thấy tôi đang đi đến từ cách đây cả dặm ấy chứ."

"Tôi không chảy dãi," Mitch tỏ ra đĩnh đạc. "Tôi đang quan sát."

"Anh chuyên nghiệp quá đi." Mae quay sang vợ chồng nhà Jamieson đang nhìn hai người họ với vẻ thích thú. "Mọi người đã được giới thiệu với nhau rồi chứ?"

"Dĩ nhiên rồi," Nick nói trước khi Tess kịp mở miệng. "Chúng tôi đã biết Mitch Peatwick nhiều năm rồi."

"Ai cơ?" Tess hỏi lại.

"Peat-wick," Nick lặp lại, nhấn mạnh các âm tiết.

"Phải rồi," Tess nói.

Mae chớp mắt. "Mọi người biết nhau ra sao?"

Nick khựng lại. "Ừ, kể cho cô ấy nghe đi Mitch."

"Tôi từng làm vài việc cho Nick," Mitch nói, tự hỏi làm thế nào Nick có thể nổi danh là luật sư nhanh nhậy nhất trong thành phố nếu như cậu ta không thể nghĩ ra được lý do nào mau chóng hơn.

"Phải đấy," Nick xác nhận.

Mae lắc đầu với Mitch. "Nếu anh nghĩ rằng tôi tin điều đó, nghĩa là anh chưa biết tôi rồi."

"Tôi biết rất nhiều về cô." Mitch hất đầu về phía June lúc này đang rút lui với chiếc khay trống. "Tôi nhận ra June đang mặc quần áo của bà ấy, chứ không phải cô."

Mae phẩy tay. "Đôi khi chúng tôi mặc đồ chung."

"Tôi cũng nhận thấy bộ đồ đó vừa với bà ấy."

Tess xen ngang. "Thế chính xác thì hai người quen nhau bao lâu rồi?"

"Ba ngày đầy những trò hay ho." Mae bảo với Tess.

"Không đùa chứ," Tess kêu lên.

"Ôi không." Mae nhìn qua Tess, và tất cả bọn họ quay lại nhìn theo ánh mắt của cô.

Một người đàn bà tóc vàng cao gầy, người khô đét như một bộ xương khoác trên người bộ đồ nhiều màu đen đang tạo dáng ở ngưỡng cửa. Bà ta trông như xác chết di động với mái tóc xù bông.

"Đó là Barbara," Mae nói khi cô bước qua Mitch.

Nick bước tới dựa vào tủ buýt phê bên cạnh Mitch. "Chuyện này sẽ hay đây. Nhân đây, cậu lấy đâu ra thứ đồ uống này thế?"

"Cầm ly của tôi đi." Mitch đưa nó cho cậu ta. "Ai đó phải chặn Stormy lại." Anh bước đi, theo sát phía sau Mae.

"Barbara, thật vui khi được gặp bà," Mae lầm bầm trong miệng, cố để mắt đến Stormy.

"Vào một thời điểm tồi tệ như thế này," Barbara nhắc nhở cô, rồi chìa gò má bự phẩn cho Mae.

Mae trao cho bà ta một nụ hôn gió, điều đó dường như làm bà ta hài lòng, và rồi cô liếc nhanh ra sau đúng lúc nhìn thấy Mitch đang hướng Stormy đi về phía đối diện. Mitch tỏ vẻ khổ sở cũng như tỏ ra kiên quyết, một chàng hiệp sĩ với chiếc cà vạt thực sự kinh khủng, và cô cảm thấy một cơn sóng cảm xúc dành cho anh cuộn trào trong mình.

"Chuyện tồi tệ như thế đấy," Barbara vẫn đang lải nhải. "Chúng tôi chỉ vừa mới kết hôn được hơn một tuần."

"Hẳn là chuyện đó nghe không thực chút nào." Mae vỗ về bà ta, không nói thêm rằng nó cũng có vẻ không thực với tôi.

"À, về luật pháp thì nó có thực đấy." Mắt Barbara đảo một lượt quanh các thứ trong phòng. "Đồ đạc của tôi sẽ bắt đầu chuyển đến vào thứ Hai này."

"Đồ đạc?" Mae lặp lại. "Đồ đạc gì?"

"Đồ nội thất và các thứ khác của tôi." Mắt Barbara nheo nheo lại. "Tôi sẽ chuyển về đây, dĩ nhiên rồi."

"Dĩ nhiên." Mae cố gắng định thần lại. "Vì sao thế?"

"Vì đây là nhà của Armand." Giọng Barbara sắc lẹm. "Ông ấy sẽ muốn tôi ở đây."

Mae nén xuống sự thôi thúc muốn chỉ ra rằng Armand đã chết và ngay cả nếu ông ta đang chứng kiến họ bây giờ, thì hẳn ông ta cũng chẳng thêm quan tâm quái gì đến việc bà ta sẽ sống ở đâu. Những mối quan tâm của Armand vốn luôn chỉ tập trung độc nhất vào ông ta. Nếu như có kiếp sau, Armand sẽ chỉ xem xét đến những khả năng thu hồi lợi nhuận trong kiếp đó, chứ cũng chẳng thêm đoái hoài gì đến bà vợ goá của mình. Và giờ sau khi đã trải qua vài phút với Barbara, Mae không chắc vì sao khi còn sống ông ta lại muốn có bà ta quanh quẩn bên cạnh. Dĩ nhiên là bà ta mang họ Ross thật đấy. Một dòng dõi lắm tiền nhiều của. Y như chuyện Armand muốn kiếm được một người vợ với danh hiệu tương xứng gắn sau mông. Stormy tội nghiệp nghe quá thông dụng, trong khi Barbara lại là nhãn hiệu riêng.

Giọng Barbara cắt ngang dòng suy tưởng của cô. "Chuyện này sẽ không thành vấn đề chứ, Mae?"

"Dĩ nhiên là không." Mae mỉm cười tươi tắn với bà ta. "Tôi sẽ chỉ phải báo cho June và Harold biết là bà sẽ chuyển đến."

"Tốt. Và nhân tiện đó báo luôn là họ có hai tuần để chuyển đi." Mắt Barbara lại đảo quanh phòng lần nữa. "Tôi có người giúp việc riêng của tôi."

Mae nghiêng rằng lại để không nói với bà ta là bà ta có thể làm gì với người giúp việc của mình. "Thật ra thì, Barbara này, đó sẽ là ý kiến rất dở cho xem. Chúng ta sẽ nói về chuyện này sau, còn lúc này, tôi sẽ không nhắc đến hai tuần đó làm gì."

Barbara định mở miệng, nhưng Mae đã nắm lấy cánh tay bà ta và dẫn bà ta về phía trước căn phòng. "Dù sao thì đây cũng là lễ tang, không phải

là cuộc thảo luận về tài sản của Armand. Giờ chúng ta phải tưởng nhớ ông ấy. Điều này làm tôi nhớ ra, ông Claud sẽ muốn gặp bà đấy." Cô mỉm cười lạnh nhạt với Barbara, không thêm vào để tìm ra xem có thật là bà đã kết hôn với anh trai ông ấy không. Cứ để Claud xử lý chuyện đó.

"Chúng ta giờ là chị em rồi, Claud à." Barbara chìa tay cho ông già.

"Chào Barbara," Claud nói, rồi nắm lấy tay bà ta trong một phần nghìn giây trước khi thả ra.

"Tôi biết là chú sẽ vui mừng khi biết rằng tôi sắp chuyển về đây," Barbara nói tiếp, như thể đồ Mae dám phản đối. "Đó là những gì mà Armand hẳn sẽ mong muốn."

Claud nhìn Mae. "Bác sẽ lo liệu chuyện đó."

"Bà ấy dự định sa thải Harold và June," Mae nói. "Cháu đã gợi ý rằng chuyện đó sẽ dở tệ."

"Chà, thật thế, Mae à." Barbara khinh khỉnh nhìn xuống Mae.

"Harold và June sẽ ở lại." Claud tuyên bố dứt khoát.

"Tôi không thấy có lý do gì..."

Giọng Claud cắt ngang Barbara. "Vì đó là những gì Mae muốn. Một nửa giá trị tài sản trong ngôi nhà này là của bà. Chúng tôi sẽ tìm ra biện pháp đền bù tài chính hợp lý."

"Tôi không cần tiền." Barbara làm như thể tiền là một cái gì đó dư thừa. "Tôi muốn sống trong nhà của Armand, như ông ấy đã dự định."

"Tốt thôi, tôi sẽ lấy tiền." Mae nói.

Ánh mắt Claud lướt qua Mae. "Đó là những gì cháu muốn à?"

"Cháu không thích ngôi nhà này. Harold, June và cháu sẽ hạnh phúc hơn ở một nơi khác."

Ánh mắt Claud quét sang Barbara. "Tôi sẽ thương lượng việc mua bán."

"Tôi không muốn mua cái gì cả." Barbara nghe như đã giận điên lên. "Tôi là vợ góa của Armand. Tôi không phải mua bất kỳ thứ gì hết."

"Tôi bỏ lỡ chuyện gì đó hay ho, đúng không?" Mitch thì thầm bên tai Mae, và cô nhảy dựng lên ngạc nhiên khi hơi thở của anh làm cổ cô nhón nhột.

"Stormy đâu?" Cô thì thào hỏi lại.

"Một bộ mặt nào đó với một bộ vest đắt tiền đến và cướp cô ấy khỏi tay tôi rồi." Mitch cười toe với cô. "Tôi rất vui, suýt nữa thì tôi đã boa anh ta."

"Và đây là ai?" Giọng Barbara nghe không có vẻ gì là buồn cười.

Mitch quay sang Barbara, và từ cách anh nhìn bà ta Mae có thể nói rằng ngay lập tức anh đã nhìn thấu tâm can người đối diện. Anh bắt tay bà ta và lắc lắc. "Mitchell Peatwick. Chia buồn với mất mát của bà. Chính xác là bà kết hôn với Armand khi nào?"

"Một tuần trước, vào thứ Hai ở Barbados." Barbara máy móc trả lời trong lúc rút tay lại. "Tôi không nghĩ là tôi đã có hân hạnh được gặp cậu trước đây."

"Đúng thế," Mitch đồng ý. "Thế sao ông ta lại quay về vào thứ Sáu trong thời gian tuần trăng mật?"

Mũi Barbara như xì khói. "Nói thật nhé, cậu Peatwick, tôi không thấy chuyện này có liên quan gì đến cậu."

Mitch tươi cười với bà ta. "Ồ, có liên quan đến tôi chứ. Mabel thuê tôi điều tra kẻ đã giết ông ta, vì thế mọi hành động của ông ta trong tuần trước khi ông ta chết rõ ràng là chuyện của tôi rồi."

"Giết ông ấy?" Barbara sững người. "Ông ấy không bị giết."

Mitch chỉ mỉm cười. "Nói thử xem, bà không đọc nhật ký gần đây của ông ta , đúng không?"

"Ồ, nhìn kìa, ông Gio đến." Mae kêu lên sung sướng, Mitch quay đầu ngoác quanh và hỏi. "Ở đâu?" rồi cô kéo tay áo anh, kéo anh về phía cửa dẫn ra hành lang. "Đi nào."

"Rất vui vì được gặp bà," Mitch với lại chào Barbara. "Đúng là một con cá hồi," anh nói với Mae ngay khi họ đã ở trong hành lang, ra khỏi tầm nghe trộm. "Gio ở ngoài đó thật à?"

"Thật, chỗ cánh cửa kiểu Pháp cùng với Carlo. Quên họ đi. Barbara mới là vấn đề. Bà ta đang dự định chuyển đến đây đồng thời sa thải Harold và June."

Mitch nhăn mặt trước cái ý định đó. "Tôi sẽ không mong là có bà ta ở chung chút nào. Có lẽ vì thế mà Armand chết. Ông ta không chịu được ý nghĩ sẽ sống chung với bà ta."

"Tại sao ông ấy phải cưới bà ta chứ?" Mae dựa vào anh một lát, cảm thấy mệt mỏi vì lại có thêm một rắc rối ngoài mong đợi nữa, và cô thấy thoải mái khi anh vòng tay ôm cô. "Giờ thì tôi lại phải chiến đấu với cả bà ta nữa." Mitch đem lại cảm giác thật dễ chịu, thật vững chãi, thật ấm áp bên cạnh làm cô nép gần vào anh hơn và nhắm mắt lại.

"Cô không đơn độc ở đây, Mabel à." Giọng Mitch có vẻ khàn hơn bình thường và cô cảm thấy vòng tay anh chặt hơn quanh người cô. "Cô đã thuê tôi, nhớ không? Chúng ta sẽ nghĩ ra cách nào đó."

Mae chớp mắt. "Chúng ta?"

"Ừ. Cô và tôi."

Anh mỉm cười với cô, và Mae nuốt xuống. "Tôi thích anh," cô nói. "Tôi rất thích anh."

Nụ cười của Mitch nhạt đi. "Tôi cũng thích cô. Cô ổn chứ?"

"Sao cơ?"

"À, thường thì cô sẽ bảo tôi rằng tôi thật bất tài đến thế nào. Tôi thấy không quen với con người này của cô."

"Mae?"

Cô quay phắt lại, giật nảy mình và thấy Dalton đang đứng trên ngưỡng cửa, là lượt hoàn hảo và đẹp trai cân xứng như thường lệ, hình mẫu điển hình của một trang bìa GQ^[4]. Sự tương phản giữa anh ta và Mitch không thể nào lớn hơn lúc này.

Cô chưa bao giờ cảm kích Mitch hơn thế.

"Mae, anh cần nói chuyện với em." Dalton mỉm cười khi ánh mắt anh ta lướt nhanh qua Mitch, hiển nhiên là gạt bỏ anh như một thứ vụn vặt.

"Chúng ta có thể nói chuyện riêng một lúc chứ?"

Mitch siết chặt hơn vòng tay quanh người Mae. "Không." Anh quắc mắt nhìn xuống cô. "Đầu tiên là Carlo, sau đó là Nick, giờ lại đến cái xác thối này. Cô không quen gã xấu trai nào cả à?"

"Cái xác?" Mae chớp mắt nhìn anh.

"Tôi đã lượn lờ quanh Harold quá lâu. Đây là bộ mặt đã cuõm mất Stormy. Chúng ta có biết anh ta không?"

"Mitch Peatwick, Dalton Briggs." Mae ngoan ngoãn giới thiệu.

Mitch lắc đầu kinh ngạc. "Vậy ra đây là Dalton đàn độn."

"Cái gì?" Dalton nói, giọng anh ta rõ là muốn bác lại.

"Phải." Mae trả lời.

"Cô thực sự đã kết hôn với anh ta."

"Lúc đó tôi còn trẻ," Mae nói.

"Anh là ai?" Dalton hỏi Mitch, đến lúc này anh ta mới thực sự nhìn anh.

"Đi chỗ khác đi," Mitch nói với anh ta. "Với năm trăm nghìn đó thì anh phải biến mất mãi mãi chứ."

Dalton đỏ mặt, "Tôi không biết anh là gã quái quỷ nào, nhưng..."

"Không phải lúc này, Dalton." Mae bước ra khỏi vòng tay của Mitch và quay trở lại phòng ăn để thoát khỏi cơn khủng hoảng mới này, cho dù nó là gì đi chăng nữa. "Tôi đang có một ngôi nhà đầy ắp người đến tham dự lễ tang. Tôi không thể nói gì với anh lúc này."

"Chúng ta cần nói chuyện." Dalton nắm lấy tay cô khi cô đi ngang qua anh ta. "Anh có thể ở lại sau khi..."

Mitch siết chặt tay kia của cô. "Không, quên chuyện đó đi."

"Nghe này anh kia," Dalton lên tiếng.

"Tối mai," Mae mệt mỏi nói. "Hãy ghé qua lúc sáu giờ tối mai. Tôi sẽ nói chuyện với anh sau khi tất cả những chuyện này xong xuôi."

"Đó là ý kiến tồi," Mitch bảo cô.

"Anh sẽ gặp em tối mai," Dalton nói chắc như đinh đóng cột, trừng mắt nhìn Mitch. "Một mình."

"Đó thực sự là ý kiến tồi." Mitch nói.

Mae mở miệng định trả lời anh nhưng rồi dừng lại khi thấy Stormy lả lướt bước ra ngoài hành lang, mắt cô ta dán dính vào Mitch.

"Chào Mitch, anh thế nào?" Cô ta nói, và Mae thả tay Mitch ra.

"Tôi ổn," anh nhẹ nhàng nói với cô ta. "Cô ổn chứ?"

"Ồ vâng, giờ tôi sẽ về nhà với Dalton." Cô ta mỉm cười với anh. "Nhưng tôi cũng muốn anh đến thăm tôi. Anh biết tôi ở đâu rồi chứ?"

"Tôi sẽ tìm ra," Mitch hứa hẹn.

Stormy kéo tay áo Dalton. "Tôi đã sẵn sàng về rồi. Tôi không thích ở đây."

"Được rồi." Tay Dalton úp lên tay cô nàng. "Anh sẽ đến gặp em vào tối mai nhé Mae."

"Tốt."

Mae muốn tất cả mọi người biến đi. Đặc biệt là Stormy. Tất cả mọi người trừ Mitch. Đám người còn lại ở đây có thể biến mất trước mắt cô, và cô sẽ rất biết ơn miễn là chừng nào vẫn còn có thể bám chặt vào Mitch.

"Tôi nghĩ tôi nên có mặt cùng với cô vào tối mai," Mitch nói ngay khi cặp đôi kia biến mất.

"Có chuyện gì với anh và Stormy thế?" Mae hỏi, trong lòng không muốn tranh cãi về Dalton. "Anh đã nhận nuôi cô ta à?"

"Tôi nghĩ đó là điều mà cô ta đang cần, một ông bố." Mitch dựa vào tường và quan sát cô. "Cô ta không như cô. Cô ta muốn ai đó quyết định mọi việc cho mình."

Mae dừng lại. "Điều gì làm anh nghĩ là tôi không cần điều đó?"

"Cái cách mà trông cô như kẻ sát nhân khi có ai cố làm điều đó." Mitch với tay chạm vào má cô. "Cô có vẻ mệt mỏi đấy Mabel. Sao cô không lên

nhà và chớp mắt một lát? Tôi sẽ bảo với mọi người là cô quá kiệt sức vì đau buồn."

Chớp mắt nghe có vẻ thật tuyệt. Mae khao khát nghĩ đến chiếc giường lớn màu trắng của cô trên tầng, và rồi cô khao khát nghĩ đến Mitch ở trên chiếc giường đó với cô. Đó thậm chí còn không phải là một ý nghĩ gì trần tục; cô chỉ muốn anh ôm cô. Cô cố gắng không nấn ná lâu với cái ý nghĩ đó bởi vì nếu cô làm thế thì nó sẽ trở nên trần tục và điều đó sẽ chẳng bao giờ giúp được cô. Điều cuối cùng mà cô cần là những suy nghĩ trần tục với một kẻ thích lấp đặt ống dẫn và khai phá miền Tây.

Một gã đàn ông to xác.

Cô trừng mắt nhìn anh.

"Sao thế?" Anh chớp mắt nhìn cô, ngạc nhiên. "Tôi đã nói gì à?"

"Không có gì," Mae xoa xoa tay lên trán. "Tôi đang có một ngày khó khăn. Đi thôi. Hãy làm cho xong cái tang lễ này để mọi người còn ra về." Cô quay trở lại phòng ăn.

"Được thôi," Mitch nói khi họ nhập hội cùng một đám những người đến chia buồn trông có vẻ chán ngắt. "Nhưng nói thật là cô không nên gặp Dalton một mình. Sẽ tệ lắm đấy."

"Vì sao?" Mae tiến sâu hơn vào trong đám đông, không thực sự lắng nghe câu trả lời của anh. Đã đến lúc diễn cho xong cái màn kịch này, giới thiệu vài người nói những lời dối trá ngọt ngào về Armand và rồi tổng cổ tất cả bọn họ ra khỏi nhà cô.

Hay là nhà Barbara đây?

"Cô sẽ bỏ lỡ thứ gì đó." Mitch vẫn đang nói trong khi bám theo cô. "Anh ta có thể hé lộ chút đầu mối gì đó, và cô sẽ bỏ lỡ mất."

"Tôi sẽ không thế đâu." Mae dừng lại và liếc nhìn quanh đám đông. "Anh có thấy mục sư đâu không? Ông ta sẽ phát biểu đầu tiên."

"Chắc chắn là tôi sẽ ở cùng cô ngày mai. Dalton - đừng có rình mò tôi như thế, mẹ kiếp. Thế là kém văn hóa."

"Tôi có rình mò đâu." Mae phản đối và quay lại phía anh, và rồi cô dừng lại.

Carlo đang đứng cạnh Mitch, thậm chí còn trông nguy hiểm hơn thường lệ. "Mày sẽ không ở cùng cô ấy tối mai," Carlo mở miệng.

"Đừng có nghĩ đến chuyện đó, Carlo," Mae nói. "Em đã thuê anh ta, và em muốn có anh ta. Tránh xa anh ta ra nào."

Mitch quắc mắt đáp trả Carlo. "Nếu anh muốn làm việc gì đó có ích thì đến táng cho con mụ goá kia một trận kìa. Mụ ta đang cố gắng tống Mae ra khỏi nhà đấy."

Carlo quay phắt sang Mae. "Đúng thế không?"

"Bác Claud sẽ giải quyết chuyện đó," Mae ngăn y lại.

Một người đàn ông mặc đồ đen xuất hiện trên bục kê ở cuối phòng và gõ gõ ngón tay lên đó trước khi Carlo có thể lên tiếng. "Mời tất cả các bạn cùng ngồi xuống, tôi đã được yêu cầu phát biểu vài lời về người quá cố. Rồi sau đó tất cả các bạn có thể chia sẻ suy nghĩ của mình với chúng tôi."

Mọi người tản về ghế của mình, đa số tỏ vẻ rõ mồn một là không có ý định chia sẻ suy nghĩ gì cả. Carlo quay lại với Gio và thì thầm vào tai ông ta. Mae ngồi nín lặng trong suốt bài phát biểu của mục sư, chỉ nhả mặt khi ông ta đọc tên Armand thành "Almond", một lỗi mà rõ ràng là Mitch cảm thấy vô cùng buồn cười qua cái cách vai anh rung lên. Rồi sau đó mục sư lùi lại và mời những người khác lên phát biểu. Mae trải qua một khoảnh khắc hoảng sợ là sẽ không có ai bước lên, và rồi Barbara đứng dậy và làm một cuộc diễu hành như một nữ hoàng lên phía trước.

"Armand Lewis là chồng tôi," bà ta mở đầu, chỉ dừng lại khi những tiếng rì rầm ngạc nhiên tràn ngập căn phòng. "Và tôi yêu ông ấy." Rồi bà ta khóc òa.

Mae nói, "Tôi cảm thấy không khỏe," rồi lên ra ngoài theo lối cửa bên hông.

Sau đó lễ tang diễn ra nhanh chóng. Như Mitch nhận thấy, không ai có thể đuổi khách nhanh như Barbara Ross. Hầu hết mọi người đều nói những

câu chia buồn mơ mơ hồ hồ rồi chuồn nhanh ra phía cửa trước, nhưng Tess Jamieson là người giúp ích nhiều nhất. "Nếu tất cả những chuyện này bắt đầu ngấm vào cô," Tess nói với Mae, "thì cứ gọi cho tôi. Chúng ta sẽ thuê băng về xem và cùng ăn kem với nhau."

"Nghe tuyệt quá." Mae quay sang Nick để chào tạm biệt, liền nghe được anh ta nói với Mitch, "Cậu phải nói với Newton hộ tớ nhé. Cậu ta sẽ không để tớ mua cổ phần của cái mỏ thiếc ở Bolivia này đâu."

"Mỏ thiếc á?" Mắt Mae chuyển sang Mitch. "Anh biết gì về mỏ thiếc?"

"Chính xác là biết nhiều như Nick, nghĩa là không biết gì." Mitch trừng mắt nhìn Nick. "Đó là lý do vì sao cậu ấy nên nghe Newton. Mỏ thiếc. Trưởng thành đi Jamieson."

"Newton là ai?" Mae hỏi. "Có chuyện gì đang xảy ra thế?"

"Newton là một người bạn chung," Mitch trả lời. "Và Nick đang chuẩn bị về."

"Tạm biệt." Nick kéo Tess theo mình và bước ra khỏi cửa. "Đừng có làm như thế nữa đấy."

Tess cười vang và quay lại hôn gió Mitch.

"Mỏ thiếc ư?" Mae hỏi lần nữa, nhưng cô còn phải chào tạm biệt nhiều người nữa, và khi tất cả khách khứa đã ra về, Claud yêu cầu cô cùng tham gia cuộc thảo luận về tài sản của Armand ở trong thư viện cùng với Barbara và luật sư của Armand.

"Anh có thể về," Claud nói với Mitch, và Mitch nhìn Mae.

"Về hay ở?" Anh hỏi cô. "Tuỳ ý cô."

Mae nghĩ đến Claud, Barbara và tay luật sư. "Ờ. Tôi biết điều này nằm ngoài nghĩa vụ của anh nhưng..."

"Bất cứ điều gì cô muốn, thưa sếp." Mitch nắm lấy cánh tay cô. "Giờ hãy vào nghe xem luật sư nói gì."

"Không cần thiết có anh ta." Claud nói, nhưng Mae chỉ lắc đầu và dẫn cả hai người họ vào thư viện.

"Bản di chúc được lập trước khi Armand kết hôn," tay luật sư mở đầu. "Nhưng theo luật Ohio..."

Giọng ông ta đều đều, và Mitch không để ý đến ông ta, thay vào đó anh chăm chú nhìn Mae. Cô trông có vẻ mệt mỏi. Dĩ nhiên đây là một buổi chiều tồi tệ, nhưng còn hơn thế nữa. Cho dù là chuyện gì thì những gì đang xảy ra với cô đều đang trở nên tồi tệ hơn. Và anh không một giây phút nào tin rằng đó là vì cái chết của Armand. Cô đang lo lắng chuyện gì đó, và theo một suy đoán, chuyện gì đó chính là về tiền bạc. Cho dù có chuyện gì khác xảy ra đi chăng nữa, cô vẫn tin rằng cô phải chăm sóc Harold và June. Và cô cần tiền để làm điều đó, và tài sản của Armand thì cứ biến mất trước mắt cô, một số bị Armand cuồn mất trước khi ông ta chết, nửa còn lại giờ lại bị người đàn bà tham lam Hoa tháng Năm với mái tóc ni lông này phồng tay trên.

Điều đó có nghĩa là anh sẽ phải tìm ra điều gì đã xảy ra với những món đồ mà Armand đã lấy mất.

Điều đó hẳn cũng có nghĩa là anh sẽ phải tìm cho ra cuốn nhật ký.

Mitch nhếch mép. Rốt cuộc thì Mae Belle sẽ đạt được những gì mà cô muốn.

Tay luật sư tiếp tục đều đều. "...và vì thế, di chúc sẽ vẫn có hiệu lực, với một nửa tài sản được trao cho người vợ góa, nửa còn lại sẽ được phân chia theo di chúc. Những điều khoản đó như sau," tay luật sư hắng giọng ra vẻ quan trọng. "Năm mươi nghìn đô la mỗi người cho June Peace và Harold Tennyson."

"Thật lố bịch," Barbara nói.

"Bà nói đúng," Mae đáp trả. "Lẽ ra phải gấp mười lần như thế."

"Một nửa số cổ phần trao cho Claud Lewis," tay luật sư tiếp tục. "Và phần tài sản còn lại dành cho Mae Belle Sullivan." Ông ta liếc nhìn tất cả mọi người qua cặp kính. "Khá là rõ ràng. Tuy nhiên, có rắc rối ở đây."

Mắt Claud nhấp nháy. "Rắc rối ư?"

Tay luật sư lại hắng giọng. "Dĩ nhiên chúng tôi vẫn đang điều tra, nhưng về phía ngân hàng với tư cách là người thực thi và tôi..."

Giọng ông ta lại lạc hẳn đi và Mitch ngồi thẳng dậy, vẻ hứng thú. Đây là một tay luật sư không may đây mà.

"Thực ra mà nói, không có vẻ gì là có một gia tài cả." Tay luật sư nói.

"Cái gì?" Mae hỏi, và tay luật sư trông có vẻ khỗ sở.

"Theo như những gì chúng tôi có thể xác định được," ông ta nói với cô bằng giọng buồn bã. "Tài sản duy nhất mà ông Lewis sở hữu là căn nhà này và những gì ở trong đó."

Claud vẫn yên lặng. Mae hít một hơi thật sâu và rồi không nói gì. Nhưng Barbara phản ứng ngay lập tức. "Tôi không thể tin được. Armand là một người giàu có. Ông ấy có cổ phần, các khoản đầu tư..." Bà ta quay sang Claud. "Chắc chắn chú phải biết..."

"Tôi đã mua toàn bộ những khoản nợ và cổ phiếu mang tên Lewis. Tôi không biết gì về những tài sản khác của Armand." Claud đứng dậy và nhìn xuống Mae. "Cháu đừng có nhúng vào chuyện này. Cháu, Harold và June sẽ được chăm sóc." Ông ta gật đầu với luật sư và Barbara, rồi quay người bỏ đi.

Mae ngả người ra ghế và lấy tay che mắt.

"Tôi muốn căn nhà này và toàn bộ đồ đạc được định giá vào thứ Hai." Barbara tuyên bố với tay luật sư.

"Cô Sullivan?" Tay luật sư hỏi thậm chí còn tỏ ra khỗ sở hơn nữa, và Mae phẩy tay với ông ta.

"Cứ làm đi, tôi không quan tâm."

"Cô chẳng có gì để nói về chuyện đó cả," Barbara quạt lại.

"Đủ rồi đấy." Mitch đứng dậy. "Hôm nay là một ngày dài và Mae đã rất mệt. Các vị có thể bàn tiếp chuyện này vào thứ Hai."

"Tôi sẽ bàn ngay bây giờ," Barbara nói. "Tôi muốn..."

"Về nhà đi," Mitch nói, giọng anh kiên quyết và thản nhiên đến mức ngay cả Mae cũng phải nhìn lên. "Ngay bây giờ."

Barbara há hốc miệng và rồi hẳn là đã cân nhắc thiệt hơn về chuyện đó. Bà ta nhặt nhanh các thứ của mình rồi ngúng nguẩy bỏ ra khỏi thư viện, theo sau là tay luật sư mà thực tế là ông ta đã chạy qua mặt bà ta để biến mất.

"Một nửa giá trị căn nhà và đồ đạc trong đó." Mae lắc đầu và nuốt xuống. "Như thế không đủ. Từng đó có thể nuôi được họ trong vòng bốn hay năm năm, nhưng không nuôi được hết cả đời. Họ cần có đủ cho khoản trợ cấp hàng năm. Tôi phải tìm ra cách ..."

Mitch ngồi xuống cạnh cô và vòng tay quanh người cô, lo lắng khi thấy giọng cô run run, thậm chí rửa tay vịn của chiếc ghế tựa ngăn giữa họ. "Vậy thì chúng ta sẽ tìm ra cách. Để mai tính. Tối nay chúng ta sẽ nói về chuyện khác. Lúc này hãy quên tất cả những chuyện đó đi. Giọng cô nghe như thể cô sắp vỡ vụn đến nơi rồi ấy."

Bob sầm soi họ qua ngưỡng cửa và rồi đứng đình bước vào phòng.

"Anh biết không, tôi thực sự không muốn nghĩ nhiều đến bất cứ điều gì nữa." Giọng Mae chất chứa vẻ mệt mỏi.

"Vậy chúng ta sẽ nói những thứ vô thưởng vô phạt. Kể tôi nghe về Bob đi."

"Về Bob à?" Mae mỉm cười, thoải mái tựa người vào anh, và anh nhắm mắt lại trong giây lát tận hưởng sự êm ái dễ chịu từ người cô. "Cũng không có gì nhiều về Bob để mà kể."

"Cứ kể những gì có thể."

"Tôi tìm thấy Bob bảy năm trước và mang nó về nhà nuôi." Mae với xuống nghịch tai con chó, làm nó mê ly, và Mitch cảm thấy có chút ghen tị. Không ổn tí nào. Ghen tị với một con chó không phải là một dấu hiệu tốt. "Armand ghét nó," Mae tiếp tục trong lúc vẫn vuốt ve con chó. "Nhưng lúc đó tôi đã hai bảy tuổi và không dễ bị bắt nạt như hồi tôi còn bé, vì thế Bob được ở lại."

"Lúc còn nhỏ tôi có nuôi một con chó." Mitch ngấm ánh sáng lấp lánh khoe ra nửa tóc xoắn sẫm trên cái đầu đang cúi xuống của cô. "Một con chó

săn. Dĩ nhiên là nó thông minh hơn Bob. Thậm chí mấy cái ghế này còn thông minh hơn Bob."

"Lúc còn nhỏ tôi cũng có một con chó." Nụ cười của Mae héo đi khi cô ngồi thẳng dậy. "Tôi tìm thấy nó trên đường đi học về. Nó gầy nhom và đói, thế là tôi đem nó về nhà, rồi June cho nó ăn, và chúng tôi tắm cho nó. Nó rất xinh, và chúng tôi gọi nó là George."

"Nó là loại chó gì?"

"Tất cả. Loại tôi thích. Nhưng George không thuần giống, vì thế khi Armand về nhà, ông ấy gửi nó đến trạm nhốt súc vật."

"Cái gì?" Mitch thắt chặt vòng tay quanh cô. "Lão già khốn kiếp."

"Tôi đã cực kỳ đau khổ," Mae tiếp tục, tay vẫn chơi đùa với tai của Bob trong khi lại ngả người dựa vào Mitch. "Nhưng Armand không đồng ý quay lại đón George về. Thế là June đã gọi cho bác Gio vì tôi không chịu nín khóc, Gio bảo, 'Bảo nó là tôi sẽ giải quyết chuyện này,' và June nói lại với tôi thế, nhưng tôi vẫn cứ khóc mãi cho đến lúc ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau June đưa tôi đến nhà bác Gio, và George đã ở đó, bác Gio hứa với tôi nó sẽ ở đó mãi mãi. Sau đó, tôi đến đó ăn tối vào mỗi Chủ nhật và chơi đùa với George." Mae ngẩng lên nhìn anh, mắt cô ngời sáng. "Đó chính là lý do vì sao tôi không tin là bác Gio của tôi có bao giờ làm đau ai đó, và vì sao tôi vẫn đến đó ăn tối mỗi Chủ nhật mặc dù George đã chết mười hai năm về trước, vì sao tôi ghét bác Armand, và vì sao tôi không cảm thấy đau buồn khi ông ấy mất."

Mitch kéo cô ra khỏi chiếc ghế tựa và ôm cô vào lòng, giữ cô thật gần, má anh tựa lên tóc cô, trong lúc đó cô vùi mặt vào vai anh. "Tất cả mọi việc sẽ ổn thôi," anh thì thầm.

"Tôi biết," Mae nói trong tiếng nấc nghẹn ngào. "Tôi biết. Tôi chỉ quá mệt mỏi."

"Và có lẽ tôi đã sai về Gio," Mitch nói tiếp, nhắm mắt lại lần nữa trong lúc ôm cô. "Nhưng ông anh họ Carlo của cô thì vẫn là đồ bỏ đi."

Cô bật cười trên vai anh, và anh thả lỏng người nhẹ nhõm. Thế nhưng cô vẫn còn căng thẳng lúc anh phải rời nhà cô.

Anh thực sự ghét phải rời xa cô.

Chú thích:

[1] Frank Lloyd Wright: (1867-1959): là một kiến trúc sư nổi tiếng có nhiều ảnh hưởng nhất trong nửa đầu thế kỷ 20, và cũng ảnh hưởng đến cả nền kiến trúc và xây dựng Mỹ sau này.

[2] Tinker Bell là một nhân vật trong bộ phim hoạt hình cổ tích cùng tên của Walt Disney, được sinh ra từ tiếng cười đầu tiên của đứa trẻ. Trong khi Donald Trump là ông trùm tài phiệt tỷ phú của Mỹ.

[3] Junior League: là tổ chức về giáo dục và từ thiện của phụ nữ nhằm mục đích phát triển cộng đồng của họ thông qua tình nguyện và xây dựng kỹ năng lãnh đạo công dân của các thành viên nhờ vào việc huấn luyện. Các tổ chức này trải rộng khắp nước Mỹ, Canada, Vương quốc Anh và Mexico.

[4] GQ: một tạp chí dành riêng cho đàn ông.

Chương 6

"Chỗ này thật tuyệt," Stormy nói với Mae ngày hôm sau. Cô ta thích thú nhìn quanh đám đông đang bình thản dùng bữa trưa tại Levee. "Lúc nào ngồi ở đây, tôi cũng luôn cảm thấy mình thật giàu có." Cô ta mặc một chiếc váy màu xanh nước biển có quai chun vắt ngang vai làm cô ta trông vừa kín đáo, vừa quyến rũ, vừa tinh tế lại vừa đẹp mê hồn. Mae thì mặc một chiếc váy mùa hè in hoa khác của mình, chiếc này màu hồng, biết rằng dù cô có mặc cái gì đi nữa cũng chẳng quan trọng. Cô sẽ trở nên vô hình chừng nào còn ngồi cạnh Stormy. "Cô có thấy mình giàu có khi ở đây không?" Stormy hỏi cô.

"Không. Nơi này luôn nhắc tôi nhớ ra mình nghèo đến thế nào." Mae mệt mỏi liếc qua thực đơn. "Tôi dùng một suất salad nhỏ." Cô nói với tay hầu bàn lớn vốn cạnh đó.

"Tôm hùm." Stormy cười thật tươi với anh ta. "Tôi yêu tôm hùm."

Tay hầu bàn cũng cười rạng rỡ đáp lại và rồi quay đi, Mae nhẩm tính nhanh xem bữa ăn này sẽ làm tình hình tài chính của cô què quặt đến mức nào.

"Armand không đưa tôi đến đây nhiều." Nụ cười của Stormy nhạt đi, và hai mắt cô nàng lại bùng lên với những giọt nước mắt chớm dâng. "Anh ấy thích chỉ có hai chúng tôi ở nhà."

Ông ta thích rẻ, Mae thầm chỉnh lại, nhưng tất cả những gì cô thốt ra miệng là, "Thế hẳn là lãng mạn lắm."

"Tôi thích thế này hơn." Stormy nhìn quanh và bắt đầu mỉm cười trở lại. "Tuần này Dalton đưa tôi đến đây ba lần rồi."

"Vậy là cô đang qua lại với Dalton," Mae nói, cố gắng lái câu chuyện ra xa chủ đề về Armand và nước mắt. "Thật hay quá."

Stormy hơi chồm về trước. "Cô không thấy phiền, đúng không?"

"Phiền gì? Chuyện cô qua lại với Dalton à?" Mae bật cười. "Ồn Chúa, không. Cứ tự nhiên đi."

"À, anh ấy là chồng cũ của cô," Stormy gợi ý. "Tôi nghĩ có thể..."

"Cứ tóm lấy anh ta cùng với lời chúc phúc của tôi," Mae nói một cách kiên quyết. "Dalton đã hoàn toàn ra khỏi đời tôi rồi."

Stormy tựa cằm lên tay và quan sát Mae. "Thế Mitch thì sao?"

"Mitch thì sao?" Mae lặp lại, đột nhiên không còn thấy cuộc đối thoại buồn cười nữa.

"Cô đang hẹn hò với anh ta à?"

"Không." Mae cầm lấy một chiếc bánh mì que và cắn một miếng. "Tôi đang thuê anh ta," cô nói trong khi nuốt miếng bánh. "Chỉ thế thôi."

"Bởi vì tôi nghĩ anh ấy thật quyến rũ." Stormy lại thả ánh mắt lang thang quanh phòng một lần nữa. "Tôi không biết vì sao. Anh ấy không đẹp trai lắm. Dalton mới đẹp trai."

"Cứ hẹn hò với cả hai và tìm ra sự khác biệt." Mae cố giữ giọng không tỏ ra bức bối. Chuyện Stormy có hứng thú với Mitch là một chuyện tốt bởi vì không thể tránh được chuyện đáp lại là Mitch sẽ có hứng thú với Stormy. Điều đó có nghĩa là cô sẽ không phải lo lắng về những rắc rối có thể phát sinh nếu như cô bị bản năng uỷ mị của mình chi phối và rồi gạ gẫm anh. Hôm qua anh không có vẻ quá rộn ràng với cô ta, một giọng nói nhỏ xíu vang lên trong đầu cô, nhưng cô liền giẫm bẹp nó. Nếu đôi mắt xanh to tròn của Stormy nhìn về phía anh, Mitch sẽ đổ ngay. Bất cứ gã đàn ông nào cũng sẽ thế. Đặc biệt là một gã đàn ông cần phải lấp đặt ống dẫn và khai phá miền Tây. "Anh ta là của cô," cô nói với Stormy và lại nhai ngấu nghiến một miếng bánh mì nữa.

"Chà, tôi không biết nữa. Tôi đang gặp gỡ với vài anh chàng khác nữa. Tôi mới gặp một người vào hôm qua..." Stormy dừng lại khi tay bồi bàn phục vụ họ món salad. "Cảm ơn anh."

Người bồi bàn khựng lại, choáng váng trước nụ cười của cô ta.

Mitch sẽ không có cơ hội nào. Mae thở dài và xiên vào miếng salad.

"Thế nhưng chẳng ai trong số họ giống Armand cả," Stormy nói khi người bồi bàn đã rời đi, và Mae phải kiềm chế cái thôi thúc muốn chỉ ra cho cô ta thấy rằng đó chính là một ưu điểm. "Họ cứ hỏi xem tôi thích làm gì. Armand chỉ bảo tôi thôi. Như thế thật dễ chịu. Đại loại thế."

Mae nhai nhanh hơn để không buột miệng thốt ra quan điểm của mình.

"Ý tôi là, đó là cái cách mà tôi biết là anh ấy yêu tôi." Stormy chọc chọc vào miếng salad của mình. "Anh ấy chăm sóc tôi. Cô biết không? Không phải đó là những gì mà tất cả phụ nữ đều mong muốn sao?"

"Không." Mae đặt nĩa xuống. "Cô chưa bao giờ muốn tự đưa ra quyết định à?"

"Chưa." Stormy chớp mắt nhìn cô. "Không muốn lắm. Như Armand từng nói ấy, theo cách của anh ấy, mọi thứ đều là điều bất ngờ. Giống như Giáng sinh ấy, chỉ có điều ở đây là ngày nào cũng thế."

"Nhưng sẽ thế nào nếu cô không muốn làm những gì mà Armand muốn cô làm?" Mae kiên trì hỏi. "Sẽ thế nào nếu cô muốn làm một cái gì đó khác?"

Stormy lảng tránh ánh mắt của cô. "Sao tôi lại thích làm điều gì đó khác? Như Armand nói, tình yêu là như thế, có ai đó chăm sóc mình. Armand biết điều gì là tốt nhất." Cô ta đặt nĩa xuống và mò mẫm trong túi xách lấy ra một hộp nữ trang nhỏ. "Tôi thích như thế," cô ta bướng bỉnh nói, rồi đổ một viên thuốc nhỏ xíu màu trắng vào miệng. "Đó là điều tốt nhất."

"Với tôi thì không." Mae nghĩ đến chiếc xe hơi của mình và cả nghìn thứ khác mà Armand đã ép buộc cô với lý do là vì lợi ích của cô. "Đối với tôi, tình yêu là một quan hệ đối tác. Cùng nhau đưa ra những quyết định."

"Thế thật ngu ngốc." Stormy thả chiếc hộp vào túi xách trở lại và quay lại với món salad. "Nếu một gã nào đó muốn chăm sóc cô, cứ để anh ta chăm sóc."

"Và rồi chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ta ra đi?" Mae dùng chiếc nĩa giữa chừng. "Chuyện gì sẽ xảy ra khi anh ta bỏ rơi cô một mình?"

"Armand không bỏ tôi." Giọng Stormy trở nên sắc lạnh. "Armand đã chết."

"Armand đã cưới Barbara Ross."

Stormy đỏ mặt và trông xinh đẹp hơn bao giờ hết. "Anh ấy không bỏ tôi. Anh ấy mua nhà riêng cho tôi và cho tôi tiền để tôi cảm thấy an toàn, nhưng anh ấy sẽ không bỏ tôi. Anh ấy yêu tôi."

Mae phải kìm nén để không thốt ra, "Ông ta đã cưới người phụ nữ khác, cái tình yêu đó là thế nào thế?" và thay vào đó chỉ hỏi, "Thế giờ cô định sẽ làm gì?"

Stormy ngẩng đầu lên, trông có vẻ suy tư hơn bao giờ hết. "Chà, có Dalton này. Anh ta vui vẻ và giàu có, và anh ấy muốn rủ tôi đi nghỉ cùng, nhưng anh ấy không hề giống Armand. Và rồi hôm qua tôi mới gặp một anh chàng mới, anh ấy rất ngọt ngào và giàu có. Và rồi còn có Mitch nữa."

"Mitch thì nghèo xác xơ," Mae xen vào và rồi tự đá mình.

"Tôi biết, nhưng anh ấy..." Stormy cau mày. "Anh ấy an toàn. Cô biết không? Anh ấy làm tôi cảm thấy dễ chịu."

"Vậy thì tiến tới đi." Mae lại xiên vào miếng salad. "Tiền không phải là tất cả."

"Ồ, tôi sẽ không từ bỏ tiền bạc. Tôi sẽ phải gặp gỡ Dalton hoặc ai đó khác nữa."

Mae đặt nĩa xuống bàn. "Cô định chơi hai mang với Mitch à?"

Stormy lại chớp chớp mắt, "Cô có nghĩ là anh ấy quan tâm không?"

Mae nghĩ đến Mitch và cái quan niệm "tất cả mọi người đều nói dối" của anh. "Không, tôi nghĩ anh ta biết điều đó." Đột nhiên cô cảm thấy tội nghiệp anh khi phải trải qua quãng đời còn lại với một người phụ nữ sẽ chỉ cố gắng thêm cái triết lý sống của mình. Chà, cô cũng chẳng khá hơn Stormy là bao. Cô đã nói dối anh về chuyện Armand bị giết hại.

"Sao anh ấy lại bảo Armand bị giết nhỉ?" Stormy hỏi và Mae nhảy dựng lên khi những suy nghĩ của cô bất ngờ được lặp lại.

"Gì cơ?"

"Sao Mitch lại nói Armand bị giết? Điều đó không đúng. Tôi đã ở đó." Miệng Stormy mím lại thành một đường bướng bỉnh. "Anh ấy không phải bị giết."

Một người phụ nữ tinh tế hẳn sẽ nói "dĩ nhiên là không rồi," nhưng Mae không phải là người như thế. "Nhật ký của ông ấy biến mất. Nó rất quan trọng, và nó đã mất tăm mất tích, và chúng tôi đoán rằng ai đó giữ cuốn nhật ký đã giết ông ấy để lấy nó. Dĩ nhiên, nếu cuốn nhật ký xuất hiện thì giả thiết này sẽ bị thổi bay, nhưng mà chẳng thấy tăm hơi gì cả. Vì thế chúng tôi đang tìm kiếm." Mae quan sát Stormy xem có chút dấu hiệu nhận biết hay tội lỗi nào trong mắt cô ta hay không, nhưng không có gì khác lạ trong đôi mắt của Stormy ngoại trừ màu xanh thăm thẳm.

"Chuyện đó thật ngớ ngẩn," Stormy nói, và bởi vì về cơ bản cô ta nói đúng nên Mae quay trở lại với món salad của mình.

"Có lẽ hôm nay Dalton sẽ đưa tôi đến đây ăn tối," Stormy tiếp tục. "Tôi thích thế lắm."

"Thì cứ gợi ý đi." Mae nói với vẻ cáu kỉnh.

Stormy chớp mắt nhìn cô, tỏ vẻ khó hiểu.

"Không có gì đâu." Mae ừ ừ nghĩ đến Mitch. Tốt hơn hết anh nên nhanh chóng phát triển ESP^[1] nếu như anh có ý định dây dưa với Stormy. Cô đặt nĩa xuống và khố sở nhìn chăm chăm vào đĩa salad.

"Cô không ăn gì cả," Stormy nói.

"Tôi không đói lắm," Mae trả lời.

Vào lúc bốn rưỡi chiều hôm đó, Mitch chạy xuống cầu thang bộ của toà nhà nơi anh sống, quyết tâm sẽ tỏ ra lạc quan vui vẻ trong buổi tối này vì Mae, mặc dù anh đã mất cả ngày nói chuyện với tất cả những ai đã từng biết đến Armand Lewis để tìm hiểu xem liệu gần đây họ có phát hiện ra điều gì bất thường về ông ta không.

Và có. Ông ta đã bán mọi thứ ông ta có. Rõ ràng là tối hôm trước tay luật sư đã không hề phóng đại. Nếu những lời đồn đại mà anh góp nhặt được là đúng thì tài sản của Armand chính xác chỉ còn ngôi nhà và đồ đạc trong đó. Ông ta thậm chí còn bán cả chiếc BMW cổ của mình với giá hai trăm năm mươi nghìn đô la. Sau rốt thì Armand đã tiến hành một vụ thanh lý sạch bách những đồ đạc cũ.

Mitch đẩy cánh cửa dẫn ra đường, trong đầu duyệt lại thật chính xác cái cách mà anh sẽ thả quả bom này lên đầu Mae, nhưng anh dừng lại khi nhìn thấy chiếc xe của mình.

Tất cả lớp xe mới thay lại bị rạch nát, nhưng lần này Jack, kẻ giết xe hơi^[2], còn xử luôn cả mấy cái ghế ngồi. "Bọc ghế Kmart loại đỉnh nữa chứ," Mitch nói với vẻ tiếc nuối, và rồi quay vào trong gọi cho thợ máy, đại lý bảo hiểm và cảnh sát. Thợ máy của anh nói, "Ai đó thực sự thù ghét anh đấy, Kincaid à," rồi hứa sẽ đến lấy chiếc xe. Đại lý bảo hiểm của anh thì nói, "Anh biết đấy, Mitch, chuyện này sẽ làm cho lý lịch bảo hiểm của anh trông chẳng hay ho chút nào," và hứa sẽ lưu yêu cầu của anh lại. Viên cảnh sát trực tại sở cảnh sát nói, "Anh có bao giờ nghĩ đến chuyện đỗ xe ở nơi khác không?" và bắt đầu chép lại bản báo cáo.

"Có ý tưởng nào về chuyện ai đã làm chuyện này với anh không?" Tay cảnh sát hỏi sau khi đã viết lại các thông tin.

"Ồ, có lẽ có." Mitch chắc chắn đó là Carlo. "Tôi sẽ báo lại với anh chuyện này sau."

"Chà, đừng chờ lâu quá đấy," tay cảnh sát nói. "Lần tới, có thể sẽ là anh thay vì lớp xe và ghế ngồi đấy."

"Ừ, nhưng thử nghĩ xem công ty bảo hiểm của tôi sẽ nhẹ nhõm đến cỡ nào," Mitch nói, rồi anh nhắc máy lên gọi một chiếc taxi.

"Cô đã bao giờ tìm cuốn nhật ký phía sau mấy cuốn sách này chưa?" Mitch hỏi khi anh đứng trong thư viện với Mae một giờ sau đó. Cô rất vui khi gặp anh, và sự nhiệt tình đột ngột của anh đối với cuốn nhật ký theo đó càng đáng để cảm động, nhưng phần lớn cô chỉ muốn trải qua nốt khoảng

thời gian còn lại trong ngày cho xong. "Tôi nghĩ chúng ta nên lôi chúng ra và ..."

"Dalton sẽ có mặt ở đây trong nửa giờ nữa." Mae ngồi thụp xuống một chiếc ghế tựa. "Cứ làm bất cứ điều gì anh thích, nhưng tôi thì phải nói chuyện với anh ta."

Mitch lôi một chiếc ghế đầu về phía loạt giá sách đầu tiên. "Tôi yêu thư viện. Vài khoảnh khắc tuyệt vời nhất của đời tôi đã diễn ra trong thư viện."

Mae mệt mỏi nhìn anh. "Sao tôi lại có cảm giác là chúng ta đang không đề cập đến những cuốn sách tuyệt vời nhỉ?"

"Được rồi, thì tôi thích những cô nàng đọc sách đấy." Mitch kéo một tập sách ra và sờ soạng phía sau chúng. "Tất cả đám sách này đã được đẩy tít vào tường. Có thấy cuốn nào chìa ra ngoài một tí không?"

Mae quan sát mấy cái giá. "Không. Mấy cô nàng đó đọc sách có nhiều không?"

"Rất nhiều. Hầu hết bọn họ là thủ thư." Mitch đặt lại những cuốn sách vào chỗ cũ và trèo xuống. "Nếu cô là Armand, cô sẽ để cuốn nhật ký ở đâu?"

"Tôi sẽ cầm theo mình. Ý anh là gì, thủ thư à?"

"Cô nàng đầu tiên tôi yêu là một phụ tá trong thư viện ở trường trung học." Mitch nhìn một lượt khắp mấy cái giá sách. "Connie. Cô ấy thật tuyệt. Chúng tôi không bao giờ tranh cãi, và cô ấy luôn làm theo những gì tôi muốn, và sex giữa chúng tôi thật mê ly. Kể từ khi đó tôi cứ tìm kiếm mãi một người giống như cô ấy." Anh cau mày nhìn Mae. "Ông ta đã đem nó đi đâu nhỉ?"

"Cuốn nhật ký à? Có thể là ở ngôi nhà trong phố. Thế sao anh không tiếp tục mối quan hệ với Connie?" Mae hỏi, cố gắng vui đập về bực bội trong giọng nói.

"Chúng tôi đã học ở hai trường đại học khác nhau, và chuyện đó đại loại là phai nhạt đi. Nó tuyệt lắm. Yêu đương cuồng nhiệt cho đến khi chúng tôi trở nên chán nhau, và rồi chúng tôi chỉ nói lời chia tay. Tôi không hề tìm

được ai như cô ấy nữa." Anh lắc đầu với Mae. "Chúng ta đã lục tìm trong nhà rồi. Cuốn nhật ký không có ở đó."

"Thế chuyện gì xảy ra sau đó?"

"Chúng ta quay trở lại đây," Mitch nói, lộ rõ vẻ bối rối.

"Không, chuyện gì xảy ra tiếp theo với những cô nàng thủ thư?"

Mitch có vẻ không thoải mái. "Chúng ta có thể nói về cuốn nhật ký được không?"

Mae khoanh tay lại. "Để sau. Sau Connie là ai?"

Mitch thở dài. "Daphne. Cô ấy là quản lý ở thư viện, làm việc ở nhà sách trường đại học, cô ấy đánh rơi mấy cuốn sách và tôi nhặt lên hộ. Chúng tôi ở bên nhau hai năm. Giờ, về cuốn nhật ký..."

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Mitch đầu hàng. "Cô ấy muốn kết hôn, tôi bảo không, và cô ấy ra đi. Tôi không thể tin được. Hôn nhân. Cô ấy hẳn là đã mất trí." Anh cau có nhìn giá sách. "Cuốn nhật ký khốn kiếp phải ở đâu đó, và tôi cá là chúng ta đã có mặt ở chỗ đó. Thôi nào Mabel, nghĩ xem."

"Thế sau Daphne là..."

"Gì cơ?"

"Sau Daphne..."

"Ồ, Susan."

"Một cô thủ thư khác."

Mitch gật đầu. "Daphne đã giới thiệu hai chúng tôi với nhau."

"Và chuyện gì đã xảy ra với Susan?"

"Sau một vài năm, cô ấy cũng lại muốn kết hôn. Lên trên gác và xem qua cái hộp đựng đồ của Armand mà Harold đã đem về từ ngôi nhà trong phố đi."

"Cuốn nhật ký không có ở đó. Thế rồi chuyện gì xảy ra sau đó?"

"Với cuốn nhật ký à?"

"Không, với Susan." Mae nói với vẻ kiên nhẫn rõ ràng.

"Cô ấy kết hôn với một bác sĩ chữa khớp sáu tháng sau đó. Nó sẽ phải ở đây, hoặc ở ngôi nhà trong phố, hoặc tại căn hộ của Stormy, hoặc chỗ Barbara. Armand không đi đâu khác nữa ngoại trừ Barbados." Mitch cau mày. "Cô có chắc là ông ta vẫn còn cuốn nhật ký sau khi quay về từ Barbados chứ?"

"Có vẻ như ông ấy nghĩ thế lúc nói chuyện điện thoại vào tối hôm đó. Thế sau Susan là ai?"

Mitch cau có nhìn cô. "Rachel. Chúng ta có thể nói chuyện khác được không?"

"Không. Rachel lại là một cô thủ thư nữa à?"

"Không, cô ấy tham gia một chương trình trên truyền hình cáp."

"Ồ, một bước ngoặt trên lối mòn. Chương trình kiểu gì?"

"Nó được gọi là Book Chat^[3]," Mitch nói với một nỗ lực tỏ ra nghiêm trang và rồi chuyển thành nụ cười toe toét khi Mae cười phá lên. "Thì tôi thích tuýp phụ nữ biết đọc. Thế thôi."

"Thế có chuyện gì xảy ra với Rachel?"

"Cô ấy muốn kết hôn," Mitch nói. "Giờ chúng ta quay lại với cuốn nhật ký được chưa?"

"Chính xác là anh đã yêu bao nhiêu cô thủ thư và rồi lại đánh mất họ khi họ muốn kết hôn?"

"Tôi không biết. Về cuốn nhật ký..."

"Tính thử xem." Giọng Mae là mệnh lệnh, vì thế Mitch thở dài và bắt đầu nhẩm tính trên đầu ngón tay.

"Chín." Cuối cùng anh nói.

"Bao nhiêu người thực sự là thủ thư?"

"Bảy."

Mae lắc đầu. "Tôi không thể tin được. Anh đúng là Bob - phiên bản con người."

Mitch quắc mắt với cô. "Cô nói gì?"

"Khi Bob còn là một con cún nhỏ, một hôm June đang thái một miếng thịt bò trên quầy bếp, thế rồi miếng thịt văng ra và rơi xuống sàn, Bob ngoạm ngay lấy rồi chạy vào trong thư viện và nuốt chửng miếng thịt. Đó là thời điểm huy hoàng trong cuộc đời của nó. Năm phút sau đó nó nôn toàn bộ ra tắm tắm ở thư viện, nhưng đó vẫn là thời điểm huy hoàng."

"Nếu cô đang so sánh mối quan hệ của tôi và Connie với việc nuốt chửng một miếng thịt, thì tôi sẽ nổi cáu đấy."

"Kể từ đó," Mae tiếp tục như thể cô không nghe thấy anh nói, "Bob cứ ngồi cạnh quầy bếp chờ một miếng thịt bò khác, ngay cả khi June không bao giờ còn thái thịt ở đó nữa. Nó đã châu chực ở đó trong suốt bảy năm, tựa đầu vào tủ bát, chờ đợi một miếng thịt bò sẽ không bao giờ xuất hiện." Cô nhún vai. "Anh đúng là Bob-phiên bản con người."

"Nếu cô đã tiêu khiển xong với những những thứ tương đồng sai lầm đó," Mitch nói với vẻ lạnh nhạt, "Tôi nghĩ chúng ta cần phải tìm cho ra cuốn nhật ký."

Harold xuất hiện ở ngưỡng cửa. "Cái xác Dalton đó đã đến."

"Cho anh ta vào," Mae nói. "Làm cho xong chuyện này đi thôi."

"Một Bob-phiên bản con người," Mitch nói, "Cảm ơn rất nhiều."

Lần đầu tiên Mitch thấy tán thành tuyệt đối với Harold: Dalton đích thực là một cái xác biết đi. Anh ta bước vào tuy trông chẳng chê vào đâu được nhưng lại khá là không thật. Mitch quan sát Mae xem cô phản ứng thế nào, so sánh một cách ghen tị với cách cô đứng dậy chào đón, cách cô chìa tay và cuối cùng là cái cách cô không thèm mím cười với anh ta. Cô đã cư xử khá ổn, nếu xem xét đến chuyện gã kia giàu có, đẹp trai và rõ ràng là thèm muốn cô.

Mitch ngồi xuống, chán nản trước sự không tương xứng của mình. Được rồi, thì anh không chính xác là trắng tay - một khi vụ cá cược qua đi, anh có thể quay lại cuộc sống của một nhân viên môi giới chứng khoán - nhưng anh không ở cùng đẳng cấp tài chính với Dalton và sẽ chẳng bao giờ được như thế. Và anh sẽ không bao giờ có cái mã ngoài bóng bẩy như trên

bìa tạp chí của Dalton, điều này thông thường chả ảnh hưởng gì đến anh nhưng lúc này lại khiến anh cực kỳ phiền lòng. Cứ nhìn những gã dính dáng đến Mae thử xem: Carlo, Nick, Dalton – gã nào cũng lực lưỡng.

"Không, Mitch ở lại," anh nghe Mae nói với Dalton, và anh lôi ngược sự chú tâm của mình quay về tình huống trước mắt.

"Những gì anh cần phải nói là riêng tư." Dalton nhìn sâu vào trong mắt cô.

"Sao anh không ngồi xuống?" Mitch gầm gừ với anh ta. "Cô ấy mệt. Cho cô ấy nghỉ chút đi."

Dalton quay sang anh. "Tôi cần gặp riêng Mae. Tôi chắc là anh hiểu."

"Không, tôi không hiểu." Mitch bắt chéo tay và ngả người ra ghế. "Tôi sẽ ở lại."

"Dalton." Giọng Mae xen ngang cuộc đối đầu của họ. "Hãy nói những gì anh cần phải nói rồi ra về. Tôi thực sự mệt mỏi."

Dalton do dự và rồi chịu thua. Anh ta nắm lấy tay cô và nói, "Anh nghĩ chúng ta nên cố gắng lần nữa, Mae à."

Mitch khó nhọc nuốt xuống.

Mae chớp mắt nhìn Dalton. "Cố cái gì? Chuyện kết hôn à?"

"Dĩ nhiên rồi, chuyện kết hôn." Dalton mỉm cười với cô. "Em ngốc quá. Dĩ nhiên là chuyện kết hôn rồi."

"Kiếp này thì không có chuyện đó đâu," Mae nói thẳng thừng. "Nếu đó là những gì anh muốn nói với tôi thì anh có thể đi được rồi."

"Mae, anh biết là chúng ta đã phạm sai lầm..."

"Không phải chúng ta. Anh đã phạm sai lầm." Mae trừng mắt nhìn anh ta. "Anh đã cầm nửa triệu đô và rồi đá tôi, và như tôi hiểu thì anh đã làm chuyện đó khá ngọt. Chà, giờ thì anh có thể ôm ấp đồng tiền của mình vì anh sẽ không có được tôi lần nữa đâu."

"Mae, anh đã là thằng ngốc..."

"Điều đó thì tuyệt đối đúng," Mitch gầm gừ. "Giờ thì ra ngoài nào."

Dalton quay lại trừng mắt nhìn Mitch, nhưng Mae đã chặn trước "Anh ấy đúng đấy. Nếu đó là thông điệp của anh thì anh có thể đi rồi."

"Đó chưa phải là tất cả." Ánh mắt sừng sộ của Dalton biến mất như một tia chớp, và vẻ mặt anh ta dành cho Mae trở nên cảm thông một cách chân thành. "Anh rất tiếc về chuyện này, Mae à. Anh thực sự rất tiếc. Hôm nay anh mới nghe nói là tất cả những gì Armand để lại cho em chỉ là ngôi nhà và đồ đạc trong đó."

"Tôi sẽ vượt qua được." Mae nói với vẻ cứng nhắc.

"Em không vượt qua được đâu." Không có dấu vết hả hê nào trong giọng nói của Dalton. "Armand đã bán cho anh ngôi nhà và toàn bộ đồ đạc vào tuần trước. Tiền đã thanh toán. Anh không biết ông ta đã làm gì với món tiền đó, nhưng ngôi nhà đã được bán. Giờ nó là của anh, ông ta không để lại gì cho em cả."

Mae hít một hơi thật sâu, như thể trước đó cô đã tổng hết không khí ra khỏi phổi. "Ông ấy đã bán ngôi nhà cho anh vào tuần trước," cô lặp lại.

"Anh rất tiếc, Mae." Vẻ mặt Dalton vô cùng đau khổ. "Nhưng ông ta đã lấy tiền. Món tiền đó phải được cất ở đâu đó."

Mitch nhìn cô, muốn đến bên cô, biết rằng cô muốn tự mình tiếp nhận hết thảm. Anh đã có thể giết chết Dalton vì gây ra chuyện này cho cô, nhưng công bằng mà nói đó không phải lỗi của Dalton. Là lỗi của Armand. Trước đây, anh không thích Armand vì thái độ tồi tệ chung chung của ông ta; giờ thì anh ghê tởm ông ta vì một lý do chính đáng và hiển hiện: ông ta đang hành hạ Mae từ dưới mồ.

Nếu như ông ta còn sống, Mitch hẳn sẽ giết ông ta.

"Cảm ơn anh đã báo cho tôi biết, Dalton." Mae yếu ớt nói.

"Mae, lời đề nghị của anh vẫn để ngỏ." Dalton đặt tay lên vai cô. "Anh sẽ chăm sóc em cùng với June và Harold. Anh hứa đấy. Anh đã học được rất nhiều điều kể từ ngày chúng ta chia tay. Giờ anh không còn giống như trước nữa. Hãy cho anh một cơ hội."

Mae chớp mắt nhìn anh ta, và Mitch nhắm mắt lại.

Đó là một lời đề nghị đứng đắn. Dalton đang cố gắng làm một việc đứng đắn. Điều này sẽ giúp cho Mae thoát khỏi tất cả những rắc rối và cứu lấy June cùng Harold. Tất cả những gì anh ta cầu xin là một cơ hội.

Mitch cũng muốn giết luôn cả Dalton nữa.

"Không," anh nghe Mae kiên quyết từ chối, và mọi thứ xung quanh anh xoay trở lại vị trí cũ. "Tôi rất tiếc, nhưng không. Tốt nhất là anh nên đi đi. Anh sắp muộn bữa ăn tối với Stormy rồi đấy."

Dalton nao núng và rồi bỏ cuộc.

Mae tiễn Dalton ra cửa, và Mitch chờ cô quay trở lại, cố gắng xem xét xem điều gì đã xảy ra với anh trong nửa giờ qua. Anh ngồi đây, toát mồ hôi với ý nghĩ Mae sẽ cưới một người đàn ông khác. Chuyện lớn đây. Anh không muốn kết hôn với cô. Anh không muốn kết hôn với bất kỳ ai cả.

Sẽ như thế nào nếu kết hôn với một người như Mae nhỉ? Và Dalton là cái loại ngu đần gì khi anh ta chọn tiền và rời xa cô chứ? Anh nhớ đến vẻ đau đớn trong giọng nói của cô khi cô hét điều đó vào mặt Dalton, và anh thấy ghét cái vẻ đau đớn đó bởi vì thế nghĩa là cô vẫn còn bị tổn thương vì những gì mà Dalton đã gây ra cho cô cách đây bảy năm.

Anh không muốn cô nhớ bất cứ điều gì về Dalton. Hay đến tấm séc khốn kiếp của anh ta.

Anh thò tay vào trong áo rút ví ra, lướt qua đám giấy tờ và hoá đơn mà anh đã nhét vào đó cho đến khi anh tìm được tờ séc của Claud. Anh xé tờ séc làm đôi, rồi xé đôi hai nữa, rồi lại xé đôi những mảnh một phần tư đó, tiếp tục cho đến khi tấm séc biến thành những mảnh li ti. Rồi anh thả những mảnh li ti đó rơi từ tay anh xuống chiếc gạt tàn trên chiếc bàn cạnh anh. Dù sao đi chăng nữa, anh chưa bao giờ có ý định rút tiền từ tấm séc này, mà chỉ sử dụng nó như một quân bài mặc cả với Claud, nhưng là một quân bài mặc cả cũng là quá đắt nếu như nó làm tổn thương Mae như cái cách mà Dalton đã làm tổn thương cô.

Rồi cô quay trở vào phòng, chiếc váy đầm mùa hè chậm rãi nhún nhảy qua lại quanh đôi chân dài và khoẻ mạnh, và Mitch ngắm nhìn cô với vẻ

thích thú như bị thôi miên.

Anh thực sự không muốn kết hôn với cô. Anh chỉ muốn ngắm nhìn cô đi lại trong suốt phần đời còn lại của anh.

"Cô ổn chứ?" Anh hỏi khi cô đã đứng trước mặt anh.

"Đây chắc hẳn đã là đây rồi." Giọng cô tuyệt vọng. "Chúng tôi đã mất tất cả."

Mitch khao khát được kéo cô vào lòng. "Chúng ta có thể cố gắng tìm những thứ đã biến mất. Hôm nay tôi đã điều tra xung quanh, và nghe đồn là ông ta đã bán rất nhiều đồ đạc. Hãy cho tôi danh sách những thứ đã biến mất, và tôi sẽ cố gắng lần theo dấu vết những vụ mua bán đó cho cô. Và chúng ta có thể tìm kiếm món tiền. Nó phải ở đâu đó. Ngay cả nếu ông ta dùng nó mua cái gì đó – như tem, vàng, bất động sản, bất cứ thứ gì – thì nó phải ở đâu đó."

"Tôi không thể suy nghĩ được gì nữa." Mae mím cười yếu ớt với anh. "Tôi sẽ lên giường, Mitch à. Chỉ là tôi không thể suy nghĩ được nữa. Chúng ta có thể nói về chuyện này vào lúc khác được không?"

Anh đứng dậy. "Mai tôi sẽ gọi cho cô." Anh chạm tay vào má cô. "Chúng ta sẽ làm rõ chuyện này, hãy tin tôi."

Mae gật đầu, má cô cọ khẽ vào tay anh. "Tôi biết chúng ta sẽ làm được. Tôi tin anh. Gọi cho tôi vào buổi tối nhé. Mai tôi sẽ đến chỗ bác Gio ăn tối." Cô lại gật đầu, mắt cô nhìn lên anh, to tròn như hai hòn bi ve. "Gọi cho tôi vào buổi tối nhé."

"Buổi tối." Mitch chồm người tới và hôn lên trán cô, cảm thấy mình thật vụng về và ngu ngốc, ghét cái cảm giác anh sắp rời xa cô, ghét cái cảm giác cả hai người họ đều chỉ có một mình. "Hãy ngủ đi một lát. Mai chúng ta sẽ giải quyết mọi chuyện."

Khi Mae quay trở lại thư viện để cất những cuốn sách còn lại lên giá, cô thấy một đồng giấy vụn trong gạt tàn. Khi đã sắp xếp lại mớ giấy vụn thành tờ séc của Claud, cô gục đầu xuống tay ghế tựa và khóc, không vì một lý do cụ thể nào mà cô có thể nghĩ ra.

Thế mọi việc thế nào rồi, hả Mae Belle?" Gio hỏi vào ngày hôm sau qua mâm lasagna dành cho bốn mươi người. Bọn họ chỉ có ba người, nhưng Mae biết rằng Gio không thích ý nghĩ bị cháy cổ trong bữa tối ngày Chủ nhật. Nếu như cô đột nhiên quyết định ăn đến khi chết ngất, thì ông đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Ồn ả," Mae trả lời như một cái máy, biết rằng cô đang được trông chờ là sẽ ăn đến chết ngất thật, nhưng cô không gom đủ sức lực để làm điều đó. Hầu như tất cả các Chủ nhật trước cô đều đã cố gắng, chỉ để làm Gio vui lòng vì cô yêu quý ông, nhưng Chủ nhật này cô không có tâm trạng làm điều đó.

"Thế sao cháu ăn ít thế? Con bé cứ ăn nhỏ nhẻ thôi, Carlo à. Có chuyện gì thế, hả Mae? Cháu có thể nói cho bọn ta biết." Gio nhìn cô với vẻ lo lắng. "Ta không muốn cháu lo âu, bé con à. Cháu có thể kể với bọn ta."

"Là do thằng khốn Peatwick," Carlo gầm gừ.

"Không, không phải thằng khốn Peatwick," Mae cáu kỉnh nói. "Thực ra, anh ấy đã rất tuyệt. Là vì Armand."

"Armand chết rồi," Gio nói.

"Phải, nhưng trước khi chết, ông ấy đã bán sạch mọi thứ ông ấy có bao gồm cả ngôi nhà, và giờ món tiền đã biến mất. Mất tăm mất tích." Mae cảm thấy giọng mình run rẩy, liền hất cằm lên. "Vì thế Mitch và cháu đang tìm kiếm số tiền đó. Và khi chúng cháu tìm ra, mọi chuyện sẽ ổn."

"Mae à, nếu cháu cần tiền thì ta sẽ cho cháu," Gio nói. "Cháu cần bao nhiêu?"

Mae lắc đầu. "Cháu không muốn ông cho cháu tiền, mặc dù có thể cháu sẽ xin ông thu nhận Harold và June. Cháu không có khả năng giữ họ lại nếu như cháu không tìm ra số tiền đó."

Gio quắc mắt. "Chuyện gì đã xảy ra với tài sản uỷ thác của cháu? Cháu sẽ sớm nhận được khoản đó, đúng không?"

"Nó bốc hơi rồi." Mae trả lời ông. "Ông Armand bảo cháu là phần lớn số đó đã thất thoát vì mấy khoản đầu tư kém từ nhiều năm trước."

Nét mặt của Gio trở nên khắc nghiệt. "Armand bảo cháu thế à?"

Mae nhún vai. "Cháu đã kiểm tra khi ông ấy bảo cháu như vậy. Ông ấy nói thật. Chỉ còn lại khoảng vài nghìn thôi."

Gio ngồi thẳng lên. "Ta ước gì thằng con hoang đó chưa chết để ta có thể tự tay giết nó."

Mae lắc đầu. "Tài sản uỷ thác của cháu rộng tuếch không có nghĩa là Armand đã đánh cắp nó. Hơn nữa, chuyện đó cũng chẳng quan trọng. Nó qua rồi. Điều quan trọng hiện nay là phải tìm hiểu xem điều gì đã xảy ra với số tiền và đám đồ đạc đã biến mất gần đây. Mitch đang điều tra chuyện đó, và nếu như chuyện này có thể điều tra được thì anh ấy sẽ làm đến nơi đến chốn. Anh ấy không bao giờ đầu hàng. Mitch có thể làm cho đám chó béc giê cũng trở nên dễ bảo."

Carlo trừng mắt nhìn cô từ góc bàn.

"Anh ấy chăm sóc em rất tốt, Carlo à," Mae nói với vẻ dễ dàng. "Và anh ta cũng chưa bao giờ cửa cấm gì em. Chưa bao giờ. Anh ấy là một thám tử tốt."

"Claud có biết về vụ tài sản uỷ thác không?" Giọng Gio nghe cụt lủn và lạnh lùng, không phải thứ mặt ong ấm áp như thường lệ vẫn bao phủ lên cô.

Mae chớp mắt. "Chắc là có. Cháu chưa bao giờ thảo luận chuyện này với ông Claud."

"Hừmmm." Ánh mắt Gio chuyển sang Carlo. "Armand."

"Cháu biết," Carlo nói. "Cháu đã bảo ông lẽ ra chúng ta nên..."

"Thôi bỏ đi," Gio cắt ngang. Ông quay lại với Mae. "Tay thám tử này. Nó không gây rắc rối gì cho cháu chứ?"

"Cháu nói với ông rồi mà." Giọng Mae vẫn kiên nhẫn. "Anh ấy tuyệt lắm. Anh ấy hài ước, tốt bụng, thông minh và chăm chỉ, anh ấy chưa bao giờ cửa cấm gì cả, và anh ấy làm tất cả những gì có thể để giúp cháu. Anh ấy tuyệt lắm." Cô buồn bã nhìn xuống đĩa lasagna của mình.

Gio và Carlo trao đổi nhanh một ánh mắt. "Chà, thế thì tốt. Cho bọn ta biết nếu nó vượt quá giới hạn."

"Anh ấy không làm thế đâu," Mae ủ rũ nói. "Anh ấy là một quý ông thực sự."

"Anh sẽ giết nó," Carlo nói.

Mae ngẩng lên, giật mình. "Vì sao?"

"Đó chỉ là cách nói ẩn dụ thôi," Gio bảo cô. "Chỉ là một thành ngữ." Ông trừng mắt nhìn Carlo.

Mae bắn cho Carlo một ánh mắt cảnh giác. "Đừng làm gì hết, Carlo. Em nghiêm túc đấy."

Carlo cau có nhìn đĩa lasagna.

"Ăn thêm chút lasagna đi," Gio nói và múc thêm vào cái đĩa đã đầy tú ụ của Mae. "Món này tốt cho cháu đấy."

"Em nói nghiêm túc đấy, Carlo," Mae nói.

"Ăn thôi!" Gio bảo cô, và Mae cầm chiếc nĩa lên và bắt đầu tấn công cả cân lasagna của mình.

Có quá nhiều đồ đặc bị biến mất, Newton à," Mitch nói qua bữa trưa của chính anh vào Chủ nhật hôm ấy.

"Tại sao chúng ta không ăn ở một nơi nào đó khá khảm hơn chỗ này?" Newton ngó nghiêng cái nơi sạch sẽ, sáng sủa và toàn nhựa quanh mình với vẻ ghê tởm.

"Bởi vì đây là những gì mà tôi có khả năng chi trả. Ăn món Big Mac^[4] của cậu đi, cậu biết là cậu thích nó mà. Cậu chỉ đang tỏ ra hợm mình mà thôi." Mitch cắn miếng sandwich của mình, cố gắng phớt lờ cái thực tế là không đủ không gian cho hai chân của anh ở dưới gầm bàn.

"Cậu đã thắng vụ cá cược," Newton dai dẳng. "Cậu không phải sống như thế này thêm nữa."

Mitch nuốt xuống. "Tôi thích sống thế này. Nào, tập trung vào. Armand đã làm gì với đám đồ đặc đó? Hay là với số tiền bán mớ đồ đó rồi?"

Mắt Newton đờ đẫn trong lúc anh ta suy nghĩ, và cùng lúc đó, anh ta vô thức cắn một miếng sandwich, nhai rồi nuốt. "Những đồ đặc biến mất là

tranh ảnh, đồ cổ và các bộ sưu tập, đúng chứ?"

"Chuẩn."

"Nếu ông ta đã bán chúng, thì kiểu gì cũng còn dấu tích về việc mua bán đó. Thử kiểm tra những người buôn đồ cổ, những phòng trưng bày nghệ thuật, những nhà sưu tập nổi tiếng xem. Nếu như cậu không tìm ra bất cứ dấu tích nào về việc mua bán thì hãy tìm ở các kho gửi đồ an toàn và những hộp ký gửi ở ngân hàng."

"Và nếu tôi tìm ra là ông ta đã bán các thứ đó thì sao?"

"Cậu biết phải tìm ở đâu rồi đấy. Các tài khoản ở Ngân hàng Thụy Sĩ, các khoản mua bất động sản, trái phiếu." Newton lắc đầu. "Chuyện này thật vô lý, Mitch à. Ông ta không lên kế hoạch bỏ trốn. Ông ta vừa kết hôn. Địa vị xã hội có ý nghĩa cực lớn với ông ta. Nếu ông ta là loại người lừa đảo người khác rồi bỏ trốn sang Rio thì tôi sẽ cho rằng đó là những gì mà ông ta định làm, nhưng Armand Lewis thì không. Ông ta sẽ ở nơi mà cái họ Lewis có một ý nghĩa nào đó. Chuyện ông ta thanh lý hết tài sản không hợp lý chút nào."

"Nếu ông ta bị tổng tiền thì sao?" Mitch gợi ý. "Nếu ông ta đang trả cho ai đó để đổi lấy sự im lặng thì sao?"

Newton lắc đầu. "Không phải kiểu của Armand Lewis. Ông ta quen với việc mạo hiểm. Sẽ không có chuyện đó trừ khi có ai đó biết gì đó có thể thực sự huỷ hoại ông ta. Như sẽ làm cho ông ta phải vào tù chẳng hạn."

Mitch gật đầu. "Như cuốn nhật ký ấy. Vấn đề duy nhất là, có vẻ như ông ta vẫn còn giữ cuốn nhật ký vào cái đêm mà ông ta chết, mà ông ta đã tiến hành thanh lý tài sản từ vài tháng trước đó. Và nếu như ông ta bị tổng tiền thì chuyện giết ông ta lại trở nên vô lý. Ông ta sẽ là con gà đẻ trứng vàng cơ mà."

"Cậu thực sự nghĩ là ai đó đã ám sát ông ta à?" Giọng Newton nghe có vẻ kỳ cục. "Tôi đã nghĩ đó chỉ là tưởng tượng của Mabel thôi chứ."

"Mabel không phải là một người ngu ngốc." Giọng Mitch có vẻ tự vệ. "Mặc dù thậm chí tôi cũng không chắc là cô ấy có thực sự tin rằng ông ta đã

bị giết hay không. Cô ấy có vẻ mập mờ lắm. Nhưng có điều gì đó không ổn ở đây. Thực sự không ổn. Và cô ấy bị mắc vào giữa chuyện đó." Anh nhìn miếng sandwich của mình, cơn thèm ăn đã biến mất. "Tôi nghĩ cô ấy gặp rắc rối, Newton à. Tôi khá chắc là lão già khốn kiếp kia đã cuỗm mất khoản tài sản uỷ thác của cô ấy. Nếu tôi không tìm ra được lão ta đã làm gì với số tiền mà lão có thì cô ấy sẽ trắng tay."

"Có thể cô ấy đã phát hiện ra chuyện tài sản uỷ thác và giết ông ta." Newton cắn một miếng bánh sandwich và bỏ lỡ mất ánh mắt trừng trừng mà Mitch vừa bắn vào anh.

"Mabel không giết ông bác của mình. Gio có thể làm thế nếu ông ta có cơ hội. Cái vụ hai trăm năm mươi nghìn đô la hẵn vẫn còn nhức nhối. Carlo cũng sẽ giết ông ta trong một phút vì vụ chỉ điểm với cảnh sát. Ngay cả Claud cũng có thể đã giết ông ta để gìn giữ danh tiếng cho gia đình thoát khỏi tội lừa đảo. Nhưng Mabel ư? Không có chuyện đó đâu. Cô ấy là người tốt, Newton à."

Newton chớp mắt nhìn anh. "Tôi đã nghĩ cô ta là Brigid."

Mitch nhìn anh ta với vẻ ghê tởm. "Mabel không phải Brigid. Nhưng Stormy thì có thể."

"Stormy không có đủ khả năng tập trung để trở thành Brigid," Newton nói thẳng thừng.

Mitch nhướn mày. "Cậu đã gặp Stormy rồi à?"

Newton nhún vai. "Có gặp qua. Cô ta khá là..."

"Bại nào à?"

"Nào không phải là tất cả."

Mitch lắc đầu sững sốt. "Cô ta tóm được cả cậu rồi. Tôi tưởng cậu miễn dịch chứ."

"Vớ vẩn," Newton nói.

Và anh cười toe toét.

Mitch gọi cho Mae tối hôm đó, nhưng June bảo cô đang ngủ. "Tôi lo lắm, Mitch à," bà nói. "Cô ấy chưa bao giờ thế này. Cô ấy suy sụp vì lo

lẳng. Cậu sẽ chăm sóc cô ấy, đúng không?"

"Phải," Mitch nói, biết rằng Mae sẽ phun phì phì trước ý nghĩ có ai đó chăm sóc cô.

Chà, những gì cô không biết sẽ không làm cô đau đớn.

Vào thứ Hai, Mitch lấy xe về và bắt đầu lần tìm theo vụ Armand một cách nghiêm túc, dò hỏi ở tất cả các phòng trưng bày nghệ thuật và kho đồ cổ mà anh có thể tìm ra. Đến cuối ngày, bản danh sách của anh đã dài ngoằng. Armand gần như có mặt ở khắp mọi nơi, và phần lớn bọn họ đều đã mua đồ của ông ta hoặc biết ai đó mua đồ của ông ta.

Ở một nơi nào đó, Armand đã giấu cả một kho tiền.

Cuộc viếng thăm cuối cùng của anh diễn ra ở căn hộ của Stormy, và cô ta rất vui mừng khi được gặp anh.

"Tôi chỉ có thể ở lại khoảng một phút," anh mở đầu, nhưng cô ta lôi anh xuống cạnh mình trên một chiếc sofa bọc nệm khổng lồ và ngả người vào anh, và trong một giây bối rối, Mitch không chắc được đâu là chiếc sofa đâu là Stormy nữa, có quá nhiều thứ mềm mại đang tì vào anh.

"Em rất vui vì có anh ở đây," Hơi thở của Stormy lan ra trên cổ anh, Mitch nhắm mắt và khẽ lúi ra. Mùi nước hoa của cô ta thật khác lạ, và nếu là một tuần trước đây hẳn là anh đã đang hít vào thật sâu rồi, nhưng gần đây anh lại mới nảy ra sự ưu tiên đối với những người phụ nữ có mùi như xà phòng.

"Tôi chỉ có vài câu hỏi liên quan đến Armand thôi," anh nói với cô ta, và cô nàng ngả người sát hơn vào anh. Anh cảm thấy cơ thể mềm mại của cô ta tì vào mình và lần nữa tự hỏi vì sao Armand lại có thể bỏ rơi người phụ nữ này để đến với Barbara. Thế rồi anh tự hỏi tại sao anh lại thắc mắc điều đó thay vì thưởng thức cái trải nghiệm có Stormy đeo lấy cánh tay mình.

Rõ ràng là Stormy cũng đang tự hỏi chuyện đó; cô ta rời khỏi anh, về bối rối hiện hiện trong đôi mắt.

"Armand có để lại thứ gì ở đây không?" Anh hỏi cô ta. "Có thể là một chiếc hộp, hay phong bì chẳng hạn?"

"Không."

Stormy khẽ huơ tay trên chiếc sofa và mọi thứ đều chuyển động bên dưới tấm áo khoác của cô nàng, và Mitch chú ý thấy điều đó với vẻ thường thức và lại nhích ra một chút. Nhìn cô ta khá thú vị, nhưng cô ta không phải là Mabel. "Liệu ông ấy có để lại..."

"Anh ấy chưa bao giờ ở đây," Stormy nói với vẻ thiếu kiên nhẫn. "Tất cả đồ đạc của anh ấy đều ở ngôi nhà trong phố. Harold đã đóng hộp quần áo của anh ấy, đóng những thứ không phải là quần áo trong một chiếc hộp khác, và quăng tất cả đồ lót cùng với bút tất, rồi đem theo những thứ trong hộp về nhà. Tất cả chỉ có thế. Armand chưa bao giờ ở đây. Em rất thích anh."

"Tốt quá," Mitch lơ đãng đáp lại. "Tôi cũng thích cô. Thế ông ấy có..."

Môi Stormy khoá môi anh khi cô nàng trượt vào lòng anh, và tay anh ôm quanh cô nàng một cách máy móc trong khi toàn bộ những đường cong căng phồng tì lên người anh. "Mae nói là ổn cả mà," cô ta thở vào tai anh.

"Cô ấy bảo sao?" Mitch buột miệng, cảm thấy khó chịu, và rồi Stormy lại hôn anh, và anh tập trung vào việc thoát khỏi cái ôm bạch tuộc của cô ta để có thể chạy đến và hét vào mặt Mae vì đã bày trò sắp đặt anh. Anh dứt môi ra khỏi môi Stormy nghe một tiếng chụt. "Không. Tôi thực sự thấy hãnh diện, Stormy à, nhưng Mae đã nói dối. Không ổn chút nào."

Stormy trượt ra khỏi lòng anh và ngồi lên chiếc đi văng cạnh anh. "Anh chắc không? Cô ấy có vẻ chắc chắn lắm."

Mitch đứng dậy trước khi cô ta có thể nhảy xổ vào anh lần nữa. "Tôi chắc đấy. Nghe này, nếu cô nhớ ra bất cứ thứ gì mà Armand để lại, hãy gọi cho tôi... à, cho Mae. Hãy gọi Mae nhé. Chuyện này quan trọng lắm."

Stormy cau mày nhìn anh. "Thường thì đàn ông thực sự thích hôn em."

"Tôi cũng thích lắm," Mitch cam đoan với cô ta. "Tuyệt đối đấy. Chà, giờ tôi phải đi rồi." Anh vội vội vàng vàng xông ra cửa, sâu thẳm trong đầu

anh tự hỏi tại sao mình lại ngu ngốc đến mức rời bỏ một cô nàng xinh đẹp như thế, và sâu thẳm trong óc anh cũng biết chính xác vì sao mình lại rời bỏ cô ta.

Gần đây anh đã gặp Mabel quá nhiều. Cô đã che mờ mọi suy nghĩ của anh, và anh thì không có nhiều để mà bắt đầu nghĩ ngợi cho thật thấu đáo. Chuyện này phải dừng lại thôi.

Anh chui vào xe và nhìn đồng hồ. Anh sẽ gặp Mae lúc tám giờ, và dứt khoát là anh phải cạo râu và tắm tấp trước đó để cô không thể ngửi thấy mùi nước hoa của Stormy trên người anh. Không có nghĩa là cô quan tâm đến chuyện đó. Cô bảo Stormy cứ an tâm mà tiến tới với anh trên đi văng cơ mà. Chà, quý tha ma bắt cô đi. Thậm chí anh sẽ không thèm ăn diện gì khi gặp cô cả. Anh cũng chẳng thèm quan tâm. Chỉ quần jeans và một chiếc áo phông cũ thôi, điều đó sẽ cho cô thấy.

Anh thở dài trên đường quay về nhà. Gần đây, vì lý do nào đó tất cả những suy nghĩ của anh về Mabel đều trì trệ. Anh dứt khoát phải điều tra cho xong vụ này và không gặp cô nữa.

Nhưng trước hết, anh phải gặp cô đã.

Chú thích:

[1] ESP là từ viết tắt của "extrasensory perception": một khả năng siêu nhiên, bao gồm việc tiếp nhận thông tin không qua nhận biết bằng các giác quan mà là cảm giác bằng tâm linh. ESP đôi khi còn được sử dụng như là giác quan thứ sáu.

[2] Nguyên văn là "Jack the car ripper": bắt nguồn từ cụm "Jake the Ripper", cái tên phổ biến nhất được gán cho một kẻ giết người hàng loạt mà cảnh sát không thể truy lùng được. Hắn gây án vào năm 1888 ở Quận Whitechapel, London trong một khu vực dân cư nghèo khổ rộng lớn.

[3] Book Chat: Tán gẫu về sách.

[4] Big Mac: một loại bánh hamburger của McDonald.

Chương 7

Mae ra đón anh ở cửa, tự nhủ với mình là phải tỏ ra lịch sự, không được quá háo hức. Cô cố ý mặc một chiếc áo phông cũ màu trắng và quần jeans, chỉ để chứng tỏ với bản thân rằng cô không quan tâm anh nghĩ gì. Anh cũng mặc một chiếc áo phông cũ màu trắng và quần jeans. Cô không chắc điều đó có nghĩa là gì, nhưng cô quá vui mừng khi nhìn thấy anh đến nỗi chẳng thèm quan tâm nữa.

"Chào Mabel, áo phông đẹp đấy." Anh nói và cô lùi lại để anh vào nhà, tận hưởng cái thực tế là anh đang ở đây và rồi lại thầm rửa mình vì đã thích thú như thế.

"Anh đã tìm ra cái gì rồi?" Cô hỏi trong lúc theo anh vào trong thư viện.

Mitch ngồi xuống và nhìn cô với vẻ cảm thông, và cô biết chuyện này sẽ tồi tệ đây. "Ông ta đã bán tất cả. Tôi không thể nói với cô là tôi đã lòng ra tất cả cho đến khi liếc qua danh sách của cô, nhưng tôi đã tìm ra chỗ mà ông ta bán hầu hết những thứ mà cô đã kể ra, như bức Lempicka và bộ cờ."

Mae ngồi thụp xuống chiếc ghế trước mặt anh. "Thế tiền ở đâu?"

Mitch thở dài. "Tôi đã tìm hiểu. Theo những gì tôi biết, ông ta chẳng có chỗ cất giấu bí mật nào cả. Tôi thậm chí đã đến cả chỗ ở mới của Stormy..."

"Thế sao?" Mae hỏi với vẻ mát mẻ.

"Và cô ta cũng chẳng biết gì cả. Vì lý do này khác thì điều đó cũng không đáng ngạc nhiên lắm. Cô ta bị ngớ ngẩn tự nhiên hay là đang dùng một loại thuốc hỗ trợ nào đó thế?"

"Thế Stormy thế nào?" Mae hỏi, giọng đánh lại.

"Cô ta khỏe." Mitch đột nhiên có vẻ cảnh giác.

"Thật thế." Mae mím chặt môi. "Cô ta khỏe thế nào?"

Mitch chớp mắt nhìn cô. "Cô đang nói về chuyện gì thế?"

"Đừng giả vờ ngớ ngẩn đi." Mae quắc mắt với anh. "Tôi đã từng thấy anh ngớ ngẩn thực sự, và lần này thì không phải. Cô ta thế nào trên giường?"

"Cái gì?"

Mae bắt đầu gõ nhịp chân. "Tôi hỏi là cô ta thế nào trên giường."

Mitch cố tỏ ra bị tổn thương và ngây thơ. "Làm sao tôi biết được."

"Cô ta không چرا cãm anh à?"

"Dĩ nhiên là không rồi." Mitch nuốt khan.

"Anh đang nói dối."

"Ai cũng nói dối. Trừ tôi. Chúng ta có thể nói về chuyện khác không?"

"Không. Tôi sẽ trả tiền cho thông tin này." Mae hít vào thật sâu. "Anh có ngủ với cô ta không?"

"Không." Mitch quắc mắt nhìn cô. "Không phải là chuyện của cô, sếp à, nhưng không, tôi không ngủ với cô ta."

Mae tránh ánh mắt của anh. "Anh biết đấy, tôi tin anh."

"Cám ơn."

Cô ngồi ngay lại trên ghế, cảm thấy nhẹ nhõm một cách vô lý. "Thế vấn đề là gì? چرا cãm tệ lắm à?"

"Không." Mitch đầu hàng. "Vụ چرا cãm đó tuyệt lắm. Cô ta là một cô nàng ấm áp."

"Nóng bỏng," Mae sửa lại.

"Kích thích nữa," Mitch đồng ý.

"Thế chuyện gì không ổn? Có phải do cô ta không phải là thủ thư?"

Mitch nhún vai. "Tôi mới không."

"Không gì? Không là thủ thư á?"

"Kích thích." Mitch lún sâu thêm một chút vào trong chỗ ngồi. "Chúng ta nói chuyện khác được chứ?"

"Không. Sao anh lại không thấy kích thích?"

"Chà, tôi không chắc nữa." Mitch cúi kính một cách rõ ràng. "Tôi nghĩ cô đã làm tôi bất lực."

"Ồ." Mae mỉm cười mãn nguyện. "Nghe thật dễ chịu."

Mitch bắn cho cô một ánh mắt bức bối. "Tiền công hôm nay của tôi vừa mới gấp đôi đấy."

Mae phớt lờ anh. "Vậy là cô ta không thể làm anh thấy kích thích, hử?"

"Lúc đó tôi đang tập trung vào công việc. Không ai có thể làm tôi kích thích lúc tôi đang làm việc. Tôi là một thám tử chuyên nghiệp." Mae mỉm cười với anh, và anh cựa quậy trong ghế một cách không thoải mái. "Quên đi cưng. Cô không phải tuýp người của tôi. Giờ chúng ta quay lại với Armand được rồi chứ?"

"Dĩ nhiên." Lần đầu tiên trong ngày Mae cảm thấy phấn khởi. "Anh muốn gì?"

"Tôi muốn xem cái hộp đựng các thứ của Armand mà Harold đã đem về từ ngôi nhà trong phố."

Mae lắc đầu. "Mitch, không có gì trong đó đâu. Tôi đã xem, Harold đã xem..."

"Và giờ tôi muốn xem. Cô muốn ngồi đây và giải thích với tôi vì sao tôi không cần phải ngó qua cái hộp đó trước khi chúng ta đi lấy nó xuống, hay cô muốn đốt cháy giai đoạn và đi lấy nó xuống đây?"

Mae thở dài. "Tôi sẽ đi lấy nó xuống."

"Thế mới ngoan chứ, Mabel." Mitch gật đầu với cô vẻ tán thành. "Cô đang biết tiếp thu rồi đấy. Tuy chậm, nhưng cô đang biết tiếp thu rồi."

"Không có gì ở đây." Mitch nói mười lăm phút sau đó khi cả hai người họ đang ngồi trên sàn sẫm soi hộp các tông to bự.

Mae bậm môi để không phải nói tôi đã bảo anh rồi mà.

"Cả nghìn bao cao su, cả trăm thỏi son dưỡng, một lọ thuốc trợ tim, một lọ aspirin, một cuộn băng cá nhân, ba cây bút và một cái máy tính." Mitch dùng ngón tay khuấy đồng hồ lộn xộn lên.

"Anh đã phóng đại lượng bao cao su và son dưỡng." Mae nhìn tay anh khua khoảng đồng đồ trong hộp. "Nhưng đúng là có nhiều thật. Sao Armand lại cần nhiều thế nhỉ?"

"Có thể ông ta là người lạc quan. Có thể môi ông ta thực sự bị khô." Anh cầm chai thuốc lên và đọc nhãn. "Digoxin," rồi đưa chai thuốc cho Mae. "Thuốc này nhìn có đúng không?"

Mae cầm chai thuốc rồi bật nắp, đổ vài viên thuốc màu trắng ra lòng bàn tay. "Tôi đoán thế. Thực sự là tôi chưa bao giờ chú ý nhiều đến nó. Màu sắc thì đúng."

Mitch mò mẫm cái hộp một lần nữa trong khi cô đóng nắp chai thuốc lại và thả nó vào trong hộp. "À ha. Cái gì đây?" Anh giơ lên một chiếc chìa khoá nhỏ với đầu làm bằng nhựa màu xanh rồi mỉm cười với một vẻ vui sướng làm Mae ngạc nhiên.

"Đó không phải là chìa khoá ngăn gửi đồ an toàn đâu," Mae nói. "Harold đã kiểm tra hết rồi. Không ai biết nó là cái gì."

"Đây là chìa khoá kho gửi hàng." Mitch ngồi thẳng dậy, vẻ tự mãn. "Khu vực kho hàng có hệ thống an ninh tối tân nhất ở Riverbend. Khu đó cách đây khoảng hơn ba cây số."

Mae chớp mắt nhìn anh. "Làm sao anh biết chuyện đó?"

"Tôi là thám tử, tôi điều tra ra điều đó." Anh đứng dậy. "Đi thôi. Đây có thể là chỗ ta cần tìm."

"Tôi không tin." Mae bướng bỉnh ngồi im dưới chân anh. "Làm sao anh biết chuyện đó?"

"Được thôi, cứ ngồi đó đi." Mitch bước qua cô. "Tôi sẽ đi tìm tiền của Armand, nhưng cô thì thà ngồi trên sàn còn hơn."

"Thôi được, thôi được." Mae lồm cồm bò dậy. "Tôi sẽ đi cùng. Nhưng tôi vẫn không tin đâu. Anh giấu tôi chuyện gì đó."

"Ăn may thôi mà," Mitch nói.

Xăng xe của Mitch hết sạch, vì thế họ phải dừng lại mua xăng, và rồi hoá ra ví của Mitch cũng trống trơn, Mae chìa ra tờ hai mươi đô cuối cùng

của cô.

"Tốt hơn hết chúng ta nên tìm thấy một mỏ vàng trong kho để hàng này," cô nói với anh. "Đó là tiền ăn trưa cho cả tuần của tôi đấy."

"Chúng ta sẽ dừng ở một cọc ATM trên đường về. Tin tôi đi."

"Phải rồi." Mae nói.

Khu vực kho hàng, khi họ đến nơi, nằm trên một con phố phía sau một khu vực giàu có của Riverbend, nép giữa những khu chung cư cao cấp và những căn hộ, khuất sau những lùm cây như thể nó là một thể loại kiến trúc họ hàng kém may mắn hơn nào đó. Mae thấy hàng tá kho hàng lúc họ ghé vào cổng, tất cả xếp hàng như những con đường nhỏ được đề tên trên tấm biển chỉ đường màu trắng, những kho hàng được sơn màu xanh ngọc tao nhã và lợp mái màu trắng có đầu hồi. Nhìn chúng như những căn hộ dành cho bọn yêu tinh ấy.

"Này Mitch, mọi việc thế nào?" Người đàn ông ở cổng chào Mitch, và anh đáp lời, "Ổn cả, Albert. Chuyện gì đang xảy ra à?"

Albert khịt mũi. "Không có gì. Đó là lý do vì sao anh trả cho chúng tôi cả núi tiền, vì thế không có gì xảy ra với đồ đạc của anh cả."

"Tốt." Mitch nói, và Albert để anh qua như một người anh em thất lạc lâu ngày.

Mae nổi đóa. Vậy là Mitch đang trả một núi tiền cho một kho chứa hàng cao cấp ở đây, đúng không? Hay lắm. Ra là thế. Cho dù Mitchell Peatwick là ai, thì anh ta cũng không phải là một tay thám tử tư rỗng túi vô tích sự. Anh đã nói dối cô. Chà, đó là kiểu của đàn ông mà. Họ luôn luôn che giấu cô điều gì đó. Cứ để họ xử lý chuyện đó. Cô không cần phải biết.

Ai cũng nói dối.

Cô làm giọng mình đanh lại. "Anh ta gọi anh bằng tên thân mật."

Mitch phớt lờ cô và vòng xe xuống làn chữ C.

"Chiếc chìa khoá đề K10," Mae chỉ ra, nhất thời bị phân tâm.

"Tôi biết."

"Thế thì sao..."

"Vì đây là chỗ mà Albert nghĩ rằng tôi sẽ rẽ vào. Chúng ta đang xâm phạm và đột nhập, và tôi muốn Albert không nhận thấy điều đó, hiểu chứ?"

Mae tựa vào cửa xe để có thể nhìn anh rõ hơn trong lúc anh nói dối cô. "Vậy là anh rẽ vào làn chữ C bởi vì kho hàng của anh nằm ở đây."

"Đúng thế." Mitch rẽ phải ở cuối làn đường. "Tìm làn K đi."

"Nó sẽ nằm ngay sau làn J." Mae khoanh tay lại. "Nếu anh nghèo kiệt xác, thì sao anh lại có một kho hàng cực kỳ đắt tiền như thế?"

"Mabel, chúng ta chưa gần gũi đến mức cô có thể biết hết mọi bí mật của tôi. Cô tìm làn K cho tôi được không?"

"Mitch, nó sắp xếp theo thứ tự bảng chữ cái. Vị trí làn K chẳng có gì là thách đố cả. Và tôi không biết bất cứ bí mật nào của anh ..."

"Tốt." Mitch rẽ phải vào làn K.

"Vì thế đây sẽ là nơi thích hợp để tôi bắt đầu tìm hiểu những bí mật đó."

"Đây rồi." Mitch tắt máy và bước ra khỏi xe, và Mae không có cách nào khác là phải theo anh.

Một cơn bão đang nổi lên, và gió bắt đầu trở lạnh thực sự. Mitch với qua cửa xe và lấy ra một cái áo gió màu xanh. "Cô muốn mặc cái này không?"

Mae lắc đầu và nhìn anh mặc chiếc áo gió vào, và rồi theo sau anh về phía cửa kho hàng. Anh cúi xuống ổ khoá, cố gắng nhìn lỗ khoá trong ánh sáng mờ mờ.

Cô xuất hiện phía sau anh và thử lần nữa. "Sao anh..."

"Suýt." Mitch xoay chìa khoá và đẩy cửa mở ra, mò mẫm tìm công tắc đèn phía bên trong. Khi anh bật lên, kho hàng ngập tràn ánh sáng màu huỳnh quang.

Nó hoàn toàn trống rỗng.

"Không." Tim Mae trôi tuột xuống đế giày. Không có gì ở đó cả. Không tranh ảnh, không đồ đạc, không tiền mặt, thậm chí cả cuốn nhật ký khốn kiếp cũng không. "Tôi không tin được." Cô bước vào giữa kho hàng và

chầm chậm xoay một vòng. Cái kho khá lớn, ít nhất là 10x12 với các ngăn giá xếp hàng, và hoàn toàn trống rỗng.

Mitch bước vào và đóng cửa lại sau lưng. "Đừng vội bỏ cuộc," anh nói, và cô phớt lờ anh. Rõ ràng đã qua thời điểm phải bỏ cuộc rồi. Thế nhưng khi anh tỏ vẻ kiên quyết, cô vẫn giúp anh tìm, tìm kiếm một tờ giấy, bất cứ một mảnh nhỏ nhoi nào có thể rơi lại ở đó.

Không có gì cả.

"Chuyện này thật vô lý." Mae ngồi thụp xuống ở cuối kho hàng, hai chân bắt chéo trước mặt trên mặt sàn bằng bê tông, và vùi đầu vào hai bàn tay. "Tất cả đã đi đâu rồi chứ?"

"Ý cô là cuốn nhật ký à?" Mitch ngồi xuống đối diện với cô qua kho hàng, lưng anh dựa vào cửa. "Tất cả những chuyện này là thế chứ gì?"

Mae ngẩng đầu lên khỏi tay khi nghe âm điệu hạ cố dịu dàng trong giọng anh. "Anh đã không tin vào cuốn nhật ký đó ngay từ đầu. Anh cũng giống như tất cả những người khác. Anh nói, 'Bất cứ điều gì cô muốn, Mae Belle à,' và rồi anh quay lưng và làm những gì anh muốn. Đúng là đàn ông."

"Này, chờ một chút. Tôi..."

"Anh làm sao?" Cô trừng mắt nhìn anh. "Anh muốn nói với tôi anh khác bọn họ thế nào à? Chà, anh thì khác gì chứ. Anh nhận tấm séc từ ông Claud của tôi, rồi anh tỏ vẻ anh hùng trước ông Gio, rồi anh nhũn ra quanh June và há hốc miệng trước Stormy, rồi anh nói dối tôi và..."

"Tôi chưa bao giờ nói dối cô." Giọng Mitch chắc nịch đầy thuyết phục, nhưng Mae đã có kinh nghiệm với chuyện này.

"Ồ, phải rồi. Anh chỉ là một tay thám tử tư nghèo kiệt xác, nhưng Nick Jamieson quen biết anh như anh em ruột, rồi anh thuê một kho hàng cực kỳ đắt tiền, và anh..."

"Tôi chưa bao giờ nói tôi là một tay thám tử tư nghèo kiệt xác." Mitch quan sát cô với vẻ ôn hòa. "Cô chỉ..."

"Chà, thế anh là gì?" Mae rời mắt khỏi gương mặt anh, biết rằng anh sẽ lại nói dối và cô ghét điều đó. Không phải vì cô trông chờ điều gì khác. Mitch rất hài hước, quyến rũ, thông minh và làm cô phát điên lên, nhưng anh vẫn...

"Tôi là một nhân viên môi giới chứng khoán," Mitch nói.

Mae chớp mắt nhìn anh qua khoảng trống mênh mông của kho hàng. "Anh là một cái gì?"

"Tên tôi không phải là Mitchell Peatwick. Mà là Mitchell Kincaid, và tôi là một nhân viên môi giới chứng khoán." Mitch thở dài. "Lẽ ra tôi không nói với cô chuyện này, nhưng dù sao đi nữa cô cũng sẽ mè nheo tôi suốt cho đến khi moi được chuyện đó ra."

"Chuyện đó thì đúng." Mae cau mày, cố gắng dập tắt tia hy vọng nhỏ nhoi mà cụm từ nhân viên môi giới chứng khoán đã khơi dậy một cách vô lý trong cô. Môi giới chứng khoán cũng dễ là cặn bã lắm chứ, đâu phải anh nói mình là một nhân viên an sinh xã hội đâu, nhưng dù sao cô cũng lắng nghe anh nói. "Làm thế nào mà từ một nhân viên môi giới chứng khoán anh lại trở thành một thám tử tư được?"

"À, tôi đã có ước mơ như thế." Mitch tìm tư thế thoải mái trên sàn nhà. "Tôi là một môi giới chứng khoán giỏi, nhưng sau một thời gian, công việc đó cứ trôi qua đều đều buồn chán. Tôi có một số khách hàng, như Nick chẳng hạn, cậu ta đã đưa tiền cho tôi mạo hiểm với những thứ ngoài tầm với, nhưng phần lớn tôi chỉ đảm bảo cho những người giàu sẽ vẫn giàu." Anh bắt gặp ánh mắt của Mae. "Những người giàu trả rất hậu cho công việc kiểu đó."

"Tôi tưởng tượng được chuyện đó." Mae không biết anh định dẫn dắt đến chuyện gì, nhưng cô không muốn làm anh mất hứng bằng cách đặt câu hỏi.

"Vì thế cách đây hai năm, tôi đi uống rượu với một người bạn tên là Newton – cô sẽ thích Newton cho xem – và chúng tôi tán gẫu về chuyện bản thân luôn muốn trở thành cái gì, và tôi nói là thám tử tư. Giống như Sam Spade. Một hiệp sĩ cô độc trên những con phố tồi tàn. Cứu giúp những

người nghèo khổ và bị áp bức, đặc biệt là nếu họ có đôi chân tuyệt cú mèo. Như cô chẳng hạn."

Mae gật đầu, vẫn hoàn toàn lạc lối về ý nghĩa của câu chuyện.

"Dù sao thì Newton cũng thích ý tưởng đó. Rất thích. Sau đó chúng tôi tỉnh rượu và quên chuyện đó đi, nhưng tôi vẫn nghĩ đến nó vào những lúc kỳ cục, thế rồi khoảng một năm trước tôi ra ngoài và lấy được bằng thám tử tư chỉ không để làm gì. Và tôi khoe Newton tấm bằng." Mitch nhăn mặt. "Đó là sai lầm đầu tiên của tôi. Khoảng một tuần sau đó, chúng tôi đi ăn tối, trước bàn ăn đầy những đồng nghiệp và cả sếp của tôi, và trong lúc tất cả chúng tôi đang chơi trò sắp ngửa thì Newton đã đề cập đến cái bằng đó của tôi. Thế là tôi đem ra khoe mọi người, rồi một trong những đồng nghiệp của tôi, tên tục là Montgomery, nói một điều gì đó về chuyện những gã điển hình gặp phải cơn khủng hoảng tuổi trung niên khi đâm đầu vào mua những chiếc xe Porsche và mơ mộng hão huyền về những công việc mới ngó ngán. Dù sao đi nữa, chuyện này dẫn đến chuyện kia, và tôi bảo rằng tôi có thể làm một văn phòng thám tử tư sinh lời được trong vòng một năm." Anh dừng lại và cau mày nhìn Mae. "Đó là một lời cam đoan hoành tráng đấy. Hầu hết các công ty mới phải mất năm năm mới hết lỗ."

"Được rồi," Mae nói, cuối cùng cũng đã hiểu chuyện này dẫn đến đâu. "Và anh ta cược là anh không làm được."

"Đúng vậy. Điều kiện là tôi có hai mươi nghìn vốn điều lệ, tôi không được dùng tên thật của mình để sử dụng nguồn tài chính hay vay vốn và tôi không được chạm vào bất cứ khoản tiền nào khác ngoài những gì tôi kiếm được từ công việc thám tử. Newton xưng phong làm sổ sách." Mitch thở dài. "Sếp tôi hỏi ai sẽ tiếp quản khách hàng của tôi, và Newton cũng xưng phong nốt, thế là sếp tôi cho tôi nghỉ phép. Tôi nghĩ có lẽ chính bản thân ông ấy cũng có hoài bão của riêng mình. Và rồi buổi sáng hôm sau, tôi thức dậy, nhận ra mình đã làm gì và thề suốt đời không uống rượu nữa. Từ đó tôi không hề đụng đến giọt rượu nào."

"Chà, điều đó giải thích vì sao anh sống trong một căn nhà tập thể." Mae nghiêng đầu nhìn anh. "Khoản cá cược là bao nhiêu?"

"Mười nghìn. Newton dụ Montgomery làm một vụ cá cược ăn theo trị giá hai mươi nghìn." Mitch lắc đầu. "Tôi vẫn không thể tin được cậu ta đã làm thế. Newton không bao giờ mạo hiểm với tiền bạc."

"Vậy là anh sắp thắng cược?"

"Ừ, nhờ có cô. Tấm séc của cô là phao cứu sinh cho tôi." Mitch mỉm cười với cô, và Mae quên mất chuyện kho hàng trống rỗng, rằng anh là người không đáng tin và để lòng mình dụ xuống trong nụ cười của anh cho đến khi cô phải tự nhắc mình phải thở trở lại.

Cô cố gắng gộp nhặt các mẫu suy nghĩ lộn vụn của mình lại với nhau. "Anh còn lại bao lâu nữa? Ý tôi là vụ cá cược ấy."

"Đến thứ Sáu này là tròn năm."

"Ồ." Mae nuốt xuống. "Cận kề. Chả trách gì anh nhận vụ của tôi."

"Đó không phải là lý do duy nhất."

Mitch làm cho câu nói có vẻ tự nhiên, nhưng sự ấm áp trong giọng nói của anh làm cô nuốt khan lần nữa. Mae cố gắng lên tiếng một cách bình thường, nhưng có vẻ như thanh quản của cô đang run rẩy. "Lý do còn lại là gì?"

"Tôi đã nói với cô rồi, tôi có giấc mơ của mình." Mitch ngả đầu tựa vào cánh cửa. "Tôi đã mơ một cô nàng xinh đẹp đến văn phòng của tôi và cầu xin tôi giúp đỡ. Cô ấy thông minh, hài hước, quyến rũ, ấm áp và cô ấy không bao giờ nói dối tôi." Ánh mắt anh quay lại nhìn cô. "Và rồi cô bước vào. Nó như là định mệnh vậy."

"Ồ không." Mae nhắm mắt lại, cảm thấy tội lỗi. "Mitch, tôi đã nói dối anh."

"Tôi biết," Mitch nói.

Mae ngẩng phắt lên. "Sao anh biết được?"

"Tôi đoán. Có muốn kể tôi nghe chuyện đó không?"

"Có." Mae thở ra nhẹ nhõm, ngạc nhiên vì thấy cô thực sự muốn kể cho anh nghe tất cả mọi chuyện nhiều đến mức nào. Cô không chắc lắm vì sao lúc này mọi chuyện lại trở nên khác đi sau khi anh đã thú nhận mình là một

nhân viên môi giới chứng khoán, nhưng đúng là chuyện đã khác. "Armand không phải bị giết. Tôi đã dựng lên chuyện đó. Ông ấy chết trên giường Stormy, như cô ta đã nói." Cô dừng lại, cố gắng tìm cách giải thích tốt nhất. "Tôi không có đồng nào cả. Bố mẹ tôi để lại cho tôi khoản tài sản ủy thác, nhưng khoản đó đã bốc hơi. Và dĩ nhiên, June và Harold cũng chẳng có gì cả. Tất cả chúng tôi đều phụ thuộc vào bác Armand. Chà, thực ra thì tôi đã có thể chuyển đi, nhưng họ..."

"Tôi biết phần đó rồi," Mitch nói.

"Ồ, phải rồi," Mae bắt đầu lại. "Chúng tôi sống với ông Armand hai mươi tám năm mà không có gì thay đổi cả, không có gì được đưa ra khỏi ngôi nhà đó. Và rồi mấy tháng vừa rồi, những đồ đạc mà tôi đã nói với anh bắt đầu biến mất. Điều đó đã đủ lạ rồi, nhưng rồi đến tối thứ Hai tuần trước, tôi nghe ông ấy nói chuyện điện thoại trong hành lang. Lúc đó ông ấy đang rời khỏi nhà thì điện thoại đổ chuông. Tôi đang đứng ở hành lang trên tầng, và tôi không nghe được ông ấy nói gì nhưng có thể nhận thấy ông ấy đang điên lên, vì thế tôi núp ở đầu cầu thang, và tôi nghe ông ấy nói: 'Chúng nó không thể lấy được tiền nếu không có cuốn nhật ký, và tao luôn giữ cuốn nhật ký bên mình.' Sau đó ông ấy nghe một lúc, rồi nói: 'Nghe này, tao đã làm tất cả những gì mày yêu cầu. Tao đã tìm ra cách thoát khỏi chuyện này. Mày sẽ không lấy được thêm đồng nào của tao nữa đâu.' Sau đó ông ấy lại nghe một lúc nữa rồi đập máy và lao ra khỏi nhà, hoàn toàn điên tiết."

Mitch chồm về trước khi nghe câu cuối cùng. "Ông ta đi đâu?"

Mae chớp mắt trước vẻ chậm hiểu của anh. "Dĩ nhiên là đến ngôi nhà trong phố với Stormy rồi. Tối thứ Hai, thứ Tư và thứ Sáu, chính xác như một cái máy."

"Ông ta không bao giờ sai à?"

"Không bao giờ. Armand thích làm việc theo thời khóa biểu."

"Vậy người nào biết ông ta đều biết là ông ta đang ở đâu."

"Tôi đoán thế." Mae cũng chồm người về trước. "Nghe này, Mitch, ông ấy không phải bị giết. Tôi chỉ dựng lên chuyện đó để làm ra vẻ kẻ nào đó

đang cầm cuốn nhật ký là kẻ phạm tội thôi. Bằng cách đó, hẳn ta sẽ không thể sử dụng cuốn nhật ký đó để lấy bất cứ số tiền nào còn lại."

"Điều đó chỉ có tác dụng nếu như ai đó thực sự tin là Armand bị giết." Mitch nói với cô.

"Đó là nhiệm vụ của anh." Mae cố mỉm cười như thể xin lỗi. "Lẽ ra anh phải ngó ngàng, đi loanh quanh, khơi ra những rắc rối và làm cho mọi người tin là ông ấy đã bị giết. Vấn đề là, anh không ngốc chút nào."

Mitch thở dài và ngồi thẳng dậy. "Vấn đề có thể lớn hơn thế đấy. Một số tiền lớn đã biến mất. Ngay cả nếu Armand tự nhiên chết trên giường, thì với số tiền khổng lồ đó, tôi cá là phải có tội ác ở đâu đó. Điều đó sẽ giải thích vì sao lại có người khó chịu với công việc của tôi đến thế." Anh suy nghĩ một lát rồi đứng dậy và bước qua gian hàng đến chỗ cô. "Đi nào, ra khỏi chỗ này thôi. Thứ gì đã từng ở đây thì giờ cũng biến mất rồi."

Anh chìa tay cho cô và cô nắm lấy, để bản thân được tận hưởng sức mạnh ấm áp và đáng tin cậy khi anh kéo cô đứng dậy. Cô theo anh ra cửa, thấy nhẹ nhõm vì cuối cùng cô đã trong sạch, và cũng cảm thấy buồn nữa. Cô không khẳng định được vì sao mình buồn, nhưng cô khá chắc chắn lý do là vì cô nhìn thấy tấm lưng anh đang rời xa khỏi mình.

Rồi anh với tay đến công tắc và quay đầu nhìn ra sau để chắc là cô vẫn ở ngay sau lưng anh trước khi anh tắt điện, và điều gì đó trong cái cách anh thả lỏng quai hàm hòa vào vùng cơ trên cổ làm cô thấy chấn động đến tận tâm can.

Không, không phải người này, cô nghĩ, nhưng đó chỉ là một ý nghĩ mong manh. Cô đã bị anh cuốn hút ngay từ ngày đầu tiên ở trong văn phòng của anh, cuốn hút bởi bàn tay to lớn của anh di chuyển trên tờ ghi chú vàng với vẻ tự tin đến thế, và cô đã phải lòng anh ngay từ lúc đó, đã chôn giấu điều đó dưới hàng loạt những lời chỉ trích xóc óc, rồi dần nhận ra anh thật ngang bướng, thật khó chịu, thật đáng yêu và thật chân thành biết bao nhiêu.

Dần trở nên càng lúc càng muốn anh nhiều hơn.

Mày chỉ mới gặp anh ta chưa đến một tuần, cô cố gắng tự nhủ với mình, nhưng dĩ nhiên, đó là một khoảng thời gian dài để muốn một người. Một phút cũng là quá nhiều để muốn một người. Giờ, nếu cô nghĩ về bất kỳ chuyện gì khác ngoài chuyện lôi anh lên giường...

Cô có một hình ảnh sống động bất ngờ về việc lên giường với Mitch, cơ thể anh rắn chắc áp vào cô, tay anh di chuyển...

"Mabel, mặt cô trông kỳ cục lắm. Cô ổn chứ?"

Mae nuốt xuống. "Ổn. Tôi ổn."

"Tốt." Mitch tắt điện, và trong giây lát trước khi anh mở cửa, Mae nghĩ đến chuyện túm lấy anh, lôi anh xuống sàn và bắt anh làm tình với cô.

Cô khá chắc chắn là anh sẽ làm thế. Và rồi cô sẽ chỉ là một cô nàng thủ thư khác mà thôi.

Anh mở cửa. Ánh chớp lóe lên và gió thổi mạnh, và người cô run lên vì phản ứng trước cơn bão hơn là vì bất kỳ cảm giác lạnh lẽo nào trong không khí.

"Đây." Anh cởi chiếc áo gió ra. "Mặc vào đi."

Cô định nói với anh là cô không lạnh, nhưng rồi cô cầm lấy chiếc áo khoác. Nó thật ấm áp, và nó có mùi giống anh, và nếu như cô không thể có anh bao bọc quanh cô thì ít nhất cũng đã có chiếc áo của anh. Nghe thật thống thiết, nhưng đó là sự thật.

Cô mặc áo khoác và theo anh bước vào đêm tối bão bùng.

Có ai đó bắn họ.

Mae cứng người lại, không tin được chuyện như thế có thể xảy ra bên ngoài phim ảnh, Mitch ôm lấy cô và kéo cô nằm xuống đất, cô đeo cứng lấy anh trong khi một viên đạn khác bay rít qua đầu họ rồi găm vào kho hàng.

Cô túm chặt lấy anh, và Mitch bị giằng xé giữa việc ôm chặt cô trong tay để giữ an toàn cho cô với việc chạy đi tìm tên khốn nào đó đang cầm súng trong tay. Không phải lẩn tránh nhiều về sự lựa chọn, nhưng nếu họ chỉ ngồi dưới đất cạnh chiếc xe cho đến khi Albert phát hiện ra vụ nổ súng thì có thể họ sẽ chết sớm mất.

Anh phải rời khỏi đó.

Anh không bao giờ muốn buông cô ra, nhưng anh phải đi.

"Ở yên đây và không được động đây," Mitch thì thào, và Mae túm lấy anh chặt hơn trong một tích tắc. Rồi cô thả anh ra và co người núp sau bóng chiếc xe, gật đầu. "Nghiêm túc đây," Mitch cảnh cáo, cảm giác lo lắng cho cô làm anh trở nên nghiêm khắc. "Đừng có làm mấy chuyện ngớ ngẩn mà đám phụ nữ vẫn hay làm trong những bộ phim đấy. Cô ngồi yên đó."

Mae gật đầu lần nữa.

"Được rồi," Mitch thì thào với vẻ ngờ ngàng và lặng lẽ di chuyển vòng ra phía sau kho hàng để tiến đến hướng xuất phát của phát súng. Sao mình lại làm thế này? Anh tự hỏi trong lúc bò trườn trong bóng tối mờ mờ. Thậm chí anh còn không phải là một thám tử thực thụ. Có thể là vì Mae Belle đang nhìn, anh nghĩ và ngay lập tức loại bỏ ý nghĩ đó. Những gã đàn ông khác làm mình trở nên ngớ ngẩn trước phụ nữ, nhưng Mitchell Peatwick Kincaid thì không. Chuyện này thật ngu ngốc.

Thế rồi tiếng súng lại vang lên lần nữa.

Mitch ngã xuống đất và lăn sang trái vào trong hàng rào kho hàng, chỉ để thấy Mae hoàn toàn bị phơi bày tại vị trí ẩn náu bên cạnh chiếc xe. Kẻ bắn lén đã di chuyển vị trí. Chạy đi, đồ ngốc, anh thầm hét lên với cô, và một viên đạn khác bay lướt qua đầu cô và găm vào thành xe. Bình xăng nằm ở đó. Anh ta có thể bắn thấp hơn. Chạy đi, mẹ kiếp!

Cô vẫn ngồi im tại chỗ, và Mitch thầm mắng cô bằng mọi từ ngữ có thể. Thực ra anh không thể làm gì cả. Nếu anh chạy về phía đó để kéo cô vào chỗ an toàn giống như một tay anh hùng rơm ngớ ngẩn trong các bộ phim thì anh sẽ bị bắn trúng, và rồi cô sẽ rơi vào tình thế hỗn loạn. Rõ là cô sẽ không thể thoát được nếu không có anh. Cô...

Một viên đạn cắm xuống đất ngay bên cạnh cô, và tim anh lộn ngược lên cổ họng. Anh vùng dậy và chạy băng qua chiếc xe, lôi cô xềnh xệch theo anh ra phía sau kho hàng.

"Sao cô chỉ ngồi im thít ở đấy thế?" Anh quát vào mặt cô, đẩy cô ra phía sau anh để cô không thể thấy anh đang run rẩy đến mức nào. "Cô đã có thể bị giết, đồ ngốc!"

"Anh bảo tôi không được động đây." Mae vặc lại giữa hơi thở đứt quãng. "Tôi đã nghĩ là anh có kế hoạch gì đó."

"Nếu thực ra là có người đang bắn thẳng vào cô," Mitch thì thào một cách hần học, cổ nén trái tim xuống lồng ngực trở lại, "thì phải giả định là kế hoạch của tôi đã thay đổi chứ."

"Giờ anh mới nói với tôi," Mae nhìn qua anh về phía khoảng sân tối om và run rẩy. "Tôi đã có thể bị giết chết."

"Đó là lỗi của cô." Mitch cũng nhìn vào trong bóng tối, cảm thấy lo lắng vì sự yên ắng đột ngột. "Nếu như cô có bất cứ linh cảm nào..."

"Và tôi biết rằng nếu tôi bỏ chạy rồi bị trúng đạn và nằm ra kia, thoi thóp, chảy máu lênh láng đầy sân, thì anh sẽ đến, thu thập lại xác tôi trên tay anh, và nhìn sâu vào trong mắt tôi..."

"Suyt," Mitch rít lên, cố gắng phát hiện ra điều gì đang xảy ra quanh đây và cố gắng không nghĩ đến cảnh thu thập xác cô trong tay.

"Và rồi ngay trước khi tôi trút hơi thở cuối cùng, anh sẽ nói, ‘Tại sao cô lại chạy?’" Cô nhại giọng anh với vẻ tức giận. "Anh làm tôi phát điên."

Mitch quay phắt lại trừng mắt nhìn cô. "Tôi làm cô phát điên á? Cô gần như đã làm tôi bị bắn chết. Tôi..."

"Sao hần không bắn nữa?"

Mitch lắng nghe xung quanh. "Có thể hần cũng chán ngắt cô như tôi." Anh trượt lưng dọc theo bức tường kho hàng cho đến khi ngồi hần xuống, thấy mừng khi hai đầu gối đang run rẩy của mình được nghỉ ngơi. "Giờ có câu hỏi hay hơn đây. Tại sao hần lại bắn?"

Mae trượt xuống cạnh anh và khẽ dựa vào anh. Anh đã nỗ lực hết sức để không vòng tay ôm lấy cô. Bởi vì nếu làm thế thì rồi anh sẽ hôn cô. Và rồi cô sẽ chỉ ra rằng anh là kẻ ngu si. Và rồi...

Giọng Mae thì thảo đáp lại. "Bởi vì chúng ta đã vào kho hàng của Armand à?"

"Một kho hàng trống rỗng." Mitch nhìn mái đầu gục xuống của cô. "Cô trông thảm hại lắm." Anh ngھn cổ ra sau để nhìn ra bóng tối, nhưng không có chuyển động nào ở bất kỳ đâu.

"Chứ còn gì nữa." Giọng Mae nghe như từ nơi rất xa. "Anh có nghĩ là hă đi rồi không?"

"Ừ," Mitch nói để trấn an cô, mặc dù anh không có chút manh mối nào cả. "Chúng ta sẽ chờ thêm một lúc nữa rồi về." Đột nhiên, cô trông như một đứa trẻ. Một đứa trẻ mồ côi. Anh với tay ra và quàng quanh người cô, nhắm mắt lại khi kéo cô tựa vào anh. "Xin lỗi vì đã quát cô."

Mae tựa đầu lên vai anh. "Không sao đâu. Xin lỗi vì đã không bỏ chạy."

"Là lỗi của tôi," Mitch nói, quá hạnh phúc khi được ôm lấy cô nên anh thấy mình thật cao thượng. "Tôi đã bảo cô không được chạy."

"Tôi biết." Giọng Mae yếu ớt nhưng mang vẻ gắ gồng trong bóng tối. "Đó là lý do vì sao tôi không chạy."

Mitch cảm thấy cô khế cửa trong lòng anh, và đột nhiên cô lại trở lại là Mae, hình ảnh đứa trẻ mồ côi biến mất. Anh nhấn chìm những ý nghĩ nóng bỏng đang bao trùm xuống anh và bỏ tay ra khỏi người cô. "Cô ổn chứ?"

"Không. Ai đó vừa mới bắn tôi. Tôi thấy rối loạn."

"Phải rồi." Mitch vỗ lên vai cô và ngھn cổ nhìn xung quanh lần nữa. "Ở yên đây. Tôi sẽ ra lấy xe và đánh nó lại đây để cô không phải chạy ra ngoài lần nữa, và rồi chúng ta sẽ về nhà."

"Nếu anh bị bắn thì sao?" Giọng Mae nghe có vẻ lo lắng hơn là phàn nàn.

"Lúc đó cô sẽ phải tự ra lấy xe." Mitch đứng dậy, đánh mất hơi ấ của cô và ghét cảm giác đó. "Chờ ở đây. Đừng động dậy." Khi Mae bật cười ử rữ, anh liền sửa lại, "Trừ khi có ai đó bắn cô. Trong trường hợp đó, cô phải chạy trốn chết đấy."

"Cứ cươc đi," Mae nói.

An toàn trong bóng tối của chiếc xe trên đường về nhà, Mae sắp xếp lại những suy nghĩ của mình, cố hết sức để tìm ra một ý nghĩ mạch lạc. Gần đây cô đã phải chịu rất nhiều áp lực, và mới rồi là cảm giác thất vọng về kho hàng, sau đó là bị bắn - chuyện đó thật tồi tệ - và giờ cô ở đây, một mình trong bóng tối cùng với Mitch, và tất cả những gì cô có thể nghĩ đến là nếu anh không chạm vào cô, cô sẽ phát điên lên mất.

Mà anh thì sẽ không chạm vào cô.

Cô nhắm mắt lại để có thể tưởng tượng ra bàn tay anh di chuyển trên người cô, cảm thấy môi anh trên da cô, và cô thở sâu hơn để cố không bật ra tiếng rên. Anh là kẻ nghiện các cô thủ thư và không thể ràng buộc với chỉ một bộ ngực. Thôi được, chuyện đó cô có thể xử lý được. Điều mà cô không thể quản được là chuyện anh không có hứng thú. Anh thậm chí còn chưa bao giờ thèm gạ gẫm cô. Anh chưa bao giờ...

"Cô ổn chứ?"

"Ừ." Cô quay sang nhìn anh trong ánh sáng mờ mờ phát ra từ bảng điện tử. Đôi mắt anh bị che khuất và tối om, mặt anh góc cạnh, và chỉ có người phụ nữ đang yêu mới bảo anh đẹp trai, và cô có thể nhìn ngắm anh mãi mãi.

"Chúng ta nên gọi cảnh sát."

Cảnh sát. Nếu cảnh sát dính vào chuyện này, Mitch sẽ xong việc. Câu chuyện về cuốn nhật ký cũng trôi vào lãng quên.

"Có lẽ thế."

Mitch liếc nhìn cô. "Cô không muốn nói với họ về cuốn nhật ký à?"

"Tôi không biết." Mae cảm thấy nước mắt bắt đầu dâng lên. Chuyện này thật ngớ ngẩn. Có ai đó đã bắn cô và cô thì đang mất đi một gia tài, và tất cả những gì cô muốn làm là trèo lên giường với người đàn ông này và làm tình cho đến khi cô mất trí.

"Mae?"

"Chúng ta có thể quyết định chuyện này vào sáng mai không? Tôi sẽ suy nghĩ tốt hơn vào buổi sáng."

"Chắc chắn rồi." Giọng anh trầm và dễ chịu, tạo nên một tiếng rền như tiếng âm thoa trong cô, tiếng rền ấy di chuyển thấp dần, thấp dần cho đến khi cô ngửa đầu ra sau lưng ghế và chỉ tập trung vào việc không hét lên cầu xin anh.

"Cô có muốn tôi vào cùng không?" Anh hỏi khi dừng xe trước nhà cô, và cô bảo, "Không," rồi lập tức lao đảo bò ra khỏi xe để tránh xa anh, tránh xa hơi nóng và những hứa hẹn từ đôi bàn tay của anh. Thế rồi Harold xuất hiện để mở cửa cho cô vào nhà, và cô lao qua ông và chạy ù lên cầu thang.

Trên đường lái xe về nhà, Mitch quyết định là anh phải tránh xa Mae.

Đó là một ý nghĩ âm đạm. Anh đã lậm đến mức cứ đếm những lần cô mỉm cười. Anh thậm chí còn thích nhìn cô cau có mỗi khi bực mình hay trừng mắt mỗi khi giận dữ. Rồi cái cách ánh mặt trời tô điểm những lọn tóc nhuộm hight-light trên mái tóc sẫm màu của cô, cái cách cổ cô uốn cong cong đến bờ vai, cái cách bấp chân cô cong cong mỗi khi cô sải bước ngang phòng, cái cách tiếng cười của cô làm sáng bừng cả thế giới.

Và cô thậm chí còn không phải là một thủ thư.

Cô không cuốn hút anh theo cái cách mà những cô nàng thủ thư đã từng. Cô không quyến rũ theo kiểu e lệ, mà mang vẻ quyến rũ chân thành, năng nổ, một vẻ quyến rũ lẻ loi, cô độc^[1]. Cô chỉ đứng đó với hai tay chống nạnh và đổ anh không nhận thấy cô đáng để khao khát đến mê muội. Và mê hoặc. Và hài hước. Và thân ái.

Thân ái? Sam Spade chưa bao giờ thấy Brigid O'Shaughnessy thân ái.

Đó là mất mát của anh ta.

Mitch đỗ xe sai chỗ ở trước căn hộ của mình và lê bước lên cầu thang, nghĩ về điều vô lý đến cùng cực khi anh lại bị cuốn hút bởi một người như cô, một người sẽ không bao giờ là một cô vợ nhỏ ngoan ngoãn, một người sẽ mãi cần nắn, châm biếm và nói những lời cay độc...

Một người thích hợp với anh từ đầu đến chân trong suốt cuộc đời anh, bằng những cách riêng của chính mình.

Anh quyết định là anh sẽ phải kết hôn với cô ngay lúc mở khóa cửa vào nhà. Ai đó phải chăm sóc cô. Và sẽ không có gã đàn ông nào khác có thể chịu đựng được cái miệng đó.

Suy nghĩ về hôn nhân dẫn đến những ý nghĩ về đám cưới và đêm tân hôn, và mặc dù anh cố hết sức để không nghĩ đến Mae trên giường, Mae khóa thân trong vòng tay anh thì cuối cùng anh vẫn phải chào thua. Hình ảnh đó làm anh mù mẫm. Có thể đó chỉ là tình dục, anh tự nhủ. Có thể đó chỉ là thêm chút ống dẫn. Thế rồi anh nghĩ đến hình ảnh nụ cười và tiếng cười của cô, và anh nghĩ, chuyện này không ổn chút nào.

Anh vào phòng tắm và tắm nước lạnh để có thể lưu thông máu lên não trở lại để anh có thể nghĩ ra cách thuyết phục Mae kết hôn với anh.

Ồ, và cả cái tên khốn đã bắn họ nữa. Anh phải nghĩ ra cách gì đó để xử lý gã đó nữa.

Anh tụt quần áo, mở vòi nước lạnh hết công suất và rồi bước vào dưới dòng nước.

Mae mở tung hai cánh cửa sổ trong phòng ngủ của cô và thò đầu ra ngoài trời đêm. Tóc cô vẫn ướt sau khi tắm gội và cái lạnh làm cô rùng mình. Trời âm u do cơn bão đang tới, và cơn gió đêm thổi lạnh ngắt trên chiếc váy ngủ bằng vải sa tanh trắng của cô, làm nó cọ vào da cô trong khi sấm chớp vạch nên một đường cảnh báo từ đằng xa. Mae nhắm mắt lại và thở thật sâu. Cô thích bão.

Cô yêu Mitch.

Cô quay vào trong căn phòng tối om, cố không nghĩ về Mitch nữa, và bước trên tấm thảm dày in hình gấu bắc cực ngăn giữa giường và cửa sổ, rúc ngón chân vào lớp vải bông nhàn tạo dày cộp.

Armand ghét tấm dày. Ông đã muốn mua cho cô một tấm thảm bằng lông gấu bắc cực thực sự, và ông không thể hiểu được khi cô bảo rằng cô không thể ngủ với một cái xác chết trong phòng. Dĩ nhiên, Armand không hiểu được căn phòng của cô, không thể hiểu vì sao qua nhiều năm cô cho dọn hết đồ gỗ đi, dỡ các tấm thảm dày, cho đến giờ tất cả còn lại chỉ là bức

tường trắng và sàn gỗ cứng, tủ áo bằng gỗ thông chạm trổ với một tấm gương lớn phản chiếu lại ánh sáng mặt trời chiếu vào qua cửa sổ, chiếc giường gỗ thông rộng quá khổ chất đồng những chiếc gối màu trắng và chăn bông, bàn làm việc bằng gỗ thông, một chiếc ghế tựa bằng gỗ uốn và một tấm thảm dày làm bằng bông nhân tạo có in hình gấu bắc cực. Đó là tất cả những gì cô muốn: không gian, ánh sáng và sự hài hoà. Cô đã nghĩ một ngày nào đó cô sẽ có một ngôi nhà như thế, nhưng giờ như thế là Armand cũng đã lừa dối cô – và cả June lẫn Harold – không để cô thực hiện được điều đó nữa.

Cô bật chiếc đèn bàn lớn trên bàn làm việc lên và ngồi xuống mép giường, kéo chiếc khăn quàng bằng vải sa tanh chặt hơn quanh chiếc váy ngủ.

Họ sẽ không tìm được tiền. Mitch đã điều tra khắp nơi, và có vẻ như sẽ không tìm thấy. Dù Armand đã làm gì với nó thì cô cũng sẽ không bao giờ biết được. Chuyện đó chẳng thành vấn đề với cô. Thực sự là chẳng thành vấn đề. Dù sao thì cô cũng chưa bao giờ cần tiền. Cô chỉ không biết phải chăm sóc Harold và June bằng cách nào với mức thu nhập mười lăm nghìn một năm từ công việc của mình ở viện nghệ thuật. Cô còn không dám chắc có thể nuôi được Bob với mười lăm nghìn ấy.

Có thể Mitch sẽ đầu tư số tiền đó cho cô.

Mitch.

Cô ngả lưng xuống chiếc chăn bông dày mềm mại và cố tự làm mình phân tâm với những ý nghĩ về Harold, June, Bob và ngôi nhà mà họ sẽ không bao giờ có, nhưng tất cả những gì cô có thể nghĩ tới là Mitch.

Không chỉ là vấn đề thể xác. Nó còn là cái cách anh chăm sóc cô bằng cách không cần chăm sóc cô, cái cách anh tin cô có thể tự chăm sóc chính mình. Cái cách anh làm cô cười. Cái cách cô cảm thấy yên ổn khi chỉ cần nhìn thấy anh. Cái cách cô tin anh. Ai cũng nói dối, anh đã nói thế. Cô không tin điều đó. Trong vòng chưa tới một tuần, anh đã trở thành người mà cô có thể tin tưởng bằng cả mạng sống của mình.

Cô nhớ lại lúc bị bắn, cô đã hoảng sợ đến mức nào, và rồi anh đã có mặt ở đó ra sao, và cô đã muốn anh ôm cô thế nào, và anh đã không làm điều đó ra sao.

Mình không thể như thế này thêm nữa.

Cô khao khát anh đến mù mẫm cả người, và thật là tra tấn khi ở bên cạnh anh mà không được chạm vào anh. Chuyện này sẽ phải kết thúc. Tiền đã biến mất, và mọi chuyện đã qua, cô sẽ không bao giờ giành được thứ mà cô muốn. Cô không biết mình sẽ làm gì tiếp theo, nhưng cô biết điều mình sẽ không làm.

Cô sẽ không đày đoạ chính mình bằng cách gặp lại Mitch nữa.

Cô ngồi dậy, kéo điện thoại về phía mép bàn và quay số của anh.

Điện thoại đổ chuông như vô tận, và rồi, ngay khi cô chuẩn bị cúp máy thì anh trả lời, "Gì thế?"

"Mitch, Mae đây." Giọng cô run rẩy, và cô nuốt khan để cố bình tĩnh lại.

"Có chuyện gì thế?" Anh không còn vẻ tức giận nữa. "Xin lỗi, tôi đang tắm. Có chuyện gì thế? Cô không sao chứ?"

Mae hít một hơi thật sâu. "Anh bị sa thải."

"Không, không thể nào." Anh có vẻ lúng túng. "Có chuyện gì với cô thế?"

"Chúng ta sẽ không bao giờ tìm thấy tiền, và tôi không còn khả năng chi trả cho anh thêm được nữa, mà tuần làm việc của anh sắp sửa..."

"Tôi sẽ làm việc miễn phí. Sáng mai tôi sẽ đón cô và chúng ta sẽ bàn về chuyện này."

"Không!"

"Mabel, nói tôi biết đang xảy ra chuyện gì, không thì tôi sẽ đến đó."

"Không!"

"Mabel..."

"Thôi được." Mae chớp mắt. "Thôi được. Nhưng này, chỉ nghe thôi." Cô dừng lại và không có gì ngoài sự yên lặng ở đầu dây bên kia. "Thôi được,"

cô nuốt khan. "Tôi không thể gặp anh thêm nữa. Tôi... bị anh cuốn hút."

Tiếng khịt mũi của Mitch đến từ đầu dây bên kia như một tiếng nổ lớn. "À, tôi cũng bị cô cuốn hút, nhưng..."

"Chỉ nghe thôi!" Mae nuốt khan lần nữa trong sự im lặng. "Tôi không chỉ bị anh cuốn hút, tôi muốn anh." Một khi những lời đầu tiên đã được thốt ra, phần còn lại sau đó liền trôi tuột ra theo ngoài tầm kiểm soát. "Tôi muốn anh ở mọi nơi, bằng mọi cách có thể. Tôi muốn chạm vào anh ở mọi nơi, tôi muốn nếm từng phần trên người anh, tôi muốn bao bọc cơ thể tôi quanh người anh mãi mãi. Tôi muốn tay anh ở mọi chỗ trên người tôi, và miệng anh, và..." Từ ngữ cứ tuôn ra từ miệng cô, giọng cô cao vút, và cô nói những điều mà cô chưa bao giờ dám mơ là cô có thể nói với bất kỳ ai khác, những điều mà cô chưa bao giờ nói với chính mình, càng lúc càng thêm mãnh liệt hơn với những hình ảnh khêu gợi, và cô nói hết với anh, tuôn trào tràn ngập trong khi ý nghĩ về anh càng lúc càng mụ mẫm hơn, cho đến khi cô hét lên, "Và hơn tất cả, tôi muốn anh thật sâu ở trong tôi, và tôi không chịu đựng được điều đó thêm nữa." Rồi cô dừng lại, ngạc nhiên khi thấy mình vẫn đang đứng, đang dựa vào bức tường cạnh giường, run lẩy bẩy vì những cảm xúc, sự tuôn trào và sự khao khát dành cho anh vẫn còn nện thình thình bên trong cô.

Sau một vài giây, anh lên tiếng, "Mae?"

Cô nhắm mắt, cảm thấy mình tuyệt đối là một kẻ ngu ngốc. "Vâng?"

"Em xong chưa?"

Cô nuốt khan. "Rồi."

"Em không sao chứ?"

Hơi thở của cô chậm lại khi cô nghĩ về điều đó. "Vâng. Vâng. Thực ra thì, em thấy khá hơn."

"Tốt." Giọng anh bình bình một cách phi thường. "Giờ nghe anh này." Anh ngừng lại một lát, rồi cô nghe thấy anh hít vào thật sâu. "Đây không phải là vấn đề. Giờ em ở đâu?"

"Trong phòng em." Giọng cô nghe ồm ộp.

"Cửa đầu tiên ngay phía đầu cầu thang, đúng không?"

Cô cảm thấy hơi thở biến mất và phải vật lộn để lên tiếng. "Đúng thế."

"Tốt. Ở nguyên đó. Không được động đây."

Anh gác máy, cô nghe thấy tiếng máy đổ dài bên tai, và thực tế ngấm từ từ vào cô rằng anh đang trên đường đến đây.

Cô đã hứa hẹn với anh hơn những gì mà cô thậm chí có thể nghĩ đến với bất kỳ một người đàn ông nào khác, và anh đang trên đường đến đây. Cô từ từ sụp xuống giường, vừa hoảng sợ vừa háo hức và cảm thấy khuấy động hơn bao giờ hết trong suốt cuộc đời mình.

Cô sắp làm tình với Mitch.

"Ôi, Lạ Chúa tôi," Cô kêu lên và đổ ập ra giường.

Chú thích:

[1] Nguyên gốc: 'You-talkin' to me? Sexy': cụm từ 'You-talkin' to me' xuất phát là một câu thoại nổi tiếng của nhân vật Travis Bickle trong bộ phim Taxi Driver (1976), là câu thoại được bình chọn đứng ở vị trí thứ 10 trong danh sách 100 câu thoại đáng nhớ trong phim của Viện phim Mỹ. Câu thoại này được thốt ra trong cảnh nhân vật Travis một mình đứng trước gương, hai bên sườn là hai khẩu súng, anh nhìn vào gương và tưởng tượng ra cảnh đối đầu mà ở đó anh phải rút súng, và anh đã nói với bóng mình trong gương: "You talkin' to me? You talkin' to me? You talkin' to me? Then who the hell else are you talkin' to? You talkin' to me? Well I'm the only one here. Who the fuck do you think you're talking to?" Theo nhà phê bình phim nổi tiếng Roger Ebert thì cảnh phim và đoạn thoại đã cho thấy sự cô đơn đến cùng cực của Travis, anh cố gắng tìm cách liên hệ với cuộc sống xung quanh nhưng dường như điều đó đối với anh là không thể.

Chương 8

Mitch gác điện thoại, đập đầu vào tường một phát để máu lưu thông trở lại và rồi hướng về phía cửa.

Khoan, chờ đã, anh cần chìa khoá. Chìa khoá xe ở đâu nhỉ? Trong túi quần. Anh với lấy chiếc quần trên sàn nhà và nhận ra mình đang không mặc gì.

Được rồi, mặc quần áo vào đã. Anh ngồi xuống giường, chiếc đệm lún xuống dưới trọng lượng cơ thể anh, trong sâu thẳm đầu óc anh lại nghe thấy giọng Mae, thú nhận tất cả những gì mà cô muốn, và anh nhắm mắt lại để không ngắt đi. Hít thở nào, anh tự nhủ, và rồi thở thật sâu. Giờ thì mặc quần áo vào.

Anh đứng dậy và kéo khoá quần, xỏ hai chân vào đôi giày và mơ hồ cảm nhận thấy chùm chìa khoá trong túi trong lúc tiến ra cửa. Tốt, chúng ở đây rồi. Anh túm lấy áo khoác trên bàn và xô cửa mở ra.

Newton đang đứng đó, một tay giơ lên đang chuẩn bị gõ cửa. "Ồ tốt quá, cậu có nhà."

"Không có đâu." Mitch khoác áo vào và cố gắng vượt qua cậu ta, nhưng Newton đứng chặn lối đi.

"Cậu phải nghe chuyện này." Mặt Newton lấp lánh vẻ tự hào. "Tớ đã tìm ra vài thứ khá sững sốt."

"Tốt. Tốt cho cậu." Mitch cố vòng qua bạn mình.

Newton chớp mắt nhìn anh. "Cậu đang mặc cái gì thế? Nhìn cậu như một gã cù bất cù bơ ấy. Áo của cậu đâu?"

"Không phải lúc này, Newton." Mitch đẩy cậu bạn ra ngoài hành lang và chạy về phía cầu thang bộ.

"Chờ đã!" Newton vội chạy theo anh với khoảng cách ngày càng tăng lên, đánh mất vẻ cao ngạo mà cậu ta đang cố gắng tạo ra. "Tớ đã tìm ra một chuyện..."

Mitch phớt lờ cậu ta và phóng xuống cầu thang. Thế cục cũng tốt. Nó giúp anh khỏi bị nổ tung lên với những ý nghĩ về Mae trong vòng tay anh.

Rồi anh xông qua cửa chính dẫn ra đường phố và nhìn thấy chiếc xe của mình qua ánh sáng phát ra từ những bảng hiệu đèn nê-ông của các quán bar.

Cả bốn bánh xe bị xé toạc thành những mảnh nhỏ.

Ghế ngồi bị chém nát đến tận sàn xe.

Và tất cả những phần kính trên xe đều bị nghiền ra thành bột. Kính chắn gió, đèn trước và đèn hậu, thậm chí cả mặt kính trên bảng đồng hồ.

Trong suốt cuộc đời trưởng thành với niềm tin sắt đá rằng người khác chỉ có thể quấy rầy ta nếu ta cho phép họ, giờ Mitch đã đánh mất niềm tin đó.

Tiếng hét của anh vẫn còn dội lại từ dưới con phố khi Newton đẩy cửa khu nhà và bước ra. "Cậu thấy đấy, có người chẳng hề yêu quý cậu," cậu ta quan sát, chớp mắt nhìn chiếc xe.

Mitch túm lấy áo khoác của bạn mình. "Xe cậu đâu?"

"Trong ga-ra ở cuối..."

"Đi thôi." Mitch túm lấy cổ tay áo của Newton và lôi cậu ta chạy xuống đường.

"Tớ sẽ lái," Newton nói với vẻ kiên quyết, cố duy trì vẻ bề ngoài bảnh bao mà không đổ một giọt mồ hôi nào.

"Lái cái đầu cậu ấy," Mitch nói.

Vài phút sau đó, Mae nhận ra rằng cô vẫn đang túm chặt ống nghe điện thoại, bèn đứng dậy gác máy. Cô quay người và bắt gặp bóng mình trong gương.

Tóc cô buông thành từng lọn quăn ẩm ướt, gương mặt hoàn toàn để mặc. Nhân tiện nói về chuyện đó, cơ thể cô cũng vậy, trần trụi dưới lớp váy ngủ.

Ồ, tuyệt thật, giờ thì sao? Trang điểm ư? Sấy tóc ư? Váy ngủ gợi cảm ư? Váy ngủ gợi cảm nào chứ? Cô chẳng có chiếc váy ngủ gợi cảm nào cả.Ồ, tuyệt làm sao.

Mae bắt đầu đi lại. Không có gì phải lo lắng cả. Đây đâu phải là lần đầu tiên của cô chứ. Rốt cuộc thì chỉ là Mitch thôi mà.

Mitch.

Cô chạy lại phía tủ lười ra một chiếc lược và chải tóc. Giờ thì cô đã có một mái tóc thẳng ẩm ướt. Kêu lên một tiếng thất vọng, cô dùng tay vò tóc rồi tung lên rồi lại bắt đầu rảo bước đi đi lại lại, nhớ lại tất cả những gì mà cô đã nói với anh, và cô đã thật lòng trong từng lời nói như thế nào.

Nếu như anh ở đây ngay bây giờ, cô có thể chấm dứt việc bồn chồn hoảng loạn vì trông chờ và sẽ làm tình với anh đến khi mất trí.

Suy nghĩ đó làm cô dừng chân và nhắm mắt lại.

Nhanh lên, Mitch ơi, cô thầm nghĩ, và rồi lại tiếp tục đi lại để không phải hét lên.

Giao lộ số 75 vẫn lổn nhổn hàng đông thùng màu cam và chỉ lưu thông trên một làn đường. Dĩ nhiên nó là thế. Mùa hè là mùa xây dựng ở Ohio, và tất cả những thùng màu cam thi nhau nở rộ. Mitch điên tiết đến mức cố ý tông thẳng vào một cái thùng.

"Cố đừng làm thế chứ," Newton quát lên từ ghế phụ.

"Nó nằm ngay trên đường đi."

"Thế chính xác là chúng ta đang đi đâu đây?"

Vào lúc khác khi đầu óc mình mẫn, Mitch có thể sẽ nói cho cậu bạn nghe. Còn bây giờ, anh chỉ có thể nghĩ đến nơi mình đang đến và nhấn mạnh chân ga. Đồng hồ tốc độ vọt từ mốc một trăm ba mươi lên một trăm bốn mươi km/h.

"Đây là đường một làn đấy," Newton ngó nghiêng.

Một chiếc xe hiện lên lù lù ở phía trước, rồi trở nên chình ình gần như trong nháy mắt. Newton rên lên, và Mitch đạp lút phanh, giảm tốc xuống

năm mươi ki-lô-mét trước khi họ lao đến ngay sau chiếc xe đó, đuôi nổi đuôi.

"Quý tha ma bắt!" Mitch lách xe qua lối hẹp để vượt qua.

Phía sau họ, tiếng còi vang lên.

Mười lăm phút sau, Mae trở nên phát cuồng.

Mitch đâu nhỉ? Hàng loạt giả thuyết tràn ngập tâm trí cô: anh đi gặp ai đó khác, anh dừng lại ăn một chiếc sandwich, anh có một ý tưởng mới về nơi có thể tìm thấy tiền, anh đổi ý về chuyện làm tình với cô, anh dừng lại mua bao bảo vệ...

Cô dừng chân lại. Bao bảo vệ. Sẽ ra sao nếu anh không có cái nào? Cô cũng không có. Ồ, tuyệt thật. Có thể Harold và June - không. Từ lâu rồi việc phòng tránh không còn là vấn đề với Harold và June nữa. Cô nghĩ đến chuyện gọi điện khẩn cho Stormy, và rồi khựng lại.

Có rất nhiều bao bảo vệ trong cái hộp đem về từ ngôi nhà trong phố của Armand.

Cô chạy bay xuống hành lang vào phòng ông ta rồi lục tung cái hộp lên và cầm một nắm những túi thiếc màu đỏ trên tay. Rồi cô chạy quay trở lại phòng mình, mở ngăn kéo bàn làm việc ra và quăng tất cả vào trong.

Rồi cô lại ngồi xuống giường và cố không thở phì phò như một con ngựa kéo xe.

Giờ tất cả những gì cô cần là Mitch.

Anh ở đâu chứ?

Mitch nhét tấm vé phạt vào túi áo trên ngực của chiếc áo khoác và cho đến lúc này mới nhận ra rằng mình không mặc áo sơ mi.

Anh đã bị mất kiểm soát.

"Tớ xin lỗi, Newton."

"Tớ chắc là cậu có lý do."

"Có." Mitch hít vào thật sâu. "Nhưng tớ không thể xử sự như thế này." Anh lại nghĩ về Mae, và đầu óc anh lại chơi vơi. Sẽ không ổn chút nào nếu

anh vừa lao vào phòng cô vừa la hét. Nghĩ đến Cary Grant 1 đi nào.

"Tớ biết một phần số tiền đã đi đâu," Newton nói.

Mitch rơi trở lại từ phòng ngủ của Mae. "Gì cơ?"

"Tiền. Tớ biết chuyện gì đã xảy ra với một triệu rưỡi trong số tiền đó."

Lần đầu tiên kể từ lúc Mae gọi điện, Mitch tập trung hoàn toàn vào Newton. "Gì cơ?"

"Ông ta đưa nó cho Stormy."

"Gì cơ?"

Newton gật đầu. "Ông ta mua cho cô ấy một căn hộ cao cấp..."

"Cái đó tôi biết rồi."

"Trị giá năm trăm nghìn."

Mitch xoay chìa khoá và đánh xe trở lại đường cao tốc. "Thế một triệu còn lại ở đâu?"

"Tài khoản ở Ngân hàng Thụy Sĩ. Là ý của ông ta."

Mitch quay lại nhìn Newton, choáng váng. "Làm thế quái nào mà cậu tìm ra được chuyện đó?"

"Cô ấy nói với tôi."

"Cô ấy..." Anh không nói tiếp được nữa.

"Lúc ăn trưa. Hôm nay." Newton nhìn đồng hồ. "Tôi sẽ đón cô ấy đi ăn tối trong nửa giờ nữa. Chúng ta đang đi đâu đây? Tớ không muốn bị muộn."

"Đến nhà Mae." Giọng Mitch yếu ớt vì quá choáng váng. "Cậu đang hẹn hò Stormy à?"

"Ừ. Sao chúng ta lại đến nhà Mae?"

"Cô ấy gọi tớ." Mitch cảm thấy hơi nóng lại dâng lên. Không. Anh sẽ bình tĩnh trở lại. Như Cary Grant ấy.

Anh nghĩ đến nụ cười của Mae, tiếng cười của cô, rồi anh nghĩ đến cơ thể cô và siết chặt lấy vô lăng.

"Cô ấy gặp rắc rối à?" Newton hỏi với vẻ báo động.

"Không. Cô ấy chỉ muốn tớ ghé qua."

"Thế sao chúng ta lại phải vội vàng như thế?"

Mitch bắt gặp ánh mắt của cậu bạn. "Bởi vì cô ấy muốn tớ. Ghé qua. Ngay lập tức." Anh quay lại nhìn đường.

Newton cau mày nhìn anh một lát. "Tớ không... Ồ." Trán anh giãn ra và rồi anh quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sau của chiếc xe. "Phóng nhanh lên đi. Tớ sẽ trông chừng cảnh sát."

Mae đang xoay chân xoay tay ra trên giường, mắt nhìn chăm chăm lên trần thì nghe thấy tiếng xe hơi đỗ lại trước nhà. Tiếng xe không giống tiếng chiếc Catalina. Vì nó có bộ phận giảm thanh. Tuyệt chưa, cô chuẩn bị có khách, và đó không phải là Mitch.

Thật là quá bất công. Những người khác có những cảnh yêu đương tuyệt diệu. Cô thì chỉ có Keystone Kops 2 thôi.

Rồi cô nghe tiếng ai đó chạy rầm rập lên cầu thang, rồi một tiếng gõ vội lên cửa, và rồi Mitch hiện ra trong phòng với cô.

Cô ngồi bật dậy như lò xo và rồi khụy xuống, choáng váng nhìn anh đứng đó bằng xương bằng thịt. Cô chớp mắt. Chính xác là bằng xương bằng thịt. Anh không hề mặc áo sơ mi phía trong áo khoác.

Anh đóng cửa phía sau lưng và đứng đó nhìn cô. "Chào."

Mae lại chớp mắt nhìn anh. "Chào."

Mắt anh di chuyển xuống người cô, và cô vuốt tấm váy ngủ bằng sa tanh với vẻ bồn chồn. "Trông em đẹp lắm," anh nói.

Cô khó nhọc nuốt xuống. "Cám ơn anh."

Anh nhắm mắt lại. "Mae, nếu em đã đổi ý, hãy nói ngay cho anh biết để anh còn đi tự tử."

Cảm giác nhẹ nhõm ập đến và cô bật cười, tiếng cười như sôi lên từ bên trong cô, và cô cảm thấy toàn bộ cơ thể mình dịu đi cùng với tiếng cười, và tất cả những khao khát dành cho anh quay lại. "Nếu anh không yêu em ngay bây giờ, em sẽ chết cho xem," cô nói, và anh tiến về phía cô, lắc đầu và tự cười bản thân trong khi cởi bỏ áo khoác và quăng nó xuống sàn.

"Em không biết anh đã muốn em bao lâu rồi đâu," anh nói trong khi luồn tay quanh người cô, và cô rùng mình khi cơ thể anh chạm vào cô.

"Hôn em đi," cô nói, và anh hôn cô. Tất cả những sợ hãi và nghi ngờ đều bốc hơi khi môi họ chạm vào nhau, mềm mại, nóng bỏng và say mê. Cô hé môi để thưởng thức anh, lưỡi anh chạm vào lưỡi cô khi cô ngả sụm người vào anh, tay cô túm chặt lấy những cơ bắp trên lưng anh trong khi hơi nóng trong cô dâng lên ngùn ngụt làm cô váng vất. Thế rồi anh kéo cô về phía giường, và cô tháo dây lưng trên chiếc váy ngủ và để chiếc váy mở bung ra. Anh nhắm mắt lại khi nhìn thấy cô, trượt bàn tay vào trong lớp váy dọc theo hai bên hông lên trên và úp lấy hai bầu ngực của cô. Cô bấu chặt vào vai anh để kìm nén tiếng rên của mình. Anh kéo cô xuống giường nằm lên trên người anh, rồi lăn vòng cho đến khi cô ở phía dưới, miệng anh di chuyển xuống ngực cô, và lúc này cô thực sự rên lên, luồn tay vào tóc anh để kéo anh lại gần hơn. Môi anh di chuyển ngược lên những nhịp đập trên cổ cô, rồi lên miệng cô, và cô uốn cong người bên dưới anh, tay cô vuốt ve lưng anh, những ngón tay thường thức từng góc ngách trên cơ thể anh.

"Ôi Chúa ơi, Mae, anh đã muốn em," anh rử rử với cô. Cô mở mắt ra và thấy anh đang ngậy người nhìn xuống cô, đôi mắt đen thẫm đầy khao khát. Và khi anh cúi xuống hôn cô lần nữa, cô đã ngăn anh lại, hai bàn tay cô ôm lấy gương mặt anh.

"Để em ngắm anh," cô thì thầm. "Em không thể tin được đây là anh. Em không thể tin được đây là chúng ta."

"Anh đã muốn em ngay từ giây phút đầu tiên khi anh nhìn thấy em. Ngay từ giây phút đầu tiên lúc em bước qua cánh cửa văn phòng anh." Anh mỉm cười với cô. "Trong bộ vest màu hồng kinh khủng ấy." Anh nhắm mắt lại và thì thầm lên trán cô. "Anh cũng không thể tin được đây là chúng ta."

"Yêu em đi," Mae thì thầm. "Yêu em suốt đêm nhé."

"Bất cứ điều gì em muốn," Mitch thì thầm đáp lại. "Bất cứ điều gì em muốn, Mae à. Anh hứa đấy."

Rồi anh lại hôn cô, một nụ hôn sâu và dài làm cơ thể cô uốn cong lại quanh anh, hòa với cơ thể anh, và tay anh cũng di chuyển, áp cô sát vào

anh. "Em muốn gì?" Anh thì thầm bên tai cô, hơi thở của anh làm cơ thể cô thắt lại và nảy lên. "Bất cứ điều gì em muốn, em sẽ đạt được."

Cô luồn tay vào trong tóc anh và đẩy đầu anh xuống dưới, thở hắt ra khi lưỡi anh ve vuốt và đùa giỡn trên ngực mình. Cô nhận thấy cảm giác dâng trào xuất hiện bên dưới bụng và uốn cong người lên bên dưới anh. Ngoài trời, tiếng sấm rền vang từ phía xa xa, cơn gió thổi tấm rèm bay phấp phật vào phía trong cửa sổ mà cô đã quên đóng lại. Anh thả những nụ hôn xuống khe ngực, và rồi cô cảm thấy lưỡi anh trên người cô lần nữa trong khi tay anh dờ lên vuốt ve bầu ngực ẩm ướt mà anh vừa rời đi. Mae từ bỏ tất cả những ý định vờ tỏ ra tỉnh táo, lạc lối trong sự đụng chạm và hơi nóng đã bùng lên ở khắp mọi nơi. Cô lại ưỡn người lên, và rồi những ngón tay của cô túm lấy tóc anh, đẩy anh xuống thấp hơn nữa.

Cô cảm thấy đầu anh trên bụng cô, tay anh vuốt ve từ hai bên sườn xuống dưới hông, và rồi anh nhấm nháp bên trong cô. Hông cô co thắt lại, và anh khóa ở đó, đôi tay anh giam giữ cô trong miệng anh. Bên ngoài, cơn bão bắt đầu nổ ra dữ dội, những cơn gió bão lạnh ngắt thổi bùng qua khung cửa sổ mở, lướt qua cơ thể đang bốc cháy của cô, và làn da cô săn lại dưới sự công kích đôi của cả cơn gió và miệng anh. Cô mò mẫm ra phía sau và túm chặt lấy tấm ván thông đầu giường trong lúc lưỡi anh chậm rãi, nhịp nhàng vuốt ve bên trong cô tưởng như không bao giờ dừng lại, thăm dò, sục sạo và làm cô trở nên mù mẫm. Tiếng rên rỉ của cô chìm trong tiếng sấm, và tất cả những gì cô biết là hơi nóng của miệng anh đang áp vào cô và bầu không khí lạnh giá, ướt đẫm nước mưa đang siết lại quanh người cô. Thế rồi cô mất luôn nhận thức đó khi một làn sóng trào dâng bên trong cô, làm cô co thắt lại quanh anh, và rồi tất cả bùng nổ, cơ thể cô nảy lên liên hồi trong lúc cô nấc lên trong cơn cực khoái.

Rồi anh lại hôn cô ngược lên trên, nhấm nháp và cắn nhẹ những thớ thịt ướt đẫm mồ hôi. Cô quẩn hai chân quanh người anh, cảm nhận hai đùi cơ bắp của anh giữa đùi cô. "Em muốn anh ở trong em," cô nói qua hàm răng nghiến chặt, vẫn còn run rẩy trong dư chấn của cơn cực khoái. "Em muốn anh ở trong em ngay bây giờ!" và anh nói, "Đợi đến lúc anh cũng muốn em

đã". Rồi anh hôn cô, miệng anh nóng bỏng trên môi cô, và cô nghĩ rằng mình có thể dành toàn bộ phần đời còn lại cho nụ hôn đó nếu cần. Rồi anh lỏng ngóng với bao bảo vệ vào và kéo cô vào anh. Cô quẩn quại trước cú choáng váng kỳ diệu khi anh lấp đầy cơ thể cô, và bên ngoài trời, tiếng sấm lại rền vang lần nữa, và đèn điện vụt tắt. Tia sét chiếu sáng căn phòng như một dải sáng nhấp nháy. Cô nhìn lên gương mặt góc cạnh của anh, huyết quản trong người cô như sôi lên với thực tế rằng đây chính là anh, rằng chính là họ đang cùng nhau, là một phần của cơn bão. Anh rên lên trên cổ cô, và rồi anh lăn tròn để chuyển cô lên trên anh. Cô chợt mất ý niệm về thực tế trong một khoảnh khắc vì cảm giác với anh thật kỳ diệu. Cú lăn tròn làm họ đến sát thành giường, và rồi họ trượt khỏi giường, vẫn bện chặt vào nhau, và rơi xuống chiếc chăn bông dày cộm. Lực rơi thúc họ vào sâu trong nhau hơn làm Mae thở hắt ra, và Mitch ôm cô thật chặt rồi thì thầm, "Em không sao chứ?" Cô thở hổn hển trả lời, "Đừng bao giờ dừng lại."

Cô gập hông lại lăn ra khỏi góc chiếc chăn bông và nhận ra cô lại ở phía trên anh, trên tấm thảm, và Mitch giật mình khi nhìn thấy miệng con gấu há hoác ra cạnh đầu anh. "Nó là bông nhân tạo," cô nói, khẽ bật cười bên tai anh, say mê với những khát khao, yêu đương và cơn bão. Rồi cô đẩy người lên, và tay anh lại vuốt ve thật mạnh lên ngực cô. Mưa quất vào người cả hai, cơn mưa lạnh trên làn da nóng bỏng, và cô di chuyển trên anh cho đến khi anh nhắm mắt lại và hít vào những hơi đứt quãng rời rạc. Cô lại cảm thấy nó bắt đầu dâng lên từ sâu bên trong cô, sự co thắt, ngọn lửa và cảm giác rung chuyển bên trong huyết quản, và cô dừng lại, ghì chặt mình vào cơ thể anh. Tay anh siết lấy hông cô và kéo cô thật sát vào anh, và cô thả mình hoàn toàn cho anh, cảm thấy mọi thứ trong cơ thể cô dâng lên, vỡ oà và nổ tung cùng với tiếng sấm rền vang khi những cơn co thắt ủa đến hết lần này đến lần khác cho đến khi cô no nê thỏa mãn trên ngực anh.

Họ nằm đó trên tấm thảm, cố gắng thở, ghì chặt lấy nhau trong khi mưa quất vào người họ qua khung cửa sổ mở. Và rồi Mitch hôn lên trán cô, thì thầm, "Mabel, trời đang mưa đấy." Cô mỉm cười, để anh lăn đi và kéo cô đứng dậy rồi dẫn cô quay trở lại giường. Khi họ đã nằm trong vòng tay

nhau và quấn chặt trong chiếc chăn bông, lắng nghe cơn bão gầm gừ, Mitch mới nhẹ nhàng vén mái tóc ướt sũng của cô và nói, "Cám ơn em đã gọi anh. Anh gần như đã tự giết chết mình trên đường đến đây, nhưng em đáng giá với điều đó."

Mae bật cười trên cổ anh. "Cám ơn anh đã đến."

Mitch cũng bật cười. "Bất cứ lúc nào."

Cô siết chặt vòng tay quanh người anh. "Em chưa bao giờ cảm thấy điều gì tuyệt vời như được ôm anh." Khi anh không trả lời, cô lùi ra để nhìn anh qua ánh sáng mờ mờ từ phía cửa sổ. "Mitch?"

"Anh đây." Anh dùng ngón tay lần theo các đường nét trên mặt cô, vuốt ve đôi môi cô, và rồi cúi xuống hôn cô trước khi thì thầm nói tiếp, "Anh vẫn còn váng vất về chúng ta, nhưng anh ở đây." Anh ôm cô chặt hơn. "Chuyện này tuyệt đến mức đáng sợ."

"Vậy đừng nghĩ về nó nữa." Mae lại rúc vào người anh.

"Anh không muốn nghĩ về bất cứ điều gì nữa," anh thì thầm trên tóc cô.

Cô ôm anh, lắng nghe nhịp đập trái tim anh và tiếng mưa rơi lộp độp khi cơn bão dần đi qua, và cả hai người họ gần như đã ngủ thiếp đi khi đèn điện sáng trở lại.

Mitch giật mình tỉnh dậy, và Mae vỗ nhẹ lên ngực anh, "Đỡ em." Cô lăn đi chỉ để cảm thấy tay anh di chuyển dọc xuống lưng cô, ngón tay anh nghịch ngợm trên đốt sống lưng của cô. "Đừng!" Anh kéo cô lại với anh, hơi thở anh ấm áp phía sau cổ cô. "Anh thích nhìn em thế này."

Mae lại rúc vào người anh. "Em không biết nữa. Anh biết là thế này sẽ dẫn đến điều gì rồi đấy." Cô túm lấy tay anh và đặt lên ngực cô.

"Vấn đề của em là em thấy xấu hổ." Mitch gặm nhấm trên cổ cô làm cô rùng mình thích thú. "Cũng may anh là một người lạc quan và có đem đồ phòng hộ dự trữ đến đây."

"Này, em cũng có chuẩn bị mà," Mae nói, lùi lại giả vờ giận dỗi để rồi lại ngã vào người anh khi tay anh lại chiếm lấy ngực cô. Cô đuổi người mở

ngăn kéo bàn làm việc rồi đưa cho anh một cái túi bọc thiếc của Armand.
"Đây này."

Mitch cầm lấy và định quăng cái túi lên bàn trở lại, nhưng anh bỗng khựng lại, bỏ tay còn lại ra khỏi người cô và lẩn người tránh đi.

"Mitch?" Mae ngồi dậy. Anh đang chăm chú nhìn cái bao, đưa nó lên cao dưới ánh đèn.

"Em nằm lại một chút, được chứ?" Anh khẽ đẩy cô nằm xuống gối, chồm người qua cô để nhìn kỹ hơn dưới ánh đèn. Rồi anh nhìn xuống cô.
"Mabel, em quên mất không nói cho anh biết là em không có đồng hồ sinh học, đúng không?"

Cô vật lộn để ngồi dậy. "Anh đang nói gì thế? Em mới ba mươi tư tuổi." Anh đang thích thú ngắm nhìn cô vùng vẫy, và cô dừng lại. "Anh đang nhìn gì thế?"

"Em là một người rất dễ làm người ta phân tâm. Và chắc chắn là chúng ta sẽ lại tiếp tục yêu nhau, nhưng không phải với những thứ này. Có một cái lỗi ở đây này."

"Gì cơ?" Mae ngồi dậy, túm lấy tấm khăn trải giường và quấn nó quanh người. "Đưa em xem nào."

Mitch giơ cái bao bảo vệ ra khỏi tầm với của cô. "Bỏ tấm khăn trải giường ra trước đã."

Mae cố tỏ ra nghiêm nghị. "Đưa em xem thử nào."

Mitch lắc đầu. "Bỏ khăn ra trước."

Cô lao lên giật lấy, còn anh kéo mạnh tấm khăn trải giường, rồi cả hai người họ cùng ngã lăn ra, quấn vào nhau, Mae cười phá lên ngoài ý muốn.

Mitch liếm nhẹ lên ngực cô. "Em biết đấy, từ giờ trở đi tranh cãi với em sẽ thú vị hơn nhiều."

Mae đẩy đầu anh ra và túm lấy cái bao bảo vệ giơ về phía ánh đèn. Ngay giữa đáy có một lỗ bé tí. "Anh nói đúng." Cô thả nó xuống, lẩn người đi để mở ngăn kéo bàn.

"Anh luôn đúng." Tay Mitch lười biếng lướt dọc theo đùi cô trong lúc cô đuổi người gom lại một đám bao bảo vệ khác. "Em biết đấy, em đúng là có cặp môn tâm cỡ thế giới."

"Cảm ơn anh." Mae lăn trở lại và thả đám bao trên giường, nhặt một chiếc lên và giơ nó về phía ánh đèn. Một cái lỗ khác, ngay chính giữa. "Sao anh phát hiện ra thế?"

"Em có thể cảm thấy lỗ thủng trên lớp thiếc." Mitch nhặt một túi khác lên và giơ về phía đèn điện. "Cái này cũng thế."

"Toàn bộ chỗ này đều có lỗ." Mae sụm người xuống đồng gối.

"Anh sẽ khiếu nại với tay được sĩ của em." Mitch hốt mớ còn lại và chồm người qua Mae để quăng chúng lên bàn. Khi đã ở vị trí đó, anh liền cúi xuống hôn lên cổ cô.

"Cái của nợ này là của Armand."

Mitch ngẩng phắt đầu lên. "Gì cơ?"

"Chúng ở trong cái hộp mà chúng ta đã tìm thấy chiếc chìa khóa ấy. Có cả tá trong đó, anh nhớ chứ?"

Mitch lưỡng lự trong giây lát rồi thúc vào sườn cô. "Đi nào. Lên xem chỗ còn lại xem sao."

"Giờ á?" Mae hỏi, nhưng anh đã chồm qua cô, tay với lấy quần.

Tất cả mớ bao trong hộp đều có lỗ.

"Armand sẽ có lợi gì khi làm cho Stormy có thai?" Mae hỏi Mitch khi anh ngồi xuống cạnh cô trên sàn nhà trong phòng ngủ của Armand.

"Em biết đấy, có thể là Stormy đục lỗ lắm chứ." Mitch quăng chiếc bao cuối cùng vào trong hộp. "Có thể cô ta nghĩ là mình sẽ đánh bại Barbara nếu như có em bé."

"Không." Mae nói bằng giọng khẳng định. "Armand không thích trẻ con. Lý do duy nhất để ông ấy giữ em là..." Giọng cô lạt đi.

"Để giữ June lại," Mitch nói nốt. "Có khi nào Armand bẫy Stormy để cô ta không bỏ đi khi ông ta cưới Barbara không?"

"Chà, ông ta dám làm mấy chuyện đồi bại đó lắm." Giọng Mae nghe có vẻ nghi ngờ. "Em chỉ không thấy khả năng Armand đục lỗ mấy cái bao đó thôi."

"Có vẻ như anh cần đọc một cuốn nhật ký khác. Có điều gì chúng ta đã bỏ qua ở đây nhỉ?" Mitch lua tay vào trong những vật dụng bên trong chiếc hộp.

Mae ngáp dài. "Mitch, đã nửa đêm rồi đấy. Chúng ta xử lý chuyện này vào sáng mai được không?"

"Không. Sáng mai chúng ta sẽ rất bận rộn với việc yêu nhau." Anh giơ một tay đầy những thoi son dưỡng lên. "Ông bác của em có một sở thích tệ hại về son dưỡng, đúng không?"

"Vậy ra đây là cái cách mà mọi việc kết thúc," Mae buồn bã nói. "Một phút làm tình như những con thú điên, phút tiếp theo là thảo luận về son dưỡng."

Mitch đẩy chiếc hộp ra xa. "Tôi là một người chuyên nghiệp, thưa quý cô. Bản năng nghề nghiệp của tôi bị kích thích."

Mae chớp mắt nhìn anh, cố tỏ ra buồn bã và yếu đuối. "Em thích những bản năng khác của anh bị kích thích hơn."

"Tốt thôi." Mitch túm lấy lưng váy ngủ của cô và kéo cô nằm ra sàn, rồi lăn lên người cô.

"Thế này thật tuyệt." Mae cắn vào cổ anh.

"Không tuyệt tí nào." Mitch nhăn nhó gỡ khỏi hàm răng của cô. "Đám bao không bị thủng lỗ lại ở trong phòng em." Anh hôn cô lần nữa, thật mạnh, và rồi để nó tan chảy thành một nụ hôn dài hơn, dịu dàng hơn với lưỡi bện chặt vào nhau.

Khi Mae lên tiếng trở lại, giọng cô rủ rỉ như người say tình. "Quay lại phòng em đi."

"Bất cứ điều gì em muốn, Mabel à," Mitch nói. "Bất cứ điều gì em muốn."

Sáng hôm sau Mitch tỉnh dậy theo cách mà anh vẫn hay tỉnh dậy hàng ngày: tồi tệ. Đầu tiên anh đấu tranh để tỉnh lại từ trạng thái mụ mẫm như bị đánh thuốc trong giấc ngủ tự nhiên của anh, sau đó anh nheo mắt và cau mày trước ánh nắng tràn ngập căn phòng, rồi anh lôi mạnh tâm trí trở lại với vấn đề là vì sao lại có quá nhiều ánh nắng trong phòng của anh đến thế, thế rồi anh xử lý cái ý tưởng rằng anh đang không ở trong phòng mình và rồi cuối cùng, anh mê mẩn với cái thực tế động trời rằng hơi ấm và cơ thể đầy sức sống của Mae đang áp vào người anh.

Thế rồi anh nhớ lại tất cả, và lần đầu tiên trong cả cuộc đời, Mitch thấy vô cùng vui sướng vì được tỉnh dậy. Anh từ từ đuổi người ra, cố không làm Mae tỉnh giấc, cảm thấy các cơ bắp hơi nhức nhối vì bài tập thể dục cả đêm hôm trước, rùng mình khi da cô cọ vào người anh. Rồi anh kéo cô gần lại để cảm nhận cơ thể mềm mại của cô áp chặt vào người anh mặc dù anh biết điều đó sẽ làm cô tỉnh giấc.

Dù sao đi nữa, anh cũng muốn cô tỉnh dậy.

Cô vươn vai trên người anh, và anh tận hưởng cảm giác đó. Rồi đầu cô di chuyển cao hơn lên vai anh và thờ vào tai anh, anh cũng tận hưởng luôn cảm giác đó. Và rồi tay cô trượt dọc theo ngực anh, và anh gần như ngất xỉu vì sung sướng.

"Buổi sáng tốt lành," cô rử rử, rồi trượt lười vào trong tai anh, và anh nói, "Mabel, em không biết là sắp có một buổi sáng tốt lành đến mức nào đâu," và thế là anh ghim cô xuống bên dưới anh.

Đúng lúc đó tiếng la hét và quát tháo vang lên từ dưới tầng.

Mitch lao ra khỏi giường và hướng về phía cửa, chỉ dừng lại khi Mae túm lấy anh và kêu lên, "Chờ đã, anh không mặc gì cả."

"Ừ nhỉ." Anh lóng ngóng mặc quần, chỉ bị phân tâm trong phút chốc khi cô bước xuống cạnh anh và chui vào chiếc váy ngủ, và rồi cô thò đầu ra ngoài cửa xem tiếng quát tháo là về chuyện gì.

"Thôi ngay đi," cô gọi vọng xuống, theo đó là sự yên lặng. "Carlo, anh ngồi xuống đó cho đến khi em mặc xong quần áo. Em nghiêm túc đấy. Thôi

ngay đi." Cô sập cửa mà không chờ câu trả lời. "Anh phải ra khỏi đây," cô nói với Mitch.

Mitch quắc mắt nhìn cô. "Anh sẽ không chạy trốn vì Carlo đâu."

Mae chống tay lên hông, và Mitch nhắm mắt lại, cố không nghĩ đến chuyện cô có cặp hông tuyệt đến mức nào. "Đây không phải là chạy trốn, mà là cứu em khỏi một bãi chiến trường. Em không muốn phải làm trọng tài cho bất cứ trận chiến nào lúc này. Em đã có đủ rắc rối rồi." Mắt cô nhìn ra sau anh, và cô khựng lại. "Ôi, không!"

"Gì thế?" Mitch quay lại, nhưng tất cả những gì anh thấy là cái bàn làm việc cùng chiếc đèn bàn và đồng hồ của Mae.

"Em muộn giờ làm mất rồi." Cô chạy về phía phòng thay đồ và bắt đầu lôi quần áo ra. "Và em cần phải tắm, nhưng em sẽ không tắm được bởi vì em phải giải quyết vụ Carlo trước... ôi, quỷ tha ma bắt."

Mitch ôm cô vào lòng. "Báo với chỗ làm là em sẽ nghỉ, và bảo Carlo biến đi cho khuất mắt, rồi anh sẽ cùng em đứng dưới vòi hoa sen cả ngày." Cô sụm người vào anh, siết chặt vòng tay quanh eo anh, và anh hít một hơi thật sâu để khỏi bị ngất xỉu vì hạnh phúc.

"Em không làm thế được," cô nói trên ngực anh, cảm giác nhồn nhột từ hơi thở của cô làm anh váng vất. "Nhưng đó là một đề nghị hấp dẫn, em sẽ nhớ đề nghị đó cho xem." Cô lùi khỏi người anh. "Chờ ở đây cho đến khi em đuổi được anh ấy đi."

Tiếng nện cửa làm cho cả hai giật nảy mình. "Mae? Mae, ai ở trong đó với em thế?"

"Thế đấy." Mitch dợm bước về phía cửa phòng và Carlo.

"Không," Mae thì thào lời anh lại. "Không. Em không thể xử lý được vụ này nếu anh ở đây."

Anh thở dài và nói. "Thôi được. Nhưng anh làm thế này chỉ vì em thôi đấy." Anh xỏ chân vào giày và cầm áo khoác lên. "Em có đồng nào để đi taxi không?"

"Em đã đưa anh những đồng cuối cùng tối qua rồi." Cô nhặt chìa khoá xe trên bàn và quăng cho anh. "Anh lấy chiếc Mercedes đi. Em sẽ mượn tiền June và gọi taxi."

"Mấy giờ em nghỉ?" Mitch dứt chìa khoá vào túi. "Anh sẽ đến đón em."

Tiếng nện cửa ngày càng gấp rút.

"Năm giờ." Mae lo lắng liếc về phía cửa. "Carlo, thôi ngay đi," cô kêu lên. "Em đang mặc quần áo."

Tiếng nện cửa dừng lại, và Mitch đảo mắt rồi đi về phía cửa sổ.

"Anh định làm gì thế?"

Mitch xoay một chân qua khung cửa và toe toét nhìn cô. "Tài năng của anh là không có giới hạn."

"Anh sẽ chết mất!" Cô túm lấy tay anh, nhưng anh hôn cô, thưởng thức môi cô như thể đây là lần đầu tiên họ hôn nhau vậy, rồi anh gỡ ngón tay cô ra.

"Có một cái hàng rào mắt cáo." Chân anh dò dẫm và rồi anh đưa nốt chân còn lại qua cửa sổ. "Thấy chưa? Dễ ợt ấy mà."

Anh trèo xuống, và khi đã an toàn trên mặt đất, anh ngẩng lên và thấy dáng cô trên cửa sổ, cơn gió ban mai thổi tung những lọn tóc xoăn. Cô đang mỉm cười với anh, mặt cô giống như mặt trời, và anh đứng đó, hoàn toàn mê mẩn và sửng sốt vì họ được ở bên nhau, và vì cô đang mỉm cười với anh.

"Chuyện gì không ổn à?" Cô khẽ hỏi vọng xuống.

Mitch đã luôn nghĩ rằng câu "Đó là phía đông, và Juliet là mặt trời," là câu thoại ngớ ngẩn nhất mà anh đã từng nghe, nhưng đột nhiên lúc này nó lại có ý nghĩa. "Anh chỉ phát hiện ra rằng vì sao Romeo lại tự vẫn thôi."

Nụ cười của Mae càng rạng rỡ hơn. "Này, đừng làm thế, ngay cả nếu anh nhìn thấy thi thể của em. Đó sẽ là bấy đấy. Em sẽ sống chỉ để làm anh phát điên lên."

"Cám ơn em," Mitch nồng nhiệt nói.

Mae quay lại nhìn vào trong phòng. "Em phải đi rồi. Anh đi khỏi đây đi. Tối em sẽ gặp lại anh."

"Nhớ lời em đấy," Mitch nói, và rồi cô biến mất, xung quanh có vẻ ảm đạm đi một chút còn anh vánh vất quay ra phía sau nhà nơi có chiếc Mercedes của Mae.

Mae mở cửa và trừng mắt nhìn Carlo lao xông xộc vào trong phòng. "Nghe em này. Chuyện này phải dừng lại ngay lập tức. Em đã mệt mỏi vì anh rồi. Anh có thể thôi theo em đi khắp nơi, đe dọa những người bạn hẹn của em và xử sự như thể anh sở hữu em được rồi đấy. Chúng ta là anh em họ. Đó là tất cả những gì có giữa hai ta, mãi mãi là thế." Cô dừng lại khi thấy gương mặt Carlo choáng ngợp với vẻ đau đớn. "Em xin lỗi, Carlo, nhưng sẽ không bao giờ có chuyện gì khác giữa chúng ta cả. Em đã lớn lên cùng anh. Anh giống như anh trai của em vậy."

"Là vì thằng Peatwick đó, đúng không?"

"Không. Em sẽ vẫn nghĩ như thế ngay cả khi không tồn tại anh chàng Peatwick đó." Mae ôm lấy Carlo và hôn lên má anh ta. "Là vì chúng ta. Em không có cảm giác đó với anh, và sẽ không bao giờ có. Và anh cũng không có cảm giác đó với em. Anh chỉ nghĩ là anh nên có, vì vậy anh cứ đi tới đi lui và cư xử vô cùng độc đoán."

"Anh yêu em," Carlo phản bác.

"Vậy tại sao anh ngủ với mọi thứ có thể chuyển động và nói đồng ý kể từ khi anh dậy thì?"

"Nếu đó là nguyên nhân," Carlo lên tiếng.

"Không, đó không phải là nguyên nhân." Mae cố kìm lại cơn giận. "Người đang yêu sẽ không ngủ với những người mà họ không yêu." Carlo mở miệng định phản đối, nhưng cô giơ tay ra ngăn anh ta lại. "Em biết, em biết, anh để dành em cho đến lúc kết hôn, nhưng Carlo à, em không có ý định để dành bản thân cho đến lúc kết hôn, sao anh phải làm thế? Chỉ là anh cứ giữ ý nghĩ đó trong đầu. Chà, đã đến lúc bỏ ý nghĩ đó đi rồi."

"Không," Carlo kêu lên, và trước khi Mae có thể lên tiếng lần nữa thì June đã gõ cửa và mở ra.

"Tôi xin lỗi," bà nói, trông có vẻ hoảng hốt. "Nhưng cảnh sát đang ở dưới nhà."

Mae theo Carlo đi xuống tầng dưới, vẫn mặc chiếc váy ngủ sa tanh màu trắng trên người, cố nhớ xem cô đã có hai mươi tư giờ vừa qua vào lúc nào.

"Mae Belle Sullivan?" Một cảnh sát lên tiếng hỏi khi cô bước xuống bậc thang cuối cùng.

"Phải." Cô lùi lại một bước.

"Anh là..."

"Lùi lại," Carlo gầm lên.

"Này." Tay cảnh sát còn lại trở mắt nhìn anh ta. "Anh là Carlo Donatello."

Carlo trừng mắt đáp trả. "Thì sao?"

"Thì anh đang bị truy nã chứ sao. Có lệnh bắt dành cho anh. Phá hoại một cách có chủ ý xe hơi của một người khác."

"Ôi, không." Mae khuyu xuống cầu thang.

"Họ đã lấy được dấu vân tay của anh, cậu bé xinh xắn ạ," tay cảnh sát hồ hởi nói. "Anh xui rồi. Anh cũng có quyền giữ im lặng..."

"Thế cô ấy thì sao?" Tay cảnh sát còn lại hất đầu về phía Mae.

"Chờ một chút." Carlo quay lại phía cô, và Mae đứng dậy.

"Em sẽ gọi bác Gio," cô lên tiếng, nhưng Carlo ôm lấy cô. Cô cố lùi lại, và rồi anh ta thì thầm vào tai cô. "Họ đến đây vì cả em nữa. Ra khỏi đây ngay."

Cô chớp mắt nhìn Carlo, rồi anh ta nói to lên, "Anh sẽ gọi cho ông từ sở cảnh sát. Em lên phòng mặc quần áo vào đi," cô gật đầu và lật đật bước lên cầu thang.

"Chờ một chút," một trong hai tay cảnh sát gọi với theo, và âm thanh cuối cùng cô nghe được là giọng gầm gừ của Carlo, "Để cô ấy mặc quần áo

vào đã."

Cô đóng cửa sau lưng và ngay lập tức chạy đến buồng thay đồ, lôi ra chiếc váy đầm đầu tiên cô chạm phải. Cô thả chiếc váy ngủ xuống sàn và kéo chiếc đầm màu hồng in hoa qua đầu, cố suy nghĩ trong lúc mặc đồ nhưng không thành công cho lắm. Không có gì hợp lý cả. Cô lôi đồ lót trong ngăn kéo ra và nhét vào trong túi xách, và rồi cô tiến về phía cửa sổ.

Nếu Mitch có thể làm được, thì cô cũng làm được.

Một phút sau, cô chạy băng qua khoảng sân sau của toà nhà dẫn ra con phố phía sau.

Cô không biết mình sẽ chạy đi đâu, cô chỉ biết phải chạy khỏi nơi đó.

Mitch đỗ xe ở trước văn phòng, cảm giác như mình là chúa tể thế giới. Anh đã tắm, cạo râu và mặc quần áo, anh đang lái một chiếc Mercedes và anh sắp kết hôn với người phụ nữ kỳ diệu nhất mà anh từng gặp.

Lúc ở trong thang máy, anh mới chợt nhận ra là mình vẫn chưa đề cập đến chuyện kết hôn trong tối hôm trước, và tự nhủ sẽ cầu hôn khi anh gặp cô lần tới. Anh khá chắc là chuyện này sẽ chỉ là hình thức thôi. Theo như những gì xảy ra tối hôm trước, 'không' không phải là từ mà Mae quen dùng.

Vì vậy anh cảm thấy khá phấn chấn khi bước vào văn phòng và bắt đầu lao vào đồng công việc đã bị ùn tắc lại trong thời gian anh phải đối phó với Mae. Anh lướt qua đám thư từ, quảng đồng quảng cáo và ca-ta-lô, và rồi, trong khi mở cái phong bì đầu tiên, anh nhấn phím trên máy trả lời tự động.

Có bảy tin nhắn, và mỗi tin nhắn là một khách hàng báo tin sa thải anh.

Khi đã nghe xong tin nhắn cuối cùng, Mitch thôi không giả vờ đọc thư từ nữa. Anh kéo máy điện thoại lại gần và quay số của khách hàng cuối cùng trên máy trả lời tự động. "Ông Belden à? Mitch Peatwick đây," anh mở lời, chỉ để nghe thấy tiếng máy tút tút vang lên bên tai. Anh bị gác máy trong ba cuộc gọi tiếp theo, nhưng cuối cùng đến cuộc gọi thứ năm thì anh đã có manh mối. "Tôi không biết anh đã làm cái quái quỷ gì, Peatwick,"

người đó nói, "nhưng chuyện đó thật ngu ngốc. Chúc may mắn." Rồi anh ta cũng gác máy.

Mitch đẩy máy điện thoại ra xa, không còn thích thú gì với chuyện hỏi han khách hàng cũ nữa. Rõ ràng là ai đó đã tiếp xúc với họ. Không cần phải là một nhà khoa học về tên lửa mới có thể thu hẹp lại danh sách những người có thể làm điều đó.

Anh đang dính vào một tổ chức quái đản bên nhà vợ.

Câu hỏi duy nhất còn lại là: vì sao? Ngoài tính ngoan cố đơn thuần, không có lý do nào để họ muốn anh phải thất nghiệp thế này cả. Trừ khi anh đã tiến gần đến cái gì đó mà ai đó không muốn anh biết. Như cuốn nhật ký chẳng hạn.

Tiếng gõ cửa lôi anh ra khỏi những suy nghĩ mông lung. "Gì thế?" Anh hỏi, và rồi ông chủ nhà nhỏ bé nhăn nhoe của anh bước vào. Mitch cúi kính nhìn ông ta. "Tiền thuê nhà đã trả rồi, ông Richardson, và tôi đang có một ngày tồi tệ. Đi đi."

"Sẽ còn tồi tệ hơn đây," giọng Richardson the thé. "Anh bị đuổi."

"Tôi làm sao cơ?"

"Bị đuổi." Richardson đặt một tấm séc lên bàn. "Đây là tiền thuê nhà của anh. Hãy đi khỏi đây."

Mitch ngồi thẳng lên và nhìn ông ta chăm chăm cho đến khi ông ta vã mồ hôi. "Vì sao?" Anh hỏi.

"Ông chủ mới." Richardson lĩnh về phía cửa. "Không thích thám tử tư. Nói rằng bọn họ sẽ làm hoen ố danh tiếng của nơi này."

"Nơi này làm gì có danh tiếng." Mitch đứng dậy. "Ai là ông chủ mới?"

"Tôi không biết, và tôi không quan tâm. Anh bị đuổi." Lúc này Richardson đã kịp khép nép lách qua khe cửa, và rồi ông ta với tay sập cửa sau lưng mình.

Mitch ngồi lại xuống ghế.

Không có cái gì hợp lý cả.

Và sẽ còn như thế chừng nào anh còn ngồi đây.

Anh túm lấy áo khoác, chạy xuống cầu thang và lái chiếc Mercedes về phía bảo tàng nghệ thuật nơi có Mae, dừng lại trước một cọc ATM chỉ đủ lâu để rút ít tiền mặt nhằm trả tiền xăng tối hôm trước cho cô. Anh vừa chui vào xe trở lại thì xe cảnh sát tấp vào.

Họ có hai người, một cô nàng cao ráo và một gã thấp lùn, và họ không có vẻ gì vui mừng khi nhìn thấy anh.

"Đây là xe anh à?" Tay cảnh sát ngược lên nhìn anh, trông có vẻ như bức mình khi phải ngược lên nhìn anh.

"Không, nó là của bạn tôi," Mitch nói. "Đừng nói với tôi là nó bị báo mất nhé."

"Không." Cô nàng cảnh sát lấy ra một cuốn sổ từ túi áo trên ngực. "Tên bạn anh là gì?"

Mitch nhìn từ người này sang người kia. "Mae Belle Sullivan. Có chuyện gì xảy ra thế?"

"Anh không tình cờ biết cô ấy đang ở đâu, đúng không?" Tay cảnh sát hỏi.

"Biết chứ," Mitch nói với vẻ kiên nhẫn phóng đại. "Cô ấy đang ở Học viện Nghệ thuật Riverbend. Cô ấy làm việc ở đó."

"Không hề." Cô nàng cảnh sát nghiêng đầu sang phải một cái, rồi sang trái một cái, bảo toàn sức mạnh của mình. "Chúng tôi đã kiểm tra. Cô ấy không ở đó. Lần cuối cùng anh nhìn thấy cô ấy là khi nào?"

"Sáng nay." Mitch quắc mắt nhìn hai người họ. "Chuyện này là cái quái gì thế?"

"Cô ấy bị truy nã vì tội giết người," tay cảnh sát nói. "Chúng tôi muốn anh đi vào thành phố cùng chúng tôi."

"Chỉ vài câu hỏi thôi," cô nàng cảnh sát nói.

"Tôi cần luật sư của mình," Mitch đáp lại.

Chương 9

Nick khá vui vẻ khi nhập hội cùng Mitch ở phòng thẩm tra. "Lần này cậu đã làm gì thế, hử Sundance^[1]? Bán những mỏ thiếc ở Bolivia cho ai đó khác tớ à?"

"Không phải tớ." Mitch nói, và nụ cười của Nick héo đi trước âm điệu của anh. "Họ truy nã Mae vì tội giết người."

Nick chớp mắt. "Giết ai?"

"Đoán thôi nhé, Armand. Giờ ông ta là xác chết duy nhất trong toàn cảnh tại thời điểm này," Mitch đứng dậy và bắt đầu đi lại. "Có chuyện gì đó đang xảy ra ở đây, Nick à. Tớ đã tưởng Armand đã làm chuyện đó, ăn cắp tài sản của chính mình ấy, nhưng giờ xảy ra chuyện khác nữa." Anh thôi đi lại. "Không có khả năng nào là Armand còn sống, đúng không? Ý tớ là, mọi người thực sự đã thấy thi thể của ông ta chứ?"

"Tess nghe nói là trường đại học y đã tiếp quản phần còn lại," Nick chỉ ra. "Và có người đã ký giấy chứng tử."

"Người đó có thể đã bị mua đứt."

Nick ngồi xuống. "Xem lại chuyện này từ đầu nào. Chính xác là tớ đang đại diện cho ai, cậu hay Mae?"

"À, cả hai thì tốt hơn, nhưng nếu như cậu phải lựa chọn thì hãy chọn Mae. Tớ chỉ bị dính dáng vào chuyện này vì lái xe của cô ấy và không biết cô ấy đang ở đâu thôi."

"Cậu thực sự không biết chứ?"

Mitch giơ tay lên. "Lời hứa của Hướng đạo sinh. Lần cuối cùng tớ nhìn thấy cô ấy là sáng nay. Cô ấy không đề cập gì đến chuyện sau đó sẽ bỏ trốn cả."

"Nếu cậu không biết, thì cứ nói với họ là cậu không biết."

"Tớ nói rồi. Chỉ là họ cảm thấy không thuyết phục."

Nick đẩy ghế lùi lại. "Để xem tớ có thể làm được gì, nhưng sau đó tớ với cậu sẽ phải nói chuyện lâu đấy."

"Chuyện nhỏ." Mitch ngồi thụp xuống ghế. "Sáng nay toàn bộ khách hàng đều đã sa thải tớ, và lão chủ nhà thì đuổi tớ ra khỏi văn phòng. Giờ tớ khá rảnh rồi."

"Từng chuyện một đã." Nick nói rồi rời khỏi đó để làm thủ tục bảo lãnh cho Mitch.

Một giờ sau đó, Mitch đứng ngoài sở cảnh sát, ủ rũ dưới luồng hơi nóng bức mà mặt trời buổi trưa phả ra và nghĩ xem mình sẽ làm gì tiếp theo.

Nick bước ra cùng anh và hất đầu về phía chiếc Mercedes. "Vào thôi."

Khi đã vào trong xe và bật hệ thống điều hoà lên, anh quay sang Mitch. "Chuyện không hay rồi. Chiều thứ Bảy cảnh sát nhận được một thông báo nặc danh là Armand đã bị đầu độc. Rồi sáng nay họ nhận được một trang từ cuốn nhật ký của ông ta trong đó ám chỉ là có người đã ép ông ta phải đổ tiền vào tài sản uỷ thác của Mae. Người đó theo logic là Mae."

Mitch nhẹ cả người. "Chuyện đó không đúng được. Cô ấy chẳng có đồng nào cả."

"Cô ấy không có cho tới khoảng vài tuần trước." Nick trông có vẻ không vui. "Theo sao kê của ngân hàng, trong suốt mười bốn tuần qua, ngay trước khi chết, Armand đã ký thác khoảng tám triệu đô la vào tài sản uỷ thác của cô ấy."

Mitch chớp mắt. "Bao nhiêu cơ?"

Nick mỉm cười khăng định. "Tám triệu chẵn. Riêng một khoản ký thác đã là sáu triệu rồi. Cô ấy có động cơ, Mitch à."

Mitch nuốt khan. "Nick này, tất cả mọi người ở Riverbend đều có động cơ giết Armand. Cô ấy hẳn sẽ phải xếp hàng dài dài."

"Cô ấy có cả phương tiện nữa. Cảnh sát có lệnh khám xét và đến khám nhà cô ấy sáng nay, họ tìm thấy chai thuốc của Armand trong phòng ông ta. Vân tay của Mae đầy trên chai thuốc."

"Chuyện lớn đây. Cả của tôi nữa chứ. Tối qua cả hai chúng tôi đều cầm nó." Mitch cau mày. "Làm thế quái nào mà họ lấy được vân tay của Mae?"

"Từ phòng cô ấy thôi."

"Và trong lúc họ làm việc đó thì cô ấy trốn thoát à?"

"Không, cô ấy trốn thoát lúc họ đang bắt Carlo. Vì tội phá hoại xe của cậu."

Mitch giật mình. "Tôi đã báo cảnh sát vụ đó đâu."

"Newton đã giúp cậu chuyện đó tối qua. Cậu ấy báo với cảnh sát có thể đó là Carlo. Giới luật pháp ở Riverbend rất nhiệt tình với Carlo. Vụ việc chặt ngón tay thực sự làm họ bức bối, và rồi họ xuất hiện ở nhà Mae với lệnh khám xét trên tay và vớ bở thêm anh ta nữa. Về tổng thể thì họ khá là hài lòng."

Mitch gục đầu vào vô lăng. "Vậy là giờ Carlo nghĩ rằng tôi đã chỉ điểm anh ta. Tuyệt. Lần cuối cùng anh ta nghĩ có người chỉ điểm mình thì Armand chết. Cảm ơn cậu lắm, Newton."

"Quên Carlo đi. Hãy nghĩ về Mae. Ngay khi cậu tìm thấy cô ấy, hãy đưa cô ấy ra đầu thú."

"Tớ không biết..."

"Đừng lộn xộn với tớ trong chuyện này, Mitch à." Nick trông có vẻ kiên quyết. "Ngay khi cậu tìm thấy cô ấy, hãy đưa cô ấy đến chỗ tớ, và tớ sẽ đi cùng cô ấy đến cảnh sát. Chuyện trốn tránh này chẳng tốt tí nào. Chúng ta phải dừng cô ấy lại."

"Tớ không muốn cô ấy có tiền sự bị bắt bớ."

"Tớ có thể tránh được việc đó." Nick cựa mình trong chỗ ngồi. "Họ có đủ bằng chứng để tổng giam cô ấy, nhưng tớ không nghĩ họ khoái làm thế. Máy gã này chẳng ngớ ngẩn đâu. Nếu tớ có thể bảo đảm là cô ấy sẽ không trốn đi đâu, có thể họ sẽ trao cô ấy cho tớ. Nhưng cô ấy phải ra đầu thú. Nếu tìm thấy cô ấy, họ sẽ bắt giam cô ấy, và tất cả những gì tớ có thể làm lúc đó là thu dọn chiến trường."

"Và gờ tội cho cô ấy," Mitch nhắc nhở.

"Cả điều đó nữa, nhưng hãy hy vọng là cô ấy sẽ không bao giờ phải ra toà. Mae cực ăn ảnh. Cô ấy có thể sẽ trở thành điểm nhấn của tháng trên chương trình Hard Copy^[2] đấy."

"Ôi, quỷ tha ma bắt."

"Giờ tạm quên chuyện đó đi đã. Đi tìm cô ấy đi." Nick dợm chui ra khỏi xe. "Ồ, tớ quên mất. Cậu muốn tớ làm gì với vụ bị trục xuất không?"

"Tìm hiểu xem ai trục xuất tớ trước đã. Nhưng tớ đã có ý tưởng sẵn ai đứng sau vụ này rồi."

Nick gật đầu. "Chắc chắn rồi. Tớ sẽ cho người điều tra vụ này. Trục xuất trái luật. Quấy rối tài chính. Tớ sẽ nghĩ ra thứ gì đó. Nhân đây còn chuyện gì khác nữa không? Cầu hôn? Bội hôn? Hợp đồng tiền hôn nhân?"

"Không. Mae có thể có bất cứ thứ gì tớ có."

Nick cười toe toét. "Cậu và Mae hử?"

"Cậu có vẻ không ngạc nhiên lắm nhỉ."

"Tớ là một luật sư. Không có gì làm tôi ngạc nhiên cả."

Mitch lắc đầu. "Trước đây không có gì làm tớ ngạc nhiên cho đến khi tớ gặp Mae. Giờ cái gì cũng khiến tớ ngạc nhiên."

Về mặt Nick nghiêm túc trở lại. "Tìm cô ấy đi Mitch."

Mitch gật đầu. "Kế hoạch của tớ là thế."

Mae đã cuốc bộ khoảng một giờ trước khi cô nhận ra mình đang đi đâu. Cô dừng lại nhìn con phố lát gạch với hai hàng cây thẳng tắp. Ngôi nhà trong phố của Armand ở ngay góc đường.

Cảnh sát sẽ tìm cô ở đâu đầu tiên nhỉ? Chắc là ở nhà Gio hoặc Claud. Chỗ làm thì chắc chắn rồi. Và có thể là nhà Mitch.

Và rồi không sớm thì muộn là chỗ ở của Armand. Nhưng chắc là sau đó.

Cô rẽ ở góc đường và bước tới cửa trước của ngôi nhà, mò tìm chìa khóa trong túi xách để mở cửa và lén vào trong nhanh nhất có thể. Nhưng khi đã ở trong hành lang tối om lạnh ngắt, cô đứng đó run rẩy, cuối cùng

cũng đã phản ứng lại trước cú sốc bị cảnh sát hỏi thăm. "Họ đến đây vì em," Carlo đã nói vậy, và ngay lập tức cô chấp nhận điều đó. Carlo biết về chuyện cảnh sát. Nếu anh ấy nói họ đến vì cô, nghĩa là đúng như thế.

Và sẽ chỉ có thể vì một lý do mà thôi. Có người cuối cùng đã coi lời nói dối của cô về cái chết của Armand là nghiêm túc.

Cô chậm chậm bước qua cổng vòm vào phòng khách, nghe ngóng xem có ai khác ở trong nhà không. Ngôi nhà dường như bị bao trùm bởi sự yên lặng trống vắng mà chỉ có những nơi bị bỏ hoang mới có, một vẻ hiu quạnh vì mất mát. Một thời người ta đã sống hạnh phúc ở đây, và giờ nó chẳng còn lại gì. Cô có thể cảm thấy nhói đau trong các thớ thịt, như thể bị chuột rút, và cô đau xót cho Stormy và những gì cô ta đã mất mát. Mặc dù Armand là một lão già khốn kiếp nhưng Stormy vẫn yêu ông ta, và ông ta cũng yêu Stormy bằng cách của riêng mình. Và mất đi tình yêu thật là một điều tồi tệ.

Cô biết điều đó vì giờ đây cô cũng có tình yêu để mà đánh mất. Cô có Mitch.

Cô sụm xuống chiếc đi văng mềm mại màu hồ phách và cố gắng suy nghĩ.

Cô không thể ở đây quá lâu. Sớm muộn gì họ cũng sẽ đến đây, cho dù chỉ để tìm manh mối. Cô không cưỡng lại được mong ước được bước lên tầng trên, lăn kên ra giường và không bao giờ ra ngoài nữa. Cô có thể sống mãi ở đây, bước ra ngoài vườn vào buổi tối để ngắm sao. Đây có thể là nơi trú ẩn, và cô có thể ở đây một mình mãi mãi và không ai làm cô tổn thương được cả.

Ngoại trừ việc phải có ai đó lo cho June và Harold, và chắc chắn chẳng chóng thì chầy cảnh sát sẽ xuất hiện, và rồi sẽ chẳng có nơi trú ẩn nào cả. Không có nơi nào an toàn trong cuộc đời này. Đó là lý do vì sao ta phải tiếp tục dẫn bước.

Hơn nữa, cô không muốn sống một mình. Cô muốn sống với Mitch.

Nghĩ đi, cô tự nhủ, nhưng cô biết quá ít để có thể giải đáp cho những gì đang xảy ra với mình. Đã có chuyện với toàn bộ số tiền, nhưng cô không rõ cụ thể là gì. Ai đó đã bắt cô, nhưng cô không biết là ai. Cảnh sát muốn bắt cô, nhưng cô không biết vì sao. Cô khao khát nghĩ đến Mitch, không phải như một vị cứu tinh vì anh không phải tuýp người đó, mà là như một người cùng phe, người mà cô có thể sẻ chia những thắc mắc. Cô muốn kể cho anh nghe toàn bộ mọi chuyện rồi hỏi anh, "Anh nghĩ thế nào?" và tranh luận những khả năng có thể với anh, tìm hiểu mọi thứ với anh, và chỉ đơn giản là ở bên anh. Không phải vì sự an ủi, không phải vì sự giúp đỡ, mà chỉ vì cảm giác nhẹ nhàn khi được ở cạnh anh.

Nhưng anh không ở đây, và cô chỉ có một mình, cô phải mau mau nghĩ ra điều gì đó. Cô nằm ngửa ra đi văng và nghỉ ngơi một lát. Cô đã quá mệt mỏi vì tối hôm trước không ngủ, vì lượng adrenaline tăng đột ngột lúc sáng và vì quãng đường đi bộ sáu dặm trong trạng thái mù mẫm đến nỗi chỉ việc suy nghĩ thôi cũng trở nên quá sức rồi. Mệt không thể tả. Cô nhắm mắt lại, cố suy nghĩ, và cố hết sức để không sợ hãi.

"Ôi, cảm ơn Chúa, Mitch à!" June lôi anh qua cửa trước và ôm chầm lấy anh. "Con bé đã biến mất, và cảnh sát đã đến đây!"

Mitch vỗ nhẹ vào lưng bà. "Bình tĩnh lại nào nhóc. Bà ổn chứ?"

"Không." June sụt sịt. "Tôi không biết con bé đi đâu, và mắt Harold thì sưng vù lên."

Mitch chớp mắt nhìn bà. "Mắt Harold thì có liên quan gì ở đây?"

"Sáng nay Carlo đã đánh Harold khi ông ấy cố ngăn không cho cậu ta xông lên phòng Mae." June lại sụt sịt, vẻ mặt bà vừa biểu lộ sự tức giận pha lẫn buồn bã. "Chúng tôi đang cố nghĩ xem phải làm gì lúc này."

"Để tôi đi xem mắt ông ấy." Mitch đẩy bà về phía sau nhà. "Và rồi tôi sẽ xử lý những vấn đề còn lại."

"Ôi, thế thì tốt quá." Vai June chùng xuống nhẹ nhõm khi bà dẫn anh về phía nhà bếp, đáng đi uyển chuyển thường thấy ở bà không còn nữa, thay

vào đó là những bước đi run run. "Ngay từ lần đầu tiên Mae đưa cậu về nhà, tôi đã biết là cậu sẽ giúp đỡ được chúng tôi mà."

Chúng tôi? Cho đến tận lúc này, những kế hoạch ràng buộc của Mitch vốn chỉ tập trung vào Mae, nhưng giả định của June đã giúp anh cập nhật tình hình rõ hơn. Mae là bao gồm cả June và Harold nữa. Và cả Bob. Anh nhìn theo mái tóc bạch kim bông bênh của June khi bà mở cửa nhà bếp và cảm thấy yêu mến bà. Bà không đặc biệt sâu sắc hay thông minh, và chỉ có Chúa mới biết, Harold có phải là ông của ai đó không, nhưng họ yêu thương Mae và nuôi dạy cô trở thành người phụ nữ mà giờ anh không thể rời xa, và anh nợ họ điều đó. Họ là những người tốt.

Harold ngược lên lúc họ bước vào, mắt ông thâm tím và sưng húp lên, và Mitch cảm thấy cơn giận thít lấy họng mình.

"Cần phải táng cho Carlo một trận," anh nói với Harold.

"Tôi đã cố." Khuôn mặt Harold rũ xuống thành những nếp gấp ủ ê. "Thằng khốn đó nhanh như chớp ấy."

"Vậy thì tôi sẽ phải táng hẳn từ phía sau." Mitch cúi xuống để kiểm tra mắt Harold kỹ hơn. "Đầu ông cảm thấy thế nào?"

"Tôi ổn."

"Thôi cái trò anh hùng đi." Mitch nhẹ nhàng nhắc mí mắt sưng húp lên và kiểm tra con ngươi cho Harold. "Đau đầu chứ?"

"Ừ." Con mắt lạnh lạn của Harold liếc sang June. "Không tệ lắm."

"Chóng mặt thì sao?"

"Không." Lần đầu tiên kể từ khi gặp nhau, Harold nhìn Mitch mà không gườm gườm. "Không chấn động gì lắm. Chỉ là một con mắt thâm tím tồi tệ thôi."

"Được rồi." Mitch đứng thẳng người lên. "Tôi phải đi tìm Mae. Hai người có thể tự chăm sóc mình một lúc được chứ?"

June nuốt khan, nhưng Harold nói, "Quý tha ma bắt, được."

"Hãy ở nhà," Mitch nói với ông. "Tôi không biết khi nào mới quay lại, nhưng nếu Mae gặp rắc rối và tôi cần phải nhờ đến hai người thì tôi muốn

hai người ở đây."

Harold gật đầu. "Được."

"Hai người có biết cô ấy có thể đi đâu không?"

Harold lắc đầu và nhăn mặt. "Tôi thậm chí còn không biết cô ấy ra khỏi phòng bằng cách nào."

Mitch cười toe toét. "Cô ấy đã trèo xuống theo hàng rào. Tôi là tấm gương cho cô ấy mà."

"Chắc đó là lý do vì sao giờ cô ấy lại vướng vào rắc rối." Harold nói, nhưng giọng ông không có vẻ gì cay độc. "Đi tìm cô ấy đi."

"Xin cậu đấy," giọng June run run.

Mitch vỗ nhẹ lên vai bà. "Tôi sẽ kiểm soát được tất cả. Đừng lo lắng gì cả. Chỉ cần đắp đá lạnh lên con mắt đó."

Hoàn toàn bốc đồng, anh dừng lại ở thư viện và lấy cuốn nhật ký năm 1952, và rồi anh quay ra ngoài trời nóng nực và đứng nhìn chiếc Mercedes mà Mae ghét cay ghét đắng rồi thầm nghĩ, mình phải làm cái quái gì bây giờ?

Mae giật mình thoát khỏi trạng thái mơ màng khi người đưa thư đẩy đám thư từ qua khe cửa. Cô nhẹ nhàng di chuyển về phía cửa trước để xem ai ở đó, và rồi nhẹ cả người khi nhìn thấy một thếp thư nằm trên thảm. Cô nhặt thư từ lên và lướt qua toàn bộ, nhưng không có gì riêng tư cả, y hệt như những gì mà các cư dân khác sống trong khu nhà này vẫn nhận được thôi: ca-ta-lô về các vật dụng giường chiếu, thời trang và đồ chơi, phiếu nhắc mua hàng, phiếu giảm giá. Cô vứt đồng thư từ lên bàn và lên tầng trên, lần ngón tay trên tay vịn cầu thang trong lúc bước đi.

Sẽ rất tuyệt nếu có một không gian nhỏ với một phòng ngủ ngay phía trên cùng của một cầu thang cuốn. Một phòng ngủ với một chiếc giường rộng, ấm áp, êm ái. Một chiếc giường rộng êm ái cùng với Mitch và phần còn lại của thế giới sẽ biến mất.

Mae nhắm mắt lại trước ý nghĩ đó, muốn được ngủ một giấc vì cô khao khát được lãng quên.

Cô mở thử cánh cửa đầu tiên bên tay phải ngay đầu cầu thang cuốn.

Đó là một phòng ngủ dành cho khách, nhưng có gì đó kỳ cục ở đây. Mae đứng trong phòng và cau mày quan sát, cố gắng tìm ra thứ gì không phù hợp trong này. Những bức tường được sơn màu vàng nhạt và khắc hoa vàng ở viền, tất cả nội thất đều mang màu trắng có sơn hoa và bướm vàng trên đó, trông rất đẹp nhưng vì lý do nào đó không giống lắm với phần còn lại của ngôi nhà. Ở giữa phòng có một khung giường đơn giản không có vẻ gì xinh xắn hay thoải mái cả. Trông nó tạm bợ sao sao ấy.

Có lẽ Stormy đã đặt một chiếc giường đẹp hơn, nhưng người ta vẫn chưa chuyển đến. Mae cố xóa bỏ chiếc giường trong trí tưởng tượng của mình. Nó tuyệt đối không thuộc về căn phòng này. Vậy cái gì sẽ phù hợp? Mae cố hình dung ra một chiếc giường màu trắng có sơn bướm và hoa, phủ lên trên là một chiếc chăn in hoa, hoặc một chiếc chăn chăn bông. Đó là một kiểu phòng mà cô sẽ rất thích nếu là một đứa trẻ.

Mae cứng người lại. Đó chính là thứ không ổn trong căn phòng này. Đây không phải là căn phòng dành cho người lớn, nó là phòng của một đứa trẻ. Cô nghĩ đến tờ ca-ta-lô về đồ chơi trên chiếc bàn ở hành lang dưới nhà, và đột nhiên cô nhận ra thứ gì còn thiếu ở đây, thứ có thể thay thế chiếc giường đơn giản, rẻ tiền đó chính là một chiếc cũi.

Stormy đã dự định làm một phòng nuôi trẻ.

Mae ngồi thụp xuống giường, tràn ngập cảm giác cảm thông dành cho cô ta. Stormy không sâu sắc, nhưng cô ta cũng là con người, là một người phụ nữ và cô ta yêu Armand, mong muốn có con với ông ta. Cô ta đã lên kế hoạch cho những giấc mơ của mình trong căn phòng này. Mae nhắm mắt, hình dung ra cảnh Stormy và một bé gái tóc đỏ trong căn phòng, và theo bản năng cô biết rằng Stormy cũng đã từng nghĩ đến hình ảnh đó.

Khi không thể chịu đựng thêm được nữa, cô ra khỏi phòng, đóng cửa lại và bước sang phòng đối diện.

Đó là phòng dành cho người lớn, trang hoàng với màu nâu, đỏ, và choán hết bởi một chiếc giường nặng nề làm bằng gỗ dái ngựa. Dấu hiệu không phù hợp duy nhất trong phòng là một giỏ rác đầy những bít tất và đồ

lót đặt cạnh giường. Harold đã đóng gói quần áo đem về quỳn tặng cho Goodwill nhưng rõ ràng là ông đã quyết định không lấy thứ gì quá riêng tư.

Mae ngồi xuống giường, thấy mình như Goldilocks^[3]. Căn phòng đầu tiên quá trẻ trung, còn căn phòng này lại quá già nua. Theo đà này tiếp sau đây cô sẽ bước vào một căn phòng phù hợp với mình nhất cho xem.

Chiếc giường duy nhất phù hợp mà cô có thể nghĩ đến chính là giường của Mitch.

Cô liếc nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường. Cô đã ở đây hai giờ đồng hồ rồi. Đã đến lúc ra đi trước khi ai đó tìm thấy cô. Một chiếc taxi là không khả thi, nhưng xe bus thì có thể. Cô cầm túi xách lên tìm tiền, chỉ để nhớ ra rằng tối hôm trước cô đã đưa hết tiền cho Mitch để đổ xăng.

Cô mở ngăn kéo cạnh giường để tìm vài đồng lẻ, nhưng như thường lệ Harold đã dọn sạch sẽ. Ngăn kéo trống không, và có vẻ cô sẽ phải tiếp tục cuộc bộ.

Cô nhìn xuống chân và cố nhớ xem đến nhà Mitch mất bao xa. Cô không ngại đi bộ đường trường, nhưng đôi giày da của cô không được thiết kế để làm một cuộc hành trình xa đến thế. Chân cô đã bắt đầu rộp lên chỉ với quãng đường sáu dặm sáng nay rồi. Đi đến chỗ Mitch phải mất khoảng mười lăm hay hai mươi dặm nữa. Thêm bốn hoặc năm tiếng đồng hồ đi bộ nữa. Cô sẽ què quặt cả đời cho xem.

Cô quăng túi xách lên giường và đến kiểm tra những thùng đồ mà Harold đã đóng hộp để mang về Goodwill. Có thể sẽ có giày, thậm chí là cả dép đi trong nhà nữa.

Thậm chí năm đôi tất cũng sẽ tốt hơn đôi giày da của cô. Cô lục tung mấy thùng đồ, cuối cùng tìm thấy một đôi giày đế mềm của nam còn mới tinh. Cô lôi chúng ra và cảm thấy nhói đau. Chắc là Stormy đã mua đôi giày này cho Armand mà không biết rằng ông ta sẽ không bao giờ dùng thứ gì có sọc kẻ màu tím-đỏ. Sau bảy năm chung sống, lẽ ra cô ta phải biết điều đó, nhưng Mae gần như chắc chắn rằng Stormy đã nhìn nhận Armand theo cái cách mà cô ta muốn, chứ không phải là một Armand thực sự. Armand của

Stormy muốn có con và một đôi giày chạy. Còn Armand thực sự lại muốn Barbara Ross và tiền.

Stormy tội nghiệp.

Tiếng dập cửa xe ở trước nhà làm Mae đông cứng, nhưng một giây sau cô nghe tiếng cửa mở ở ngôi nhà bên cạnh. Cô thở ra một hơi dài nhẹ nhõm và loạng choạng đứng dậy. Giờ tất cả những gì cô cần là tất. Cô quay lại với giỏ rác và lôi ra một đồng tất, tìm những đôi dày nhất có thể. Cô sẽ cần khoảng bốn đôi để có thể đi vừa đôi giày đó.

Lúc lôi ra đôi tất thứ tư, tay cô chạm phải thứ gì đó cứng cứng. Cô khựng lại và rồi lật ngược giỏ rác đổ tất cả mọi thứ bên trong ra sàn nhà.

Nằm lẫn giữa một mớ lộn xộn những bút tất và quần lót là một cuốn sách bìa da màu nâu.

Tay Mae run rẩy khi cô nhặt cuốn sách lên để có thể nhìn vào gáy sách – đề tên Lewis và năm nay. Cô túm chặt cuốn sách một lúc, và rồi sự mỉa mai của tình huống này ập xuống cô. Cuối cùng cô đã tìm thấy cuốn nhật ký, vậy là số tiền sẽ được giữ nguyên vẹn, nhưng giờ thì không còn số tiền nào nữa. Cô bắt đầu cười lớn, và rồi lê người đứng dậy. Ít nhất thì cuốn nhật ký cũng sẽ cho cô biết Armand quăng tiền đi đâu. Trong lúc đó, cô phải đi khỏi đây. Ngay bây giờ. Cô nhét cuốn nhật ký vào túi xách, đi vào bốn đôi tất để làm cho chân cô vừa với đôi giày của Armand, và năm phút sau cô bước ra cửa sau ngôi nhà và xuống đường để đến khu Overlook.

Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời cô nghĩ đến Overlook như là một nơi an toàn.

.

Mitch thử tìm ở viện Nghệ thuật, nhà Claud, khu vực kho hàng, căn hộ của Stormy và cuối cùng là ngôi nhà trong phố của Armand, áp xuống mọi hình ảnh kinh hoàng về việc Mae bị tông xe, bị bắn, bị đâm, bị chết ngạt, bị đầu độc, bị bóp cổ, bị đẩy vào đường tàu hay bị bắt. Tình huống bị bắt nghe có vẻ khá khảm nhất, nhưng đó vẫn không phải là điều anh muốn xảy ra với Mae. Những gì anh muốn dành cho Mae là cô phải được ở bên anh, trong

vòng tay của anh. Chuyện sau đó anh sẽ tính sau, nhưng việc cô ở bên anh là không thể thay đổi. Lúc này đây là nhu cầu hàng đầu của anh, và anh cảm thấy chuyện càng cố tìm cô mà không tìm thấy càng làm cho anh trở nên mất lý trí.

Thậm chí cuối cùng anh đã đến nhà Gio, chỉ để được chào đón bởi những lời đe dọa bạo lực xen lẫn với những cầu xin để anh nói cho họ biết cô đang ở đâu. Dù cô có ở đâu thì đó cũng không phải là nhà Gio.

Vào lúc chín giờ tối, anh quay về nhà. Anh sẽ không bỏ cuộc, anh sẽ tìm suốt đêm nếu cần, anh sẽ không để cô một mình trong bóng tối, nhưng trước hết anh phải về nhà để cố bình tĩnh lại đã. Anh đã thử tìm ở tất cả những nơi hợp lý; giờ anh sẽ phải nghĩ nhanh đến những nơi không hợp lý nữa.

Trời đêm rất nóng, còn hơn cả nóng, anh hạ cửa kính xe xuống và lái băng qua thành phố, cố gắng phớt lờ tiếng còi báo động của xe cảnh sát, những tiếng rít của xe ô tô do dừng lại quá nhanh và tiếng cười của những cô nàng nghe như những tiếng gào thét. Trái tim chất đầy nỗi sợ hãi đang chen ngang ngực anh, chèn ép lên lá phổi làm anh không thể thở sâu được, và hơi thở của anh trở thành những tiếng thở dài đứt đoạn.

Chúa ơi, cầu xin Người để con tìm ra cô ấy, anh thầm cầu nguyện, con chưa bao giờ cầu xin điều gì, chỉ cần để con tìm thấy cô ấy và cô ấy không gặp phải điều gì bất trắc.

Mae kiệt sức ngồi trên giường của Mitch và nhìn bầu trời dần chuyển sang màu vàng sậm, rồi màu cam, rồi màu tím, rồi màu đen ánh xanh qua khung cửa sổ duy nhất trong căn hộ. Người cô mướt mồ hôi khi tìm thấy chỗ của anh, kiểm tra hộp thư trong sảnh để tìm số nhà và rồi trèo qua cửa sổ ở lối thoát hiểm. Ngay lập tức cô tụt quần áo và tắm rửa, rồi mặc một chiếc áo sơ mi của anh vì nó rộng và mát và bởi vì nó là thứ gần gũi nhất để cô cảm nhận được anh, nhưng chỉ trong vài phút cô lại ướt đầm mồ hôi trở lại, vì thế cô bò toài ra giường và ngồi đó bất động, cố gắng suy nghĩ, cố gắng không ngủ thiếp đi. Hơi nóng hầm hập lơ lửng trong phòng, và chiếc áo của anh dính vào người cô, nhớp nháp mồ hôi, nhưng cô không nhận ra.

Cho đến tận chiều muộn, cô đã sàng lọc nút thắt của các sự kiện, các giả thuyết và nỗi sợ hãi đã lấp kín tâm trí mờ mịt của mình, giờ từng trang nhật ký, cố tìm ra chìa khoá của nút thắt, thứ duy nhất có thể giúp cô tháo gỡ được cái mớ bòng bong mà mình đang bị vướng vào. Cô đã phát hiện ra vài điều rất thú vị trong cuốn nhật ký, nhưng tình trạng cơ bản của cô vẫn thế: ai đó đang cố gắng giết cô, cảnh sát đang lùng tìm cô và cô thì chỉ có một mình.

Khi trời chiều dần chuyển sang buổi tối rồi ban đêm, một nút thắt mới hiện ra: lẽ ra Mitch phải quay về rồi mới đúng. Dù anh đang ở đâu, dù anh đang làm gì, thì giờ cũng đã hơn chín giờ rồi, và lẽ ra anh phải về nhà rồi mới phải.

Sẽ thế nào nếu anh bị thương?

Sẽ thế nào nếu anh chết?

Sẽ thế nào nếu những phát súng không phải nhằm vào cô? Sẽ thế nào nếu kẻ nổ súng đã định bắn Mitch?

Sẽ thế nào nếu kẻ đó tìm thấy Mitch?

Lần cuối cùng cô gặp Carlo thì anh ta sắp bị đưa vào khám, nhưng đến giờ này thì anh ta chắc đã được thả rồi. Luật sư của ông Gio sẽ dễ dàng đưa Carlo ra ngoài thôi. Giả như anh ta quyết định đặt dấu chấm hết cho mối liên quan giữa Mitch và cô. Giả như anh ta quyết định đặt dấu chấm hết cho Mitch.

Mae ngả người tựa đầu vào thành giường bằng kim loại và nhắm mắt lại, giữ tập trung để không hoảng loạn. Cô chỉ có một mình cũng chẳng sao. Cô có thể một mình lo liệu mọi thứ. Cô không cần Mitch phải lôi cô ra khỏi những rắc rối.

Nhưng đúng là cô cần anh.

Cô hít vào một hơi rồi rạc khi nhận ra điều đó. Cô cần Mitch vì chính bản thân cô, không phải vì anh có thể bảo vệ cô, hay hỗ trợ cô, hay thậm chí để ôm cô vào lòng.

Cô cần Mitch vì cô yêu anh.

Và đột nhiên cô thấy hoảng sợ vì cô sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Chẳng sao cả khi mà anh là một sự liều lĩnh chỉ mang lại đau khổ, khi mà anh sẽ không bao giờ có khả năng ràng buộc với cô, khi mà cô đang đòi hỏi để rồi sau đó gánh lấy một kết cục tồi tệ khi yêu anh. Tất cả những điều đó đều hợp lý, đều đúng và chẳng có gì liên quan đến tình yêu cả. Tình yêu có lý lẽ riêng của nó; ta sẽ biết khi ta đang yêu và khả năng thành công hay thất bại của tình yêu thì chẳng liên quan gì đến bản thân tình yêu cả.

Vào lúc đó, tất cả những gì cô cần biết là Mitch vẫn an toàn. Chỉ cần thế là đủ. Cô không cần anh phải ôm cô hay cứu giúp cô. Chỉ cần anh an toàn.

Ở một nơi nào đó. Thậm chí anh không cần phải ở bên cô, chỉ cần anh an toàn là được.

Thế rồi cô nghe tiếng chìa khoá tra vào ổ, rồi anh bước vào trong căn phòng tối om, cô kêu lên, "Ôi, cảm ơn Chúa," và giọng cô nghe như một lời cầu nguyện.

"Mae à?" Trong bóng tối, cô có thể thấy anh khựng lại và tựa vào cánh cửa, làm nó đóng sập lại. "Mae?"

"Em đây."

Hơi thở anh loạn nhịp, và anh cố tỏ ra nhẹ nhõm với một giọng run run, "Anh đã tìm em mãi, Mabel."

"Em đã ở đây," cô nói. "Em đã hình dung anh đang ở với một cô thủ thư nào đó."

Anh bước tới và ngồi xuống giường, chiếc đệm lún xuống, làm cô nghiêng về phía anh. Anh đặt tay lên má cô và chỉ ngồi đó một lát, chạm vào cô. Cô nhắm mắt lại bởi cảm giác dễ chịu khi có anh gần bên, khi cảm thấy tay anh trên mặt cô, khi biết rằng anh vẫn an toàn.

Anh thở dài. "Anh đã gần như mất trí." Giọng anh run rẩy trở lại. "Anh tưởng anh đã mất em mãi mãi."

Cô với tay đặt lên ngực anh, nắm chặt lấy áo sơ mi của anh. "Em đã rất sợ. Em cứ nghĩ là Carlo đã giết anh. Tất cả những gì em muốn chỉ là biết rằng anh vẫn an toàn. Giờ thì em ổn rồi vì anh không sao cả." Quá kinh

hoàng, cô bắt đầu khóc òa nhẹ nhõm. "Em không sao. Em chỉ không thể chịu được, cứ nghĩ rằng anh đã..."

"Anh yêu em." Mitch hôn cô và ngăn không cho cô nói tiếp bằng sự ve vuốt dịu dàng từ miệng anh, làm cô váng vất vì cảm giác nhẹ nhõm, dễ chịu và vì tình yêu. Cô vòng tay quanh người anh, ôm anh thật chặt để đảm bảo rằng anh thực sự ở đó, và anh cũng ôm cô thật gần, thật chặt như thế. "Từ giờ, chúng ta sẽ ở bên nhau," anh thì thầm vào tai cô. "Chuyện này thật quá đáng sợ. Từ giờ, em sẽ ở bên anh."

"Đó thật sự là điều anh muốn chứ?" Cô hỏi anh, khó nhọc nuốt xuống. "Không có thêm ống dẫn nữa chứ?"

Anh mỉm cười trong bóng tối, môi anh cử động trên má cô. "Không có thêm ống dẫn nữa. Anh cũng đã mất hết hứng thú với miền Tây rồi. Thứ duy nhất anh muốn khám phá bây giờ là em."

"Anh sẽ không nói dối em, đúng không?" Cô hỏi, và anh trả lời. "Tất cả mọi người đều nói dối, Mabel à. Tất cả mọi người trừ hai ta."

Cô gật đầu trên ngực anh, quá choáng ngợp vì cảm giác nhẹ nhõm và hạnh phúc nên không thể nói thêm điều gì. Và rồi anh lại hôn cô, lần này sâu hơn, và cô tan chảy vào anh, cố gắng hoà lẫn với anh để họ không bao giờ xa nhau nữa. Anh luồn tay vào trong áo cô, ngón tay vuốt ve ngược lên tấm lưng ẩm ướt của cô, ôm cô vào lòng, và cô chạm môi vào cổ anh, thở khe khẽ. "Yêu em đi," cô thì thầm. "Em muốn trở thành một phần của anh."

Anh ôm cô chặt hơn thêm một lát, rồi nói. "Em đã là một phần của anh rồi."

Cô đứng dậy để kéo chiếc áo sơ mi của anh qua đầu, thở nặng nhọc trong cái nóng tràn ngập căn phòng như màn sương mù, nhìn anh ngăm nhìn cô trong ánh sáng mờ mờ chiếu vào từ cửa sổ. Áo sơ mi dính sát vào người cô, và cô phải gỡ nó ra khỏi làn da bóng nhẫy mồ hôi của mình. Rồi cô thấy anh cũng đứng dậy, cơ thể cao lớn của anh như một bức tường chắn giữa cô và tất cả mọi thứ bên ngoài, và cô nghe thấy anh hít một hơi dài khi anh cởi áo. Cô bò lên giường và chồm người tới hôn lên ngực anh, thường

thức làn da ẩm ướt mẩn mẩn. Rồi anh tuột bỏ quần và kéo cô nằm xuống với anh; nóng bỏng, ẩm ướt, rắn chắc và an toàn.

Cô ôm anh một lát, thường thức hơi ẩm và trọng lượng của cơ thể anh đang áp vào người cô, cả hai người họ trơn tuột vì mồ hôi, vì hơi nóng, vì cảm giác sợ hãi trước đó và vì những khao khát đang dâng lên.

"Chỉ ôm em thôi đã gần như đủ với anh rồi". Anh siết chặt vòng tay quanh người cô. "Anh vui đến phát điên lên được khi lại được ôm em vào lòng."

Cô duỗi người ra, kéo anh lại gần hơn, cố làm tan chảy và hoà từng thớ thịt của mình vào anh, rồi anh nói, "Gần như đủ," và cuộn hông áp vào cô. Hơi nóng bùng lên trong cô, và cô cắn thật mạnh vào vai anh khi ngón tay anh trượt theo cơ thể trơn tuột của cô xuống dưới và vào trong cô. Cô siết chặt quanh anh, lưỡi cô lướt trên cổ anh trong khi cô thở theo những đợt sóng khoái lạc mà anh đang khuấy động trong cô.

Họ chuyển động cùng nhau thật chậm rãi, chủ động khám phá lại một cách chi tiết những gì mà họ đã phát hiện ra trong cơn cuồng nhiệt bất ngờ tối hôm trước. Hơi nóng giữ cho họ trơn tuột với đòi hỏi, mẩn mẩn với khát khao, và những gì mà lần trước đã bùng nổ dữ dội đến lần này được dồn góp một cách chậm rãi, kiên trì, theo từng đợt sóng lăn tăn, dâng trào, càng lúc càng cao hơn, chặt hơn; và cuối cùng khi anh ưỡn người ghì sát vào cô và cô bao bọc lấy anh, họ dừng lại một tích tắc, ngừng thở, lắng nghe tiếng mạch máu vỗ ù oạp trong huyết quản, cảm nhận nhịp đập ở nơi mà họ gắn kết vào nhau và tiếng đập rộn ràng từ trái tim mỗi người.

"Em yêu anh," Mae thì thầm với anh, môi cô quăn quýt trên môi anh. "Em sẽ yêu anh mãi mãi."

Môi anh lần theo tiếng vọng không lời trên môi cô, và rồi tất cả những ý nghĩ nhòa đi, chỉ còn lại nhịp điệu, da thịt, sự ma sát, hơi nóng và cuối cùng là sự tan chảy, hoàn toàn mất ý thức. Và khi tất cả những ý nghĩ, nỗi sợ hãi và cảm giác nhẹ nhõm đã tan đi, họ lặng im trôi dần vào giấc ngủ, vẫn khoá chặt mình trong vòng tay của nhau.

Sáng hôm sau Mitch tỉnh giấc khi cô rời khỏi anh, anh liền với tay kéo cô quay lại với mình.

"Em cần phải tắm." Cô hôn anh và lách ra, thế là Mitch đành nhún vai và theo sau cô.

Họ cùng nhau tắm rất lâu.

"Anh biết đấy, nếu thường xuyên làm thế này, chúng ta sẽ phải ngủ dậy sớm hơn," Mae nói với anh sau đó khi cô lục tủ bát. "Sao anh không có tí thức ăn nào thế?"

"Vì anh không bao giờ ăn uống ở đây. Chỗ này có loại gián to bằng Bob ấy, và anh không muốn khuyến khích bọn chúng."

Mae thận trọng nhìn quanh.

Mitch ngồi xuống mép giường. "Mabel này, đã có một số diễn tiến mới."

"Em biết." Mae chồm người lên quầy bar. "Em nghĩ là mình đang bị truy nã."

"Chuyện đó để anh giải quyết. Giờ chúng ta sẽ đi gặp Nick, và cậu ấy sẽ lo mọi chuyện."

Mae nuốt khan. "Được thôi, nghe có vẻ ổn đấy."

Mitch do dự. "Đã có vài thông tin mới trong sự vụ này."

Mae nhắm mắt lại. "Anh nói đi."

"Chà, tin tốt là em không còn trắng tay nữa. Tin xấu là ông bác Armand của em đã biến thủ tài sản uỷ thác của em và rồi viết trong nhật ký là có người đã ép ông ta phải trả lại toàn bộ số đó. Ông ta đã ký thác tám triệu vào tài khoản của em trong vòng ba tháng vừa rồi. Đó là một động cơ để giết ông ấy."

Mae cau mày. "Cảnh sát nghĩ em đã ép buộc ông ấy à? Em thậm chí còn không biết là ông ấy đã làm thế nữa."

Mitch chớp mắt nhìn cô. "Mabel, em có lỡ mất đoạn tám triệu không đấy?"

"Không." Mae bước về phía giường, và Mitch dành một giây để ngắm nhìn cô bước đi. Anh sẽ dành cả quãng đời còn lại để ngắm nhìn cô bước đi. Chỉ cần thế cũng đủ làm cho đàn ông hăng hái rồi.

Cô cầm túi xách lên và rút ra một cuốn nhật ký của Armand. "Nhìn xem em tìm được gì ở ngôi nhà trong phố này."

Mitch cầm lấy nó, đọc ngày tháng trên gáy sách và há hốc miệng nhìn cô. "Anh đã lục tung ngôi nhà đó. Harold cũng đã tìm."

Mae gật đầu. "Em nghĩ ai đó đã để nó ở đó để người ta tìm thấy nó. Chỉ là không phải em thôi. Chắc là dành cho cảnh sát. Có vài trang cuối bị mất, nhưng trong này có đủ để em hình dung ra rằng ông ấy đã gửi lại một đồng tiền vào tài khoản ủy thác của em và vào một số tài khoản khác mà ông ấy đã biến thủ. Armand thực sự cáu kỉnh vì chuyện này bởi vì ông ấy đã làm sao đó để không phải có sự bồi thường hợp pháp nào trừ khi ông ấy thừa nhận mọi chuyện, mà dĩ nhiên là ông ấy làm như thế trong nhật ký. Ất hẳn ông ấy đã nghĩ rằng mình không thể bị đánh bại."

"Nghe có vẻ giống Armand của chúng ta đấy." Mitch mở cuốn nhật ký và giở lướt qua. "Ai đã ép ông ấy trả lại tiền?"

"Claud. Khi bác Claud phát hiện ra Armand đã làm những gì, ông ấy kiên quyết ép buộc Armand phải hoàn trả lại toàn bộ trước khi tên tuổi nhà Lewis bị ô uế thêm. Trên điện thoại tối hôm đó chắc hẳn là bác Claud, ông gọi để đảm bảo là Armand đã hoàn trả các tài khoản mà ông ta biến thủ. Tất cả đều có trong nhật ký." Mae khẽ bật cười. "Tội nghiệp ông Claud. Cuối cùng ông ấy cũng ép được Armand trả lại tất cả và che giấu được toàn bộ mọi chuyện, thậm chí ông còn được thêm một khoản khi Armand chết và không còn làm tổn hại đến danh tiếng gia đình thêm được nữa, và rồi chúng ta lần theo làm ầm ĩ lên về cuốn nhật ký." Mae ngồi xuống cạnh Mitch. "Chả trách bác Claud sẵn sàng trả cả gia tài cho anh để anh biến khỏi chuyện này. Ông đã tính toán hết mọi thứ, và rồi anh xuất hiện, xới tung tất cả lên. Đó là những gì ông muốn nói đêm hôm đó khi luật sư bảo với chúng ta là không còn gì cả. Anh nhớ không, ông bảo 'Cháu, June và Harold sẽ được chăm sóc.' Ý ông ấy là tiền đã được hoàn trả lại tài khoản ủy thác."

"Sao ông ấy không chỉ đơn giản là nói với em điều đó?"

"Bác Claud không nói với ai chuyện gì bao giờ. Ông chỉ giải quyết mọi chuyện cho người khác thôi."

"Khi nào em sẽ được tiếp quản tài khoản ủy thác đó?"

"Vào sinh nhật lần thứ ba lăm của em. Còn sáu tuần nữa."

Mitch huýt sáo. "Armand tính toán khéo thật." Anh giở đến phần có chữ viết bị cắt ngang. "Ai đó đã xé những trang cuối cùng. Armand đã làm gì trước khi chết?"

Mae nhún vai. "Cưới Barbara. Bán ngôi nhà cho Dalton. Ngủ với Stormy. Có lẽ tất cả nằm trong những trang đó."

Mitch cười toe toét. "Barbara, Dalton và Stormy à? Không thể nào." Nụ cười của anh nhạt đi. "Thế Claud, Gio và Carlo thì sao? Họ đều có động cơ."

"Không có chuyện đó." Mae có vẻ tức điên lên. "Họ không thích Armand, nhưng họ không giết ông ta."

"Đó là điều duy nhất giải thích tất cả những việc đã xảy ra," Mitch nhẹ nhàng bảo cô. "Hãy xem xét các động cơ. Claud cảm thấy gia tộc bị ô nhục và danh tiếng của ông ta bị huỷ hoại. Gio thì bị lừa đảo và đã ôm hận nhiều năm. Carlo nghĩ rằng Armand đã chỉ điểm anh ta cho cảnh sát."

"Ông ta đã làm thế thật, chuyện đó có trong nhật ký. Armand nghĩ chuyện đó thật buồn cười."

"Armand chẳng sáng dạ cho lắm. Chỉ cần nhìn vào những gì họ đã làm kể từ đó xem. Claud cố gắng mua chuộc anh rồi sau đó mua toà nhà chỗ anh làm và tổng cổ anh ra đường. Carlo thì huỷ hoại xe hơi của anh. Còn Gio gọi điện đe dọa khách hàng. Chỉ có mấy người bọn họ mới làm những chuyện này, Mae à. Hẳn là họ phải cùng nhau thực hiện."

"Và họ bắn chúng ta ư? Họ bắn em ư? Em không tin điều đó chút nào."

"Lúc đó em đang mặc áo khoác của anh," Mitch bảo cô. "Trời thì tối, về nguyên tắc chung thì Carlo sẽ thích lấy mạng anh lắm, đó là chưa nói đến

chuyện anh ta nghĩ rằng anh đang đến gần cuốn nhật ký và gần cái động cơ mà vì nó anh ta đã giết chết Armand."

"Em không tin chuyện đó." Giọng Mae buồn bã. "Em không tin là tất cả bọn họ cùng liên kết với nhau và giết Armand. Quên chuyện đó đi."

"Thế thì, vẫn còn chuyện này," Mitch với lấy áo khoác và lôi ra cuốn nhật ký năm 1952. "Đây là năm con trai của June, Ronnie, được sinh ra."

Mae cầm lấy cuốn sách. "Em không hiểu."

"Đó là suy nghĩ anh chợt có hôm trước sau vụ săn lùng mấy cái bao. Nếu June có bầu, và Armand không vui vẻ gì với chuyện đó, thì ông ta sẽ làm gì?"

"Bắt bà ấy phá thai." Mae bắt đầu giờ lướt cuốn nhật ký.

"Và đúng là ông ta đã cố. Nhưng bà ấy không chịu. Vì thế ông ta thôi không ngủ với bà ấy, và rồi để đảm bảo chuyện đó không bao giờ xảy ra nữa..."

Mae ngẩng lên khỏi cuốn sách. "Ông ấy cắt ống dẫn tinh."

Mitch gật đầu. "Đó là giả thuyết của anh. Và đúng thế, chuyện đó có trong nhật ký. Rồi sau đó vì Stormy muốn có con, ông ta thà dùng biện pháp an toàn còn hơn là thừa nhận với cô ta rằng mình vô sinh."

"Vậy Stormy là người đã đục lỗ đám bao ấy."

"Đúng vậy." Mitch đứng dậy. "Anh không biết chắc điều đó có nghĩa là gì, nhưng nó phải có nghĩa gì đó."

"Anh nghĩ Stormy giết Armand vì ông ta không nói với cô ấy là ông ta đã cắt ống dẫn tinh à?" Mae đảo mắt. "Ôi, thôi nào."

"Ai đó đã giết ông ta. Cảnh sát không tự đâm đầu vào những rắc rối. Nếu họ sẵn sàng bắt giam em, nghĩa là họ chắc chắn Armand đã bị giết."

Mae lắc đầu mệt mỏi. "Chúng ta có thể nghĩ về chuyện này sau khi ăn không?" Cô quăng cuốn nhật ký lên giường. "Em đói sắp chết rồi. Em chưa ăn gì trong hơn hai mươi tư giờ qua, và anh sẽ phải đi mua đồ ăn sáng cho em vì tối hôm trước anh đã lấy hai mươi đô cuối cùng của em để đổ xăng,

nhân đây, đó chính là lý do vì sao em đã phải cuộc bộ cả trăm dặm để đến đây."

"Em chỉ đi có hơn hai mươi dặm thôi," Mitch nói, tạm bỏ qua chuyện tranh cãi với cô lúc này. "Tám triệu cũng đáng mà."

"Chưa đáng gì trong vòng sáu tuần nữa." Mae đứng dậy và choàng hai tay quanh eo anh, kéo anh lại gần. "Cho đến khi đó, em phụ thuộc vào lòng thương hại của anh. Trả em hai mươi đô đây."

"Nếu em muốn lấy tiền của anh, em sẽ phải kết hôn với anh mới có được." Mitch ngưng lại khi nhìn thấy biểu cảm trên mặt cô.

"Kết hôn á?" Mae nuốt khan và bỏ tay khỏi người anh. "Chuyện gì xảy ra với các cô thủ thư? Khai phá miền Tây? Em không phải tuýp người của anh?"

"Hắn là em đang đùa." Mitch lắc đầu kinh ngạc. "Chúng ta đã xong chuyện này từ tối qua rồi. Không phải em không chú ý gì trong bốn mươi tám giờ qua đấy chứ? Giờ chúng ta đang ở một vị thế khác rồi."

Mae gật đầu. "Em biết. Em biết. Chỉ là... Em mới biết anh được một tuần. Chính xác là một tuần. Và em đang bị truy nã. Và em đói. Và..."

"Thôi được." Mitch chồm tới hôn lên má cô. "Em nói đúng. Anh sẽ cho em ăn, giúp em được thả và rồi chúng ta có thể nói chuyện. Nhưng anh sẽ không rời bỏ em đâu."

"Anh đang nói gì thế?" Mae túm lấy tay áo anh. "Dĩ nhiên là anh sẽ không rời bỏ em rồi. Anh có điên không đấy? Em không chắc lắm về hôn nhân, nhưng em chắc chắn về chúng ta. Anh đúng là điên rồi. Bỏ em ư? Kiếp này thì quên đi, đồ ba hoa."

Mitch cười phá lên. "Vậy thì em sẽ phải làm anh trở thành người trung thực thôi, Mabel à." Anh gỡ tay của cô ra khỏi tay áo. "Ở yên đây nhé. Sẽ không hay chút nào nếu cảnh sát nhìn thấy em đi ăn sáng với anh trước khi Nick xuất hiện và đưa em đi. Anh sẽ đi mua đồ ăn và đem về cho em."

"Và trả em hai mươi đô," Mae nhắc nhở. "Em ghét bị trắng tay."

"Chà, trong trường hợp của em, chuyện đó không phải là mãi mãi." Mitch cầm lấy chìa khoá. "Ở yên đây. Đừng mở cửa. Đừng nói chuyện với người lạ. Đừng..."

"Em chết đói rồi đây." Mae đổ ập xuống giường. "Nhưng em vẫn lịch sự bởi vì em không có đồng nào, vậy nên em hoàn toàn nằm trong tay anh."

"Anh nghiêm túc đấy, không được đi đâu." Mitch mở cửa. "Trừ khi có ai đó bắn em."

"Anh biết không, cuộc đời em lý thú hơn bao nhiêu kể từ khi em gặp anh."

Cô mỉm cười với anh, và Mitch phải hít vào thật sâu trước khi có thể lên tiếng. "Anh đã nói là anh yêu em chưa?"

"Chưa," Mae nói. "Nhớ nói thường xuyên đấy."

"Đừng đi đâu," Mitch nói. "Anh sẽ quay lại ngay." Anh lưỡng lự trong giây lát, rồi nói, "Đừng đi đâu" một lần nữa, rồi ra khỏi nhà.

Anh có một cảm giác tồi tệ là rời xa cô không phải là một ý kiến hay, anh chỉ không chắc là vì sao.

Trụ ATM cách đó chưa tới một toà nhà, nhưng Mitch vẫn chạy trốn chết đến đó. Anh muốn đưa Mae đến chỗ Nick và rồi cùng đến đồn cảnh sát để rồi anh có thể bắt đầu tìm kiếm câu trả lời cho những thắc mắc của mình, ngay cả nếu anh phải đâm ai đó để có câu trả lời.

Đặc biệt là nếu anh phải đâm Carlo. Và Gio. Và Claud. Và Dalton nữa. Anh không nghĩ Dalton có tội, nhưng dù sao anh vẫn muốn đâm gã đó.

Không có người nào ở trụ ATM, nên Mitch đút thẻ của mình vào mà không nhìn xung quanh rồi bấm số pin.

Cỗ máy kêu bíp một tiếng. "Truy cập bị từ chối. Tài khoản của bạn đã bị khoá. Thẻ của bạn đã bị tịch thu."

"Cái gì?" Mitch hét vào cỗ máy. "Không thể nào..." Hôm qua thẻ của anh vẫn hoạt động bình thường. Ai có thể...?

Mitch đâm cỗ máy ATM vì anh không thể đâm những kẻ giết người. Anh đã chịu đựng đủ với Bộ ba Vĩ đại và những sở thích quái đản của họ.

Đầu độc người già, phá hoại xe cộ, bắn Mae, huỷ hoại hạn mức tín dụng...

Cơ bùng nổ nội tâm của Mitch khựng lại ở ý nghĩ cuối cùng. Kẻ khốn kiếp nào cố gắng giết anh, rồi sau đó lại thực sự điên rồ đến mức lần theo thẻ tín dụng của anh chứ? Kế hoạch khôn ngoan kiểu gì mà lại như thế chứ?

Và rồi tất cả lóe lên trong tâm trí anh.

Đây không phải là một kế hoạch khôn ngoan.

Đây là ba kế hoạch riêng biệt.

"Mình sẽ bị nguyên rửa," Mitch nói, và quay trở lại với Mae, chỉ để nhìn thấy Carlo đang đứng ngay sau anh.

"Không, mày sẽ chết." Carlo nói rồi đâm anh.

Chú thích:

[1] Sundance Kid: tên thật là Harry Alonzo Longabaugh, là một kẻ sống ngoài vòng pháp luật và là thành viên của băng đảng Hoang dã của Butch Cassidy ở khu vực miền Tây cũ Hoa Kỳ. Longabaugh gặp Butch Cassidy (tên thật là Robert Leroy Parker) sau khi tên này được ra tù khoảng năm 1896. Hai người bọn chúng cùng với những thành viên khác của băng đảng đã gây ra số lượng vụ trộm cắp ngân hàng và xe lửa thành công nhiều nhất trong lịch sử nước Mỹ.

[2] Hard Copy: một chuyên mục tin tức lá cải trên truyền hình của Mỹ.

[3] Goldilocks: là nhân vật cô bé tóc vàng trong câu chuyện cổ tích Goldilocks và ba chú Gấu. Trong truyện có đoạn Goldilocks đi lạc vào rừng, nhìn thấy một ngôi nhà (của gia đình nhà Gấu). Khi vào trong nhà, cô bé thấy có ba chiếc ghế, nhưng chiếc thứ nhất quá cao, chiếc thứ hai quá rộng, chỉ có chiếc thứ ba vừa vặn, Goldilocks liền ngồi lên chiếc ghế thứ ba. Cô bé lại nhìn thấy có ba đĩa súp trên bàn, đĩa thứ nhất quá nóng, đĩa thứ hai quá nguội, đĩa thứ ba rất vừa, cô liền ăn đĩa súp thứ ba. Sau đó Goldilocks đi lên thang gác và nhìn thấy ba chiếc giường, chiếc thứ nhất quá dài, chiếc thứ hai quá rộng, chỉ có chiếc thứ ba là vừa vặn, cô bé liền leo lên chiếc giường thứ ba và ngủ ngon lành.

Chương 10

Một giờ sau Mitch vẫn chưa quay trở lại, và Mae đối mặt với thực tế: cô phải tự dựa vào bản thân. Cô đã mất gần cả một giờ qua cố gắng khớp việc Armand cắt ống dẫn tinh với những chiếc lỗ trên đám bao bảo vệ, chỉ để nhận ra một cách muộn màng rằng Mitch sẽ không xuất hiện.

Khả năng về những chuyện có thể xảy ra là có giới hạn.

Một là Mitch đã cảm thấy mệt mỏi với toàn bộ mớ bòng bong này và đã phui tay bỏ rơi cô. Đó là điều mà một người đàn ông khôn ngoan sẽ làm, nhưng Mitch không khôn ngoan và anh yêu cô. Dù có cả triệu năm nữa thì anh cũng sẽ không bỏ rơi cô.

Một khả năng khác là Carlo đã thôi không thèm tấn công xe hơi của Mitch nữa và quyết định tấn công trực tiếp vào Mitch. Khả năng này nghe hợp lý hơn và những mưu toan trước đó củng cố thêm cho khả năng đó, nhưng ngay cả Carlo cũng sẽ trở nên mệt mỏi khi đã nện Mitch cả giờ đồng hồ. Nếu đó chỉ là Carlo thì đến giờ Mitch lẽ ra đã quay về nhà. Giả thuyết đó cũng bị loại bỏ.

Khả năng thứ ba là cảnh sát đã đón lõng anh để thẩm tra. Nếu điều này là đúng, Mitch sẽ ở ngoài một lúc để giữ cảnh sát tránh xa cô, nhưng chẳng sớm thì muộn, anh cũng sẽ phải quay về. Nếu họ theo anh về và tìm thấy cô ở đây, anh sẽ gặp rắc rối trong vai trò là đồng phạm. Chuyện đó sẽ rất tệ.

Và cũng luôn tồn tại khả năng là Armand thực sự đã bị giết chết, và kẻ giết người đã nhảy xổ vào Mitch và giết anh.

Mae thực sự ghét khả năng mới rồi, vì vậy cô chọn cái thứ ba, như thế có nghĩa là điều thông minh nhất cô có thể làm là ra khỏi căn hộ của anh bất chấp những gì Mitch đã dặn dò. Dù gì thì cái viễn cảnh cứ ngồi chờ cảnh sát theo Mitch về nhà nghe chẳng thú vị chút nào.

Cô nhặt túi xách lên và tự nhủ chỉ có một nơi duy nhất ở Riverbend có thể an toàn cho cô.

Cô cần phải gọi một cú điện thoại.

Khi Mitch tỉnh lại, anh thấy mình đang nhìn lên cái đầu đứt lìa của Holofernes trong văn phòng của Gio. Đây chẳng có vẻ gì là điềm tốt cả. Rồi anh quay đầu lại và nhìn thấy ba người mà anh ít yêu quý nhất trên đời này.

"A, anh Peatwick, cuối cùng anh cũng cùng hội với chúng tôi," Claud nói từ vị trí lợi thế của mình trên chiếc ghế gần đó.

"Mae Belle đâu?" Giọng Gio vang lên từ phía sau bàn làm việc.

"Lần tới tao sẽ giết mày." Carlo cam đoan và lù lù xuất hiện phía trên anh.

Mitch đưa tay chạm vào thái dương, và thế là tay anh dính đầy máu. Anh rên rỉ và từ từ gượng đứng dậy, vẫn còn lảo đảo, và rồi, trong khi Carlo vẫn đang cười nhạo anh là một kẻ yếu đuối, Mitch liền thoi cho y một quả lăn ra sàn.

"Cú đó là vì mày đã đánh Harold," Mitch nói với y trong khi lần này tới lượt anh lừng lững nhìn xuống đối phương. "Tao vẫn nợ mày vụ mày đã bắn vào xe tao, lấy dùi cui nện vào đầu tao và suýt nữa đã giết chết Mae."

Carlo bật đứng dậy và Mitch nắm chặt tay thủ thế. Gio quát lên, "Chờ đã."

Cả Carlo và Mitch đều khựng lại.

"Nó suýt giết chết Mae à?" Gio hướng đôi mắt nhỏ xíu đỏ quạch sang Carlo. "Mày đã làm gì?"

"Không gì cả." Carlo hất hàm. "Nó nói láo. Cháu sẽ không làm Mae đau. Không bao giờ."

"Mày không nhìn thấy cô ấy," Mitch nói. "Tối hôm đó ở kho hàng, mày đã bắn cô ấy chứ không phải tao. Chỉ cần vài phân nữa là mày đã giết chết cô ấy, đồ ngu."

"Đúng thế chứ?" Mắt Gio ghim chặt vào gã cháu trai. "Có đúng là mày đã làm thế không?"

"Cháu bắn thẳng khốn đó." Mặt Carlo vẫn bướng bỉnh. "Cháu không bao giờ bắn Mae."

"Anh ta bắn trượt cô ấy chỉ khoảng vài phân," Mitch nói với Gio. "Anh ta nghĩ rằng đang bắn tôi bởi vì cô ấy mặc áo khoác của tôi, nhưng anh ta suýt tí nữa đã giết chết cô ấy." Anh lắc đầu. "Ông thấy đấy, cho anh ta dùng súng không phải là một ý hay."

"Không súng siếc gì nữa," Gio quát Carlo trong khi Carlo trừng mắt nhìn Mitch. "Đưa lại tất cả cho tao."

"Có lẽ ông cũng muốn tước dao khỏi anh ta luôn đấy," Mitch gợi ý. "Cái sự vụ rắc rối với ngón tay đó..."

"Đừng có xen vào chuyện này," Gio quát, và Mitch đáp trả, "Không."

Gio bật dậy khỏi ghế tựa. "Không ai nói không với tao..."

"Ồ, giờ thì có đấy," Mitch bảo ông ta. "Tôi sẽ nói không với cả ba người các người. Các người nghĩ các người là ai chứ? Tất cả các người, cứ leo lên về chuyện các người muốn bảo vệ Mae như thế nào, và rồi các người làm tất cả mọi thứ có thể để làm cô ấy bị bắt giam hoặc, chỉ có Chúa mới biết, bị giết. Cảnh sát đang truy tìm cô ấy, một kẻ giết người đang được tự do và các người thì bắt đi người duy nhất đang bảo vệ cô ấy." Anh xia ngón tay vào ngực mình. "Là tôi đây."

Claud cựa mình trên ghế. "Không có kẻ giết người nào cả, và chúng tôi biết chuyện về cảnh sát. Chúng tôi đã thuê luật sư. Giờ, nếu anh..."

"Cô ấy không cần luật sư của các người," Mitch cáu tiết nói. "Tôi đã tìm luật sư cho cô ấy. Cô ấy có mọi thứ cô ấy cần trừ tôi, và lý do duy nhất làm tôi không ở cạnh cô ấy được là vì ba gã đàn ông các người nghĩ rằng các người đang đóng phim Bố Già."

"Con bé không cần thứ luật sư rẻ tiền của mày," Gio mở lời.

Mitch quay sang ông ta. "Anh ta không rẻ tiền. Anh ta sẽ tiêu tốn cả cái gia tài khốn kiếp của các người đấy. Tôi đã định sẽ thanh toán cho anh ta, nhưng sau cái mảnh khỏe mà các người đã tạo nên này, anh ta sẽ gửi hóa đơn cho các người."

Claud nheo mắt lại, về cơ bản hành động đó làm đôi mắt của ông ta như biến mất. "Vì sao chúng tôi lại phải thanh toán cho tay luật sư này nhỉ?"

"Bởi vì cuối cùng tôi đã nhận ra cái quái quỷ gì đang diễn ra ở đây," Mitch nói. "Và các người đang gặp rắc rối to đấy, tất cả các người."

"Mae Belle đâu?" Gio gặng hỏi.

Mitch cảm thấy máu nóng trong mình đang sôi lên và cố hết sức để kiềm chế lại. "À, cô ấy ở chỗ tôi, nhưng tôi biết Mae, giờ có lẽ cô ấy đã chạy ra đường rồi, vì thế tôi không biết cô ấy đang ở đâu nữa, và đó cũng là lỗi của ông nữa đấy, vì thế đừng có cãi cọ với tôi về chuyện đó. Các người biết đấy, lẽ ra tôi đã có thể suy luận ra toàn bộ chuyện này sớm hơn rất nhiều nếu như các người không chơi cái trò Chúa tể Vũ trụ ngu ngốc đó."

"Ngoài vụ tấn công của Carlo ra, không có chuyện gì..."

Mitch khoát tay và trừng mắt nhìn ông ta. "Ồ không, ông không vô tội đâu, Claud. Ông dính sâu trong chuyện này cũng như anh ta. Lẽ ra ông không bao giờ nên gây rối với thẻ tín dụng của tôi, Claud à. Một bước đi dở tệ."

"Thẻ tín dụng nào?" Gio quắc mắt. "Ai thèm quan tâm cái cóc khô gì đến thẻ tín dụng của mày chứ. Tao muốn..."

"Quên đi." Mitch nhào người qua mép bàn và trừng mắt nhìn xuống ông ta. "Những thứ ông muốn chẳng quan trọng gì nữa. Mae đã bị truy nã vì tội giết người, điều đó có nghĩa là thực sự đã có ai đó giết chết Armand."

"Vớ vẩn." Claud bác bỏ mà không hề biểu lộ cảm xúc gì. "Anh chỉ đang bảo vệ công việc của mình."

Mitch hít vào thật sâu. "Claud này, chú ý đây. Cảnh sát đã bắt giữ Mae. Họ không làm điều đó chỉ vì họ cảm thấy buồn chán. Họ làm điều đó vì nghĩ rằng họ có thể đưa ra lời kết án. Nếu họ có chút nghi ngờ nào về chuyện Armand bị giết, họ sẽ không bắt giữ Mae. Cứ tin tôi trong chuyện này."

Claud nhìn Mitch chăm chăm như thể anh bò ra từ một tảng đá, nhưng ông ta không nói gì.

"Tôi đã rất thích thú với khả năng ba người các người là kẻ sát nhân bởi vì tôi có thể thoát khỏi các người mà không gặp phải quá nhiều rắc rối. Nhưng tôi không thể suy luận hợp lý chuyện đó." Mitch trừng mắt nhìn xuống Carlo. "Carlo đủ ngu ngốc để mà đâm nát lốp xe của tôi..." Carlo gầm gừ và Mitch chuẩn bị tinh thần cho một cú đấm nữa "...nhưng anh ta không đủ thông minh, đủ giàu có hay đủ mối quan hệ để tống tôi ra khỏi văn phòng." Carlo vẫn đứng yên, và Mitch quay sang Claud. "Claud có thể tống cổ tôi, nhưng ông ta sẽ không đe dọa khách hàng của tôi theo kiểu bạo lực." Rồi Mitch quay lại đối mặt với người đàn ông nhỏ bé giận dữ phía sau chiếc bàn. "Và Gio có thể đe dọa chính mẹ đẻ của mình, nhưng ông ta sẽ chẳng buồn nổ súng vào xe hơi của tôi. Tôi thích cái ý tưởng cả ba người cùng làm việc này với nhau, nhưng Mae không đồng ý, và dần dần ngay cả tôi cũng không thể thấy ai trong số các người đủ tin tưởng những người còn lại để mà cho mượn tiền đi taxi, chứ đừng nói đến một kịch bản giết người."

"Tao không hiểu chuyện này, và tao chẳng quan tâm," Gio nói. "Tao muốn..."

"Rồi Mae bị truy nã và ai đó phá hoại thẻ tín dụng của tôi. Và rồi ngay tại cọc ATM, tôi chột rút ra kết luận. Rồi mười lăm giây sau đó, Carlo đâm tôi." Đột nhiên cảm giác thất vọng bao trùm xuống, và Mitch trừng mắt nhìn Carlo. "Anh sẽ không bao giờ biết được tôi muốn anh là một thằng tồi trong chuyện này đến thế nào. Ohio có án tử hình, anh biết đấy."

"Anh Peatwick, chúng tôi thực sự không có hứng thú với hạn mức tín dụng của anh." Claud nói. "Chúng tôi muốn..."

"Vậy tại sao ông lại biến nó thành của vứt đi, hả Claud? Tôi nên cảm kích bởi vì đó là điều làm tôi cuối cùng cũng hiểu ra. Ý tôi là, hai đêm trước, có người cố gắng bắn chúng tôi, và chuyện đó không thành công, vì thế có người làm cho Mae bị bắt vì tội giết người, và chuyện đó cũng không thành công, thế nên sau đó gã này leo thang cuộc chiến và bám theo thẻ tín dụng của tôi ư?" Mitch lắc đầu. "Tôi biết công ty Dun & Bradstreet^[1] của ông đối với ông còn quan trọng hơn cả khả năng nổi dãi, nhưng ngay cả ông hẳn cũng hình dung ra là thất thoát thẻ tín dụng sẽ chỉ là chuyện còn

con so với chuyện bị bắn. Đó là lúc tôi nhận ra mình đang phải đối đầu với nhiều hơn một tên vô lại."

"Anh có nhận ra là mình đang nói chuyện với ai không?" Claud lạnh lùng hỏi anh.

"Có chứ." Mitch nhìn xoáy vào ông ta với vẻ lạnh lùng tương đương. "Tôi đang nói chuyện với kẻ đã hủy hoại hạn mức tín dụng. Đó chính là ông, và điều đó là phi pháp. Quấy rối tài chính. Tôi đã thảo luận chuyện này với luật sư của tôi khi ông cho người tổng cổ tôi ra khỏi văn phòng, và anh ta nói rằng đây sẽ là một vụ kiện cáo thú vị."

Claud gạt anh đi bằng một cái phẩy tay. "Chẳng có luật sư nào lại đụng đến một vụ kiện như thế cả."

"Luật sư của tôi thì có. Cậu ta thích cổ phiếu mỏ thiếc ở Bolivia và những cô nàng tóc đỏ. Cậu ta sống để mạo hiểm."

"Loại luật sư chuyên ăn vạ." Claud cười nhạo báng, tiếng cười nghe như tiếng nắc nấp hổi. "Một kẻ vô danh."

"Nick Jamieson." Mitch nhìn nụ cười nhạt đi trên mặt Claud. "Phải, phải, cậu ta rất cừ, đúng không? Chà, nhìn về mặt tích cực, cậu ta cũng đại diện cho cả Mabel nữa."

"Làm thế nào anh lại biết Nick Jamieson?" Claud gặng hỏi.

"Tôi là người môi giới chứng khoán của anh ta." Mitch nhìn Claud chớp mắt trong khi tiếp thu thông tin mới và rồi anh quay sang Gio. "Và còn ông nữa. Đe dọa khách hàng của tôi, quấy rối chủ nhà của tôi, thực hiện các cuộc gọi bẩn thiu. Ông nên cảm thấy xấu hổ. Đặc biệt là vì cảnh sát sẽ rất thích làm gì đó với ông. Lần này ông thực sự rách việc rồi, Gio à."

"Và giờ là nhân vật ưa thích của riêng tôi, kẻ cặn bã dưới đáy trong cái dòng giống họ hàng nhà các người." Anh quay sang trừng mắt nhìn Carlo. "Anh nợ tôi mười hai chiếc lốp mới, ghế ngồi mới, tất cả đèn và kính chắn gió mới, và cả đồng thứ trong thân xe. Tôi không thể tin được là anh lại phá tan cái xe của tôi như thế."

Gio động nằm đấm xuống bàn. "Cậu quên cái xe chết tiệt đó đi được không? Tôi không quan tâm đến cái xe. Tôi sẽ bồi thường cho cái xe đó, sẽ trả cho tay luật sư và bất cứ thứ gì khác nữa. Chỉ cần nói cho tôi biết Mae Belle đang ở chỗ quái quỷ nào."

"Tôi không biết, Gio à." Mitch đứng thẳng dậy. "Tôi đoán là cô ấy đã đi gặp kẻ giết người. Tôi có quan tâm chút ít đến chuyện đó. Và đó là lý do vì sao bây giờ tôi sẽ ra khỏi đây."

Carlo chặn đường anh. "Mày sẽ không đi đâu cả."

Mitch đối mặt với hắn. "Tôi sẽ đi vòng quanh anh, giẫm lên anh, hoặc đi xuyên qua anh, bất cứ cách nào cần thiết. Nhưng chắc chắn là tôi sẽ đến chỗ Mae."

Và rồi anh bước về phía Carlo và cánh cửa.

Mae lên vào ngôi nhà trong phố vừa đúng lúc Stormy bước xuống cầu thang, tay mang theo một chiếc vali.

Cả hai cùng khựng lại, ngạc nhiên.

"Tôi vừa định gọi cho cô." Mae nhìn chiếc vali. "Đi đâu à?"

"Nam Mỹ. Tôi chỉ ghé qua để lấy hộ chiếu." Stormy đặt vali xuống, cau mày như thể cô ta vừa có một ý nghĩ bất chợt. "Tôi tưởng cô đã bị bắt."

"Nào, sao cô lại nghĩ thế?" Mae quăng túi xách lên bàn.

Stormy chớp mắt. "Tôi nghe trên đài."

"Làm gì có chuyện đó. Chúng tôi đã bật đài suốt buổi sáng. Không có nhân vật danh tiếng nào trốn thoát." Mae ngồi lên mép bàn và nhìn Stormy buồn bã. "Cô đã gài bẫy tôi, đúng không Stormy?"

Stormy cắn môi. "Sẽ chẳng làm sao đâu. Các bác của cô hẳn sẽ thuê tất cả các luật sư ở Riverbend."

"Tại sao cô làm thế?"

Stormy nhún vai. "Cô là người đã dựng lên những lời đồn về chuyện giết người. Tôi nghĩ cô có tội là điều nghe hợp lý."

"Không. Ý tôi là tại sao cô giết Armand?"

Mắt Stormy mở tròn xoe. "Tôi không giết Armand."

Mae lắc đầu. "Cô là người tốt, bạn thân mến, nhưng cái mảnh tròn mắt đó lại gắn liền với Brigid."

"Brigid là ai?" Lần này Stormy hỏi với vẻ bối rối chân thật.

"Cô giết ông ấy vì cô yêu ông ấy, đúng không?" Mae cố không để lộ vẻ thông cảm trong lời nói. Dù sao thì người phụ nữ này cũng là kẻ giết người.

Chỉ không phải là kẻ giết người máu lạnh.

Stormy khịt mũi. "Sao tôi lại yêu anh ấy? Anh ấy là một ông già độc ác. Và tôi cũng không ngu ngốc đến mức giết anh ấy. Anh ấy đã đưa tôi toàn bộ số tiền mà tôi sẽ có. Tôi không có tên trong di chúc của anh ấy. Tôi..."

"Cô yêu ông ấy, và ông ấy sắp bỏ rơi cô. Cô cố giữ ông ấy bằng cách mang thai. Đó là lý do vì sao cô chọc thủng tất cả bao bảo vệ." Cô nhìn Stormy buồn bã. "Điều đó sẽ chẳng có ích gì, cô biết đấy. Ông ấy chẳng để tâm chút nào đến trẻ con. Không với Ronnie và không với cả tôi."

"Nếu như có ai đó chọc thủng đám bao, thì đó là Armand." Stormy hất hàm. "Anh ấy muốn tôi vẫn ở bên anh ấy sau khi anh ấy đã cưới vợ. Có thể anh ấy nghĩ nếu tôi có thai, tôi sẽ phải ở lại."

"Ông ấy đã cắt ống dẫn tinh năm 1952." Mae nhìn mặt Stormy trở nên trắng bệch.

"Không thể nào." Giọng cô ta nghe như thể hụt hơi. "Anh ấy đã hứa với tôi..."

"Ông ấy đã hứa hẹn với rất nhiều người về rất nhiều thứ mà ông ấy không hề có ý định trao cho họ." Mae thấy Stormy hếch cằm lên để tự vệ, và cô thấy thương hại thay cho cô ta. "Tôi xin lỗi, Stormy. Chuyện đó có trong nhật ký của ông ấy. Ngay sau khi June nói với ông ấy là bà đã có thai, ông ấy đã cắt ống dẫn tinh. Ông ấy sẽ không bao giờ cho cô một đứa con."

"Thế tại sao chúng tôi luôn dùng biện pháp an toàn chứ?" Stormy nổi điên. "Nếu như..."

"Để thuyết phục cô là một ngày nào đó ông ấy có thể sẽ cho cô một đứa con. Ông ấy đã nói dối cô, Stormy à. Ông ấy nói dối để giữ cô lại, và rồi

ông ấy đá cô vì tiền của Barbara." Mae nhìn người phụ nữ trẻ loạng choạng bước tới một chiếc ghế. "Vào tối thứ Hai ông ấy nói với cô là ông ấy đã kết hôn, đúng không? Có phải đó là lúc ông ấy nói với cô là mọi chuyện đã kết thúc không?"

"Không." Stormy so vai. "Không. Tôi đọc được điều đó trong nhật ký. Luôn luôn là thế. Anh ấy rót cho mình một ly brandy lớn và đặt nó lên tủ đầu giường, và rồi anh ấy đi tắm. Tôi đã đọc nhật ký của anh ấy để tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra."

"Cô đọc nhật ký riêng của ông ấy ư?"

"Không phải lúc nào cũng thế," Stormy nói với vẻ tự vệ. "Chỉ lúc nào tôi muốn biết chuyện gì đang xảy ra thôi. Armand không kể gì nhiều cho tôi. Và rồi tôi đọc được là anh ấy đã cưới bà ta. Tôi không thể tin được. Chuyện đó thật kinh khủng. Và tôi biết là nếu tôi nói gì đó thì anh ấy sẽ bỏ về." Cô ta sụt sịt. "Armand không thích mỗi khi tôi hỏi anh ấy chuyện này chuyện kia."

Mae buông người xuống chiếc ghế gần nhất. "Cô đã sống với ông ấy bảy năm, và ông ấy không cho cô hỏi chuyện này chuyện nọ ư?"

Stormy gật đầu. "Cô có biết sau một thời gian, chuyện đó làm tôi trở nên căng thẳng không? Rồi Armand nói rằng tôi dễ bị kích động và bảo bác sĩ của anh ấy kê thuốc cho tôi. Và anh ấy đã đúng. Sau khi uống thuốc, tôi không còn hứng thú hỏi han anh ấy về các thứ linh tinh hay đòi làm theo ý mình nữa."

Mae nhắm mắt lại. Armand đã làm Stormy lơ mơ bằng thuốc an thần. "Đúng là ông già Armand, luôn luôn đề phòng người khác."

"Vì thế tôi đã quyết định là sẽ bỏ một viên thuốc của tôi vào ly brandy của anh ấy để anh ấy có thể bình tĩnh và nói chuyện với tôi," Stormy nói như kiểu chuyện đó là đương nhiên. "Tôi đặt một viên lên tủ đầu giường và tán nhỏ nó bằng đế giày cao gót, rồi tôi gạt bột thuốc vào ly brandy, nhưng có vẻ như thế vẫn chưa nhiều lắm, thế là tôi tán một viên khác. Rồi tôi nghĩ đến chuyện anh ấy rời bỏ tôi, và lại tán một viên nữa, sau đó tôi không đếm được nữa."

"Cô pha thuốc an thần vào ly brandy của ông ấy ư?" Giọng Mae nghèn nghèn.

Stormy gật đầu. "Và khi ra khỏi phòng tắm, anh ấy đã uống, và rồi tôi bảo với anh ấy là tôi đã biết anh ấy đã kết hôn, và rằng anh ấy sẽ phải ly dị bà ta. Anh ấy bảo tôi đừng có ngốc nghếch, rằng anh ấy sẽ không bao giờ bỏ tôi. Chỉ là anh ấy kết hôn với bà ta nhưng vẫn giữ tôi bên cạnh mà thôi. Giống như Medea ấy."

"Medea?" Mae ngạc nhiên hỏi. "Medea là ai?"

"Cô biết mà, Medea ấy." Stormy cau mày nhìn cô. "Người phụ nữ Hy Lạp đã kết hôn với Jason ấy. Armand và tôi đã xem Diana Rigg đóng vai này ở New York hai năm trước. Thực sự hay đấy."

"Làm thế nào mà Medea..."

"Jason đá cô ta vì một người đàn bà khác, và rồi nói với cô ta là anh ta làm thế vì cô ta và vì bọn trẻ." Stormy cười thành tiếng, một âm thanh cụt lủn, cô độc trong sự tĩnh mịch của căn phòng. "Armand nói rằng anh ấy làm thế vì chúng tôi, vì anh ấy và vì tôi."

Mae thở dài. "Ông ấy làm thế vì chính mình. Ông ấy trắng tay và cần tiền của bà ta."

Stormy phẩy tay phản đối. "Armand không trắng tay. Armand rất giàu có."

"Armand đã phá sản, không một xu dính túi," Mae khẳng định. "Tất cả đã không còn. Ngôi nhà, nội thất, xe hơi... ông ấy đã bán tất cả rồi đưa tiền cho cô và cho tôi, và rồi cưới Barbara để bắt đầu tìm kiếm một gia tài mới."

"Đó là lý do vì sao anh ấy cưới bà ta ư?" Giọng Stormy vỡ òa với vẻ choáng váng sửng sốt. "Đó là lý do ư?"

"Đó là lý do." Mae ngập ngừng. "Tôi thực sự lấy làm tiếc, Stormy à. Cô xứng đáng được hưởng nhiều hơn."

Sau một lúc, Stormy gật đầu. "Phải. Tôi xứng đáng hơn."

Họ ngồi yên lặng một lát, và rồi Mae hỏi, "Ông ấy đã chết ra sao?"

Stormy nén lại những giọt nước mắt đang long lanh trên mi mắt. "Tôi nói với anh ấy là tôi có cuốn nhật ký. Tôi bảo anh ấy sẽ không lấy lại được nó nếu không ly dị bà ta. Và anh ấy thực sự nổi điên lên lên, anh ấy quát tháo tôi và uống một hơi hết ly brandy, rồi anh ấy buồn ngủ rất nhanh. Tôi đã nghĩ rằng anh ấy sẽ chỉ ngủ thôi, thế nên tôi nằm xuống cạnh anh ấy và..." Cô ta dừng lại, môi dưới run run.

"Và ông ấy ngủ thiếp đi và chết." Mae nhắm mắt lại. "Thấy ông ấy không thở nữa hẳn là cô phải sốc lắm."

"Ừ." Stormy gật đầu buồn khổ. "Đó là lúc tôi gọi cho Claud, và rồi tôi khóc." Cô ta sụt sịt. "Tôi thực sự yêu anh ấy."

"Tôi biết." Mae vẫn dành lại một ý nghĩ rằng đã có công lý trong cái chết của Armand, rồi cô hất đầu về phía chiếc vali của Stormy. "Cô vẫn ra đi à?"

Stormy sụt sịt một lần nữa rồi đứng dậy. "Ừ. Chuyến bay của tôi sẽ cất cánh trong một giờ nữa, và sắp có người đến đón tôi." Cô ta nhìn Mae cười buồn bã. "Cô có định cố ngăn tôi lại không?"

"Không." Sự thật là cơ hội trốn thoát của Stormy chỉ bằng khả năng cô ta bay mà không cần máy bay mà thôi. Cô ta có thể trốn đi một tuần hay một tháng, nhưng chẳng sớm thì muộn họ sẽ tìm thấy cô ta. Stormy sẽ không bao giờ có thể tự chăm sóc bản thân được.

Stormy nhìn cô, vẻ ngập ngừng hiện rõ trên mặt. "Tôi không cố ý giết anh ấy, cô biết đấy."

"Tôi biết." Mae đứng dậy đối diện với cô ta. "Nghe này, tôi sẽ không đóng vai quan tòa hay thẩm phán ở đây, và chắc chắn là tôi sẽ không gọi cảnh sát. Họ sẽ chỉ đến đây và bắt giữ tôi thôi."

Stormy vẫn có vẻ cảnh giác. "Vậy là tôi chỉ cần rời khỏi đây."

"Ừ."

"Được rồi." Tiếng còi xe vang lên, Stormy cầm vali và túi xách lên. "Đó là xe đón tôi. Tôi phải đi đây." Cô ta do dự. "Tôi luôn quý mến cô, cô biết chứ?"

"Cám ơn."

"Lý do duy nhất tôi đổ vụ này lên cô là vì tôi biết cô sẽ thoát được."

Mae cố chặn lại thôi thúc muốn tỏ ra chua chát. "Tôi cảm kích chuyện đó."

Tiếng còi xe lại vang lên.

"Thôi, chúc may mắn." Stormy nói.

"Chúc may mắn," Mae buồn bã lặp lại.

Stormy lơ đãng vẫy tay chào cô và mở cửa.

"Chào Stormy." Mitch nhìn qua vai cô ta tìm Mae. "Chúng tôi chỉ đang tìm Mae, và cô ấy đây rồi. Chúng tôi có thể nói chuyện với cô một lát được không?" Anh nắm lấy cánh tay Stormy và kéo cô ta vào phòng trở lại, sát theo sau là Claud, Gio và Carlo.

Stormy đi theo anh, thả rơi vali ngay cạnh cửa ra vào.

"Cái gì thế này, một cuộc điều hành à?" Mae quắc mắt nhìn họ, bức bối vì bị can thiệp. Rồi cô thấy vết xước đầy máu trên trán Mitch. "Chuyện gì xảy ra với anh thế?"

Mitch thả Stormy ra và bước đến chỗ cô. "Toàn bộ cái gia đình điên rồ của em đã bắt cóc anh và không chịu thả anh ra, vì thế anh phải đem họ đến đây."

"Ôi Mitch, em xin lỗi." Mae chạm nhẹ vào thái dương anh.

Anh nắm lấy tay cô. "Không sao mà."

Mae siết chặt tay anh và rồi thả ra để quay lại với vấn đề trước mắt. Cô phải để Stormy ra khỏi đây. "Nghe này, Stormy phải đi..."

"Không có chuyện đó đâu." Mitch nói.

"Có đấy," Stormy nói, Mae quay sang và nhìn thẳng xuống ổ đạn của khẩu súng nhỏ mà cô ta đang cầm trên tay. "Tôi không muốn làm gì bất lợi với Mae cả, nhưng tôi biết cô ấy là người duy nhất mà tất cả các người cùng quan tâm. Vì thế nếu có ai cố làm điều gì đó, tôi sẽ phải bắn cô ấy."

Mitch nhìn vào mắt Mae. "Em biết không, ngày hôm nay chẳng có chuyện gì diễn ra theo đúng kế hoạch của anh cả."

Cho dù có xem xét theo chiều hướng nào thì sự việc cũng có vẻ tồi tệ. Anh bị mắc kẹt giữa ít nhất là hai kẻ sát nhân điên rồ, một trong số đó đang chĩa súng thẳng vào đầu người phụ nữ mà anh yêu thương. Giả như anh có thể thuyết phục Stormy bắn Carlo thì cuộc đời sẽ trở nên hoàn hảo, nhưng đó là một vụ cá cược ít có khả năng thành công.

Tỉ lệ thành công cao hơn là vào đầu Mae.

Nghĩ nhanh lên nào. "Cô biết đấy, Stormy, chúng tôi có thể gọi cho cô một luật sư giỏi. Chúng tôi đã thuê một người cho Mae, nhưng cậu ấy có thể điều chỉnh được. Chúng tôi chỉ cần xóa toàn bộ tên của Mae trên mọi giấy tờ pháp lý mà cậu ta đã soạn thảo và thay tên cô vào đó là được."

"Nếu cô làm Mae đau, tôi sẽ giết cô," Carlo nói với Stormy.

Mitch đảo mắt điên tiết. "Cô sẽ bắn anh ta chứ? Với chuyện này, tôi thề sẽ khai báo chỉ là tự vệ."

"Câm mồm lại, tất cả các người." Mắt Stormy chuyển sang nhìn Carlo chăm chăm với vẻ cảnh giác, và ngay lập tức Mitch bước hai bước sang phải sao cho anh đứng chính giữa Mae và khẩu súng.

"Anh làm gì thế?" Mae chọc vào lưng anh, cố gắng nhìn ra phía trước.

Mitch luồn tay ra sau giữ cô đứng im. "Nghe này, nếu anh không đủ tự tin rằng cô ta sẽ không bắn, anh sẽ không làm thế này đâu."

"Em đã nghĩ là anh có những ưu tiên." Giọng Mae nghe có vẻ như sắp nín thở.

"Anh đã từng có. Và anh vẫn có." Mitch hít vào thật sâu trong lúc quan sát Stormy và bàn tay run run đang cầm khẩu súng. "Chỉ là những ưu tiên hàng đầu của anh đã thay đổi."

"Ồ."

Mitch cảm thấy cô tựa đầu vào lưng anh một lát. "Em không sao chứ?"

"Vâng, em đồng ý." Mae nói.

"Đồng ý cái gì?"

"Em đồng ý lấy anh." Anh cảm thấy hai tay cô vòng quanh eo anh từ phía sau. "Chắc chắn là em sẽ lấy anh."

"Mae!" Carlo gầm lên, và Stormy quay súng sang phía anh ta.

Mitch cố gỡ tay Mae ra khỏi người để có thể đưa cả hai bọn họ thoát ra khỏi tầm bắn của khẩu súng nếu cần thiết. "Chúng ta có thể bàn chuyện này sau được không?"

"Chắc rồi." Cô ôm anh chặt hơn. "Em chỉ muốn tuyên bố để đề phòng trường hợp một trong hai chúng ta bị bắn và chết thôi."

"Sẽ không ai bị bắn cả." Mitch cố thu hút ánh mắt của Stormy. "Bắn người khác là không tốt, ngay cả khi đó là Carlo. Chúng ta sẽ ổn cả thôi."

"Em yêu anh," Mae nói.

"Tao sẽ giết mày," Carlo gầm lên với Mitch và xông vào anh. Stormy ré lên và nhảy lui, khẩu súng chúc xuống và nổ một phát vào chân Carlo.

Carlo hét lên ngã xuống, Gio khụy xuống cạnh anh ta và rồi tiếng còi xe vang lên.

"Đó là xe đón tôi." Stormy ra hiệu với Gio về phía cửa ra vào. "Làm ơn đứng dậy và bước ra đó. Và đừng thử làm điều gì ngu ngốc, nếu không tôi sẽ... tôi sẽ bắn cả ông nữa." Rồi cô ta nhìn sang Carlo. "Tôi thực sự rất tiếc. Anh đã làm tôi hoảng sợ. Lẽ ra anh không nên di chuyển."

Gio đặt tay lên vai Carlo.

"Cháu không sao, ông à," Carlo nói qua hàm răng nghiến chặt, và cho đến lúc này Mitch mới cảm thấy có chút tôn trọng anh ta. Anh không có chút kinh nghiệm bản thân nào về chuyện bị bắn, nhưng anh biết là sẽ đau đớn khủng khiếp lắm.

Gio đứng dậy và ra mở cửa.

"Anh đã có vé, con chim bồ câu của anh," Newton reo lên khi bước vào nhà, rồi khựng lại trước cảnh tượng trước mắt. "Cái gì thế này? Một bữa tiệc chia tay à?" Anh chàng bước tới cạnh Stormy và gật đầu chào Mae. "Cô hẳn là Mabel. Tôi rất vui mừng vì cuối cùng cũng đã gặp được cô."

"Tôi cũng thế," Mae nói yếu ớt.

"Newton," Mitch nói. "Chúng ta có thể thảo luận chuyện này không?"

"Không!" Giọng Stormy có cái vẻ kiên quyết mà anh chưa bao giờ nghe thấy, rồi cô ta quay sang Newton, "Chúng ta phải đi ngay bây giờ.". Cô ta tựa nhẹ vào Newton, và Mitch nhìn thấy cậu bạn của anh nhắm mắt lại.

"Thế nên anh phải trối bộn họ lại," Stormy tiếp tục.

Newton gật đầu.

Mitch thở dài. Anh hy vọng Newton sẽ thích Nam Mỹ vì cậu ta sẽ không được lựa chọn quay trở về phía bắc nữa.

Thế rồi Newton bước ra sau Stormy và giật mạnh bàn tay cầm súng của cô ta hướng lên trời. Stormy siết cò bắn lên trần nhà trước khi Newton tước được khẩu súng, và rồi anh cầm khẩu súng trên tay.

"Newton?" Stormy khóc òa lên, và Newton lắc đầu.

"Anh sẽ không chịu tội thay cho em đâu, bé cưng," anh nói với Stormy.

Mae đẩy Mitch ra để đến chỗ Carlo. "Newton, anh thật là đồ khốn kiếp," cô nói lúc đi ngang qua anh chàng. "Tôi không thể tin được anh lại phản bội người phụ nữ mà anh yêu."

Newton nhún vai. "Đây là một thế giới khắc nghiệt, Mabel à." Anh chuyển sang chú ý đến Gio, lúc này ông ta đã lại đứng dậy, hài lòng vì Carlo không sao. "Mở cửa và vẫy một chiếc khăn tay ra ngoài kia. Đó là dấu hiệu cho cảnh sát."

"Cảnh sát ư?" Đầu gối Stormy khuyu xuống, và cô ta ngồi phịch xuống sàn trong lúc Gio đi về phía cửa, nghe lời một cách kỳ lạ trong lúc liếc nhìn lo lắng về phía đứa cháu.

"Sẽ ổn thôi." Newton vỗ nhẹ vào đầu Stormy như thể cô ta là một con cún con. "Luật sư của em sẽ gặp em ở đồn cảnh sát."

Mitch há hốc nhìn bạn. "Cậu đã gọi luật sư cho cô ấy rồi à?"

"À, dĩ nhiên." Newton nháy mắt như thể bất kỳ điều gì khác đều không thể nghĩ đến được. "Tôi đã gọi Nick trước khi gọi cảnh sát." Anh mỉm cười nhìn Stormy. "Tôi đã bảo cậu ấy sẽ bào chữa cho một người phụ nữ xinh đẹp, kẻ đã giết chết người tình trong một cơn bốc đồng."

Stormy đảo mắt và rồi gục đầu lên hai tay.

"Thế cậu ấy nói gì?" Mitch hỏi với vẻ hứng thú.

"Cậu ta hỏi, 'Mabel bắn Mitch à?'"

"Đừng nghĩ là tôi không nghĩ đến chuyện đó." Mae nói vọng sang từ chỗ Carlo, và rồi ngồi nhà bồng đầy ắp cảnh sát, rồi một ai đó gọi xe cứu thương.

Mười lăm phút sau, Stormy và Newton rời đi, đội cứu hộ quàng Carlo vào cáng cứu thương, và bữa tiệc hoàn toàn chấm dứt.

"Chờ một lát," Mae nói, và tất cả bọn họ dừng lại, kể cả đội cứu hộ. "Tôi chỉ muốn nói rõ ràng chuyện này một lần, ngay bây giờ, trước khi tất cả chúng ta ra về." Cô chỉ vào Mitch. "Tôi sẽ kết hôn với người đàn ông này."

Claud quay sang Mitch. "Tôi sẽ làm cho cậu phá sản."

Gio trừng mắt nhìn anh. "Tôi sẽ hủy hoại công việc làm ăn của cậu."

Carlo vùng vẫy để ngồi dậy trên cáng cứu thương trong khi đội cứu hộ ghì anh ta xuống. "Tao sẽ giết mày," anh ta gầm gừ với Mitch.

Mitch nhìn cả ba người họ với vẻ ghê tởm. "Các người biết không, tôi chưa hề nói đồng ý. Thậm chí có thể tôi sẽ chẳng kết hôn với cô ấy. Còn khối thư thư ngoài kia mà tôi chưa..."

"Thôi đi." Giọng Mae cắt ngang tất cả bọn họ. "Tôi sẽ kết hôn với anh ấy. Đó là tuyên bố cuối cùng. Đó là những gì tôi muốn."

Cả bốn người bọn họ nhìn cô chằm chằm một lát rồi quay sang nhìn nhau, và vào đúng khoảnh khắc đó, Mitch cảm thấy một mối liên hệ với ba người họ.

Giờ anh đã trở thành một phần của đội bất-cứ-thứ-gì-Mae-muốn. Trên thực tế, anh đã như thế được một thời gian rồi, thầm lặng dõi theo cô giống như Claud, không ngừng lo lắng cho cô giống như Gio, và khao khát cô đến phát điên giống Carlo.

Anh đã gặp đối thủ, và họ chính là anh.

Claud gật đầu với Mae và quay sang anh. "Cậu sẽ phải ký hợp đồng tiền hôn nhân."

Gio thở dài với Mae và quay sang anh. "Cậu sẽ phải đưa con bé đến ăn tối vào mỗi tối Chủ nhật."

Carlo vung nắm đấm về phía Mitch và quát lên, "Tao sẽ giết mày."

"Quên chuyện đó đi," Gio bảo anh ta. "Giờ nó là người trong gia đình rồi."

Carlo rên rỉ ngã xuống cẳng cừu thương, đội cứu hộ trông nhẹ nhõm hẳn đi và khiêng anh ta đi ra, theo sau là Gio và Claud.

"Chuyện này bất ngờ quá thể." Mitch nói với Mae trong khi cô nhìn anh không chớp mắt, như kiểu thách anh cố thoát khỏi chuyện cưới xin với cô. "Anh cần thời gian để nghĩ về chuyện này. Có lẽ..."

"Anh có yêu em không?" Mae gặng hỏi.

"Còn hơn cả mạng sống nữa," Mitch trả lời.

Mae nuốt xuống. "Thật chứ?"

"Thật mà." Mitch mỉm cười với cô. "Anh biết. Cả anh cũng ngạc nhiên chết đi được."

Cô bước đến gần và vòng tay ôm anh, tựa trán vào ngực anh. "Em thực sự rất đói, và thực sự rất mệt, nhưng phần lớn là em quá vui mừng vì anh vẫn an toàn và em được ở bên anh đến nỗi em không chịu đựng được nữa."

"Giờ ổn cả rồi," Mitch nói với cô, ôm lấy cô vào lòng, áp má vào tóc cô. "Giờ mọi chuyện thực sự ổn rồi. Tất cả đã kết thúc. Trừ chúng ta. Chuyện chúng ta sẽ không bao giờ kết thúc."

"Em yêu anh," Mae thì thầm vào áo khoác của anh. "Em không muốn sống thêm một ngày nào nữa mà không có anh."

Mitch siết chặt vòng tay quanh người cô. "Chà, nếu chúng ta có thể làm Carlo bị thiến, em sẽ không bao giờ phải như thế nữa," anh nói.

Chú thích:

[1] Dun & Bradstreet: một công ty đại chúng có trụ sở ở Short Hills, New Jersey, USA cung cấp các thông tin về các công ty và tập đoàn phục vụ cho các quyết định về tín dụng và cung cấp hệ thống dây chuyền quản lý.

Chương 11

Bob lại nhảy lên ghế của Mitch.

"Chúng ta đã thảo luận chuyện này rồi," Mitch nói, trừng mắt nhìn con chó. "Xuống ngay."

Bob nhìn anh với vẻ đáng thương. Tỏ ra đáng thương là ngón nghề mới của nó. Giờ nó đang sống trong một ngôi nhà mà cái quầy bếp không còn gọi cho nó nhớ đến miếng thịt bò nữa, nên nó không còn đập đầu vào đồ đạc mà thay vào đó là ngồi lên chúng, giả vờ bắt chước làm một con chó bị ngược đãi. Cảm giác bị chiếm chỗ chắc chắn đã góp phần trong chuyện này vì những anh chị em mới của nó, Maurice, George II và Carmen, tất cả đều được giải thoát từ trại giam súc vật về, đã chiếm không gian dưới sàn mà Bob luôn đinh ninh là thuộc về nó. Tôi phải ngồi ở trên này, đôi mắt buồn bã của nó như lên tiếng. Ông đã có đầy chó trên phần còn lại của sàn nhà rồi. Tuy nhiên, trong lòng Mitch thừa biết rằng Bob rất sung sướng. Anh có thể thấy điều đó trong mắt con chó mỗi lần anh bắt được nó đang ngồi trên ghế của mình.

"Xuống ngay," anh nói, Bob thở dài và nhảy xuống rồi ra nằm xuống tấm thảm dày cạnh cửa sổ, tỏ vẻ dỗi dằn ngay cả khi ngọn gió từ bờ sông thổi vào làm tung tấm rèm mỏng màu trắng qua lưng nó.

"Ừ, thì mày có cuộc sống khó khăn," Mitch chế nhạo nó và ngồi xuống đúng lúc Mae bước qua ngưỡng cửa. Cô nói gì đó, nhưng Mitch lại đang ngăm nhìn cô bước đi và không nghe thấy. "Gì cơ?"

"Em hỏi là anh lại mắng Bob đấy à?" Cô dừng lại để gãi vào sau tai con chó. "Nó rất nhạy cảm đấy."

"Quên chuyện đó đi." Mitch bật máy tính trên bàn để dứt mình ra khỏi cảnh tượng cô vợ đang cúi người xuống. Anh thường chẳng làm được việc

gì khi có cô ở quanh.

"June nói là bữa trưa sẽ có trong vòng một giờ nữa và đừng có xuống muộn. Harold nói trận đấu diễn ra chiều nay và anh có thể xem trong phòng ông ấy nếu anh thích, ông ấy chẳng quan tâm." Mae cười toe toét với anh. "Ông ấy có quan tâm đấy."

"Anh sẽ xem trận đấu." Mitch hứa. "Anh chỉ phải làm cho xong chuyện này..."

"Stormy viết thư." Mae đứng thẳng dậy và bước về phía anh. "Một cai ngục nữa cầu hôn. Đó là người thứ ba trong vòng bốn tháng." Cô quăng lá thư lên bàn.

"Anh nói chuyện với Nick hôm qua. Cậu ấy nghĩ là cô ta sẽ ra tù trong vòng một năm nữa."

Mae bậm môi. "Đó là một khoảng thời gian dài."

Mitch khịt mũi. "Với tội giết người thì không. Nếu không phải là vì Nick đã đi tiên phong trong việc sử dụng cách bào chữa ngờ nghệch đó thì cô ta sẽ bị giam lâu hơn rất nhiều. Ngoài ra, Nick bảo cô ta nghĩ thế là tốt. Cô ta sẽ chiếm được sự tín nhiệm của trường đại học, và cô ta muốn trở thành sinh viên năm hai khi ra tù."

"Ít nhất thì cô ấy cũng không phải sống với Armand nữa. Thậm chí nhà tù cũng còn tốt hơn Armand. Newton có viết thư cho cô ấy không?"

"Không." Mitch quắc mắt nhìn cô. "Và đừng gợi ý gì cậu ấy cả. Cậu ấy đã có cả đồng thứ phải lo để điều hành cái văn phòng đó rồi. Cậu ấy vẫn đang cố giải quyết các vụ ly dị một cách xuất sắc."

"À, nếu ai cũng có thể làm được thì Newton cũng có thể." Mae ngồi xuống mép bàn. "Ông Gio gọi. Ông bảo Chủ nhật này chúng ta đến sớm để mọi người có thể chơi bóng gỗ trước bữa ăn."

"Chỉ khi nào Carlo không chơi thôi. Anh thề là sáu lần trước anh ta đánh bóng vào anh không phải là tai nạn."

"Anh chỉ hoang tưởng thôi." Mae nhìn anh với vẻ trêu mếu rõ ràng. "Hơn nữa, bác Gio thích chơi với anh."

"Vì sao?" Mitch ngấn người lắc đầu. "Anh cứ thắng ông ấy mãi. Sao ông ấy vẫn muốn chơi?"

"Bởi vì anh đánh thắng ông ấy. Những người khác chơi với ông ấy đều thả cho ông ấy thắng."

"Vì sao?"

"Bởi vì nếu không thì ông ấy sẽ sa thải họ."

Mitch cười phá lên. "Gia đình em thật điên khùng."

"Không phải tất cả bọn họ." Cô tỏ ra do dự và Mitch chuẩn bị sẵn tinh thần. "Sáng nay em nói chuyện với bác Claud. Ông ấy đã xem qua các món đầu tư."

Mitch quắc mắt. "Bác Claud là một ông già cổ hủ nhát chết."

"Ông ấy nói là anh thực hiện các vụ đó một cách xuất sắc," Mae tiếp tục.

"Nhưng là một ông già cổ hủ sắc sảo." Mitch ngược lên nhìn cô. "Ông ấy vẫn còn ghét anh chứ?"

"Vẫn còn, nhưng ông ấy đang quen dần với chuyện đó." Mae vỗ vai anh. "Thực ra thì ông ấy đã gợi ý một chuyện. Ông ấy nghĩ em nên có em bé."

"Em có rồi còn gì." Mitch chuyển hướng chú ý sang máy tính. "Anh đẩy thôi."

"Em có nói như thế. Ông bảo là anh cần có ai đó chơi cùng."

"Tốt. Thuê một cô hầu người Pháp vậy." Khi thấy sự im lặng kéo dài, Mitch ngẩng lên và cười toe toét với cô. "Quên chuyện giả vờ tức giận đi, anh biết em quá rõ rồi."

Mae nhìn anh bình thản. "Nếu có bao giờ em tìm cho anh một cô hầu người Pháp, em sẽ thuê thêm một gã vệ sĩ người Ý."

"Em sẽ lừa dối anh vì một gã vệ sĩ à? Anh tổn thương đấy."

"Không, gã vệ sĩ sẽ cuỗm cô hầu khỏi tay anh, và anh sẽ quay lại với em." Mae mỉm cười với anh. "Và rồi em sẽ khiến anh phải trả giá."

Mitch bật cười và kéo cô vào lòng. "Anh phát điên lên vì em mất, Mabel à."

"Tốt." Cô rúc sâu vào lòng anh. "Mình sinh em bé nhé."

"Ngay bây giờ à?"

"Ngay bây giờ. Em đang sẵn sàng vào đúng lúc này đây." Mae nháy mắt với anh. "Nếu làm tốt thì anh có thể gặp may mắn."

Mitch lùi lại một chút. "Làm thế nào em biết được là đúng lúc này?"

"Em có giác quan thứ sáu với những chuyện như thế này."

Mitch nhắm mắt lại và nghĩ đến tất cả những chuyện khác mà Mae đã muốn: cuốn nhật ký, ngôi nhà bên dòng sông, lũ chó,... và anh. Tất cả đều dẫn đến kết quả tốt đẹp, kể cả Bob. Và giờ là một đứa bé. Trong đầu anh lóe lên viễn cảnh Mae đang nhìn chăm chăm vào một tiểu Mae Belle, hai đôi mắt nâu bừng bừng nhìn vào nhau. Đó sẽ là lúc Mae gặp một người mà cô không thể sai khiến theo ý mình.

Và anh có thể ngồi nhìn.

Anh bật cười, và Mae hỏi, "Gì thế?" với giọng đầy nghi ngờ. Anh kéo cô nhẹ nhàng xuống sàn nhà, tay di chuyển lên đùi cô trong khi cơ thể anh phủ lên người cô.

"Ở đây à?" Mae cười toe toét với anh trong khi hai tay đan vào nhau sau cổ anh và cô thả lỏng hông áp vào anh. "Ngay ở đây trên sàn trước mặt Bob à? Em sốc đấy. Em thực sự sốc đấy." Cô vừa nói vừa cởi cúc áo của anh, và anh rùng mình khi những ngón tay của cô lần trên ngực anh.

"Bất cứ thứ gì em muốn, Mabel à," Mich nói. "Em sẽ đạt được hết."

Rồi anh hôn cô, và sau đó vài phút, vì hai người họ không ai dành cho nó một chút chú ý còn con nào, Bob liền nhảy lên ghế trở lại và ngủ thiếp đi.

HẾT